

AGATHA CHRISTIE

MISIUNE PERICULOASĂ

Capitolul I

Bărbatul așezat în spatele biroului deplasă cu câțiva centimetri spre dreapta un greu press-papiers de sticlă. Mai degrabă gânditor decât preocupat, chipul său părea lipsit de expresivitate. Avea tenul palid al oamenilor care petrec cea mai mare parte a zilei la lumină artificială. Se vedea că este un om de cabinet. Un om al dosarelor și fișelor. Chiar și faptul că, pentru a ajunge la el, trebuia să treci prin lungi și întortocheate culoare subterane, avea ceva ciudat și insolit. Cu greu puteai să-i dai o vârstă. Nu părea nici bătrân, nici tânăr. Nu avea riduri, dar în ochii săi se putea citi o mare oboseală.

Celălalt personaj, care se găsea în încăperea, era mai în vârstă. Brunet, cu o mică mustață, având o alură militară, lăsa să se întrevadă în mod clar excesul de activitate și de energie. Neputând sta locului, se plimba în lung și lat, plasând din când în când, cu o voce scurtă, câte o remarcă explozivă.

— Rapoarte, rapoarte și iar rapoarte! Și nici măcar unul din toată grămada aceasta în care să poți găsi totuși ceva!

Bărbatul, care era la birou, își plecă privirea asupra hârtiilor din fața sa. Deasupra lor, se afla o fișă din carton care purta un nume, urmat de un semn de întrebare: „Betterton, Thomas Charles?” Clătinând din cap spuse:

— Ați studiat aceste rapoarte, așa-i? Nu conțin nimic interesant?

— Cum aș putea să fac o astfel de afirmație? răspunse celălalt ridicând din umeri.

— Desigur nu se știe niciodată!

— A fost văzut pe Riviera, a fost întâlnit la Anvers, identificat în mod cert la Oslo, zărit la Biarritz remarcat la Strasbourg, unde comportamentul său a părut suspect. A fost văzut pe plaja de la Ostende, în compania unei blonde încântătoare și plimbându-se pe străzile din Bruxelles, cu un superb greyhound*, nu a fost încă întâlnit la Grădina zoologică, cu brațul pus pe după gâtul unei zebre, dar va veni și asta, nici o grijă!

— Dumneavoastră personal, Wharton,. Aveți vreo idee? În ceea ce mă privește, așteptam mult de la pista din Anvers, dar ea n-a dus nicăieri. Evident...

Bărbatul tăcu ca și cum s-ar fi cufundat într-un abis de reflecții, din care nu ieși decât pentru a pronunța cuvintele destul de enigmatice:

— Da, este posibil. În ciuda acestui fapt, mă întreb...

Colonelul Wharton se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Trebuie totuși să terminăm odată! spuse el cu puțină exasperare în glas. Există aici un DE CE, un CUM și un UNDE care nu pot rămâne la infinit fără răspuns. Nu putem să ne permitem să pierdem în fiecare lună câte un savant specializat fără a fi în stare să spunem CUM dispăre, DE CE, pleacă și UNDE pleacă. Se află unde gândim noi sau în altă parte? În această privință am avut întotdeauna părerea noastră, dar nu mai sunt atât de sigur că ar valora ceva. Ați citit ultimele rapoarte despre Betterton care ne-au sosit din Statele Unite?

Bărbatul de la birou clătină din cap.

— Da. A avut idei de stânga, dar, după câte știu, nu prea mult timp. A lucrat bine înainte de război, dar nimic senzațional. Când Mannheim a fugit din Germania, Betterton

* greyhound ogar (rasă de câine)

îi era adjunct în calitate de asistent și a sfârșit prin a se căsători cu fiica lui Mannheim. După moartea acestuia din urmă, a continuat lucrările savantului german și a devenit celebru cu stupefianta descoperire a fisiunii ZE. O adevărată revoluție științifică ce l-a făcut celebru. I se prezicea o carieră extrem de strălucitoare, când moartea soției sale, survenită la puțin timp după căsătoria lor, l-a lăsat descumpănit. A venit în Anglia și, de un an și jumătate, s-a stabilit la Harwell. S-a recăsătorit acum șase luni.

— Din acest punct de vedere, nu avem nimic?

— După câte cunoaștem, noi, nimic. Este fiica unui avocat din Harwell care, înainte de căsătorie, lucra într-o companie de asigurări. După informațiile pe care le deținem, nu s-a ocupat niciodată de politică.

— Fisiunea ZE! exclamă Wharton, dezgustat. Mă întreb unde găsesc ei aceste denumiri. Cred că sunt depășit. N-am văzut niciodată o moleculă și, astăzi, ei ajung să împartă Universul cu bombe atomice, cu fisiuni nucleare, cu fisiuni ZE și nu mai știu ce! Și Betterton era unul dintre acești ași! Ce se spune despre el, la Harwell?

— Că avea o personalitate foarte atașantă. În privința lucrărilor sale nu prezentau nimic deosebit. Simple variații asupra aplicațiilor practice ale fisiunii ZE...

Cei doi bărbați păstrară liniștea o clipă. Vorbiseră mult și fără rezultat. Rapoartele serviciilor de securitate formau un teanc mare pe birou fără să spună nimic interesant.

— Desigur, reluă Wharton, când a sosit în Anglia, ne-am informat foarte serios asupra lui.

— Da. Rezultatele anchetei au fost satisfăcătoare.

— Optsprezece luni! spuse gânditor Wharton. Știți că asta-i înspăimântătoare? Măsurile de securitate, impresia de a te afla tot timpul sub microscop, această viață retrasă, totul sfârșește prin a le deveni insuportabil. Devin nervoși, ciudați și, am constatat-o adesea, încep să viseze la o lume ideală. Sunt liberi, sunt ca frații, nu au secrete unii față de alții și lucrează cu toții pentru binele omenirii. Ajunși în acest punct intră în scenă cineva, care reprezintă, mai mult sau mai puțin, pleava omenirii, cineva care știe că a

venit momentul să acționeze și care nu-l lasă să-i scape. Nu e nimeni mai credul decât savantul, oricine o va spune. De ce? Nu știi!

Celălalt avu un surâs plictisit.

— Nu poate să fie altfel, spuse el. Savantul este sigur că știe și acest lucru este întotdeauna periculos. Noi facem parte din altă tagmă. Noi suntem umili și nu ne facem iluzii că vom salva lumea. Noi știm ce putem și încercăm să înlăturăm piesele care ar putea împiedica mersul înainte. Dacă am cunoaște numai puțin mai mult decât Betterton! Continuă el. Nu vorbesc despre trecutul lui, despre ceea ce a putut face, ci de aceste nimicuri care ne-ar putea lămuri asupra personalității unui individ; glumele care-l amuză, lucrurile care-l fac să înjure, oamenii pe care-i admiră și cei care-l exasperează.

— Ați văzut-o pe soția sa?

— De mai multe ori.

— Nu v-a fost de nici un ajutor?

— Până în prezent, nu.

— Credeți că știe ceva?

— Firește, ea pretinde că nu știe nimic. Atitudinea clasică. La care se adaugă: durere, angoasă, „nimic nu lasă să se întrezărească”, „soțul meu ducea viața cea mai normală, nu avea nici o neliniște, de nici un fel” etc., etc. După părerea ei, ar fi fost răpit.

— Nu sunteți de aceeași părere, nu-i așa?

Bărbatul de la birou scoase un suspin.

— Am un defect: nu cred niciodată pe nimeni.

— Cum vi se pare? Întrebă Wharton.

— Este o femeie obișnuită, așa cum întâlnești în fiecare zi la prietenii dumneavoastră, jucători de bridge.

— Am remarcat. Asta face problema și mai dificilă.

— În acest moment se află aici. A venit să mă vadă și vom bate împreună același teren.

— Aceasta este singura metodă, spuse Wharton. De altfel, mie nu mi-ar conveni. Nu aș avea răbdarea s-o fac.

Se ridică.

— Plec. Nu am progresat deloc, așa-i?

— Din nefericire, nu. Ați putea să vedeți mai de aproape acest raport din Oslo. S-ar putea foarte bine ca Betterton să fie acolo.

Wharton aprobă printr-o mișcare a capului și ieși. Celălalt ridică receptorul telefonului.

— O primesc pe doamna Betterton! Trimiteți-mi-o!

Câteva clipe mai târziu cineva bătea la ușă, iar doamna Betterton fu introdusă. Era o femeie cu o talie frumoasă, având cam vreo douăzeci și șapte de ani.

Lucrul cel mai remarcabil la ea, era părul, un minunat păr de un brun roșcat, de o splendoare flamboiantă. Fața era nesemnificativă, cu ochi bleu-vert și cu gene foarte marcate, lucru frecvent la roșcate. Observă că nu era machiată și acest detaliu îl preocupă, în timp ce, după ce-și salutase

vizitatoarea, o invită să se instaleze confortabil într-un fotoliu foarte apropiat de biroul său. Din cauza acestei absențe de fard, înclina puțin să creadă că doamna Betterton știa mai mult decât pretindea. O femeie într-adevăr nefericită și neliniștită nu-și neglijează machiajul. Dimpotrivă, ea-l îngrijește, pentru că știe că necazul urâțește. Se întrebă dacă doamna Betterton nu se farda intenționat, în scopul de a juca mai bine rolul de soție înnebunită de durere.

Abia așezat, spuse:

— Sper, domnule Jessop, că aveți noutăți și că pentru asta...

— Sunt dezolat, doamnă, că v-am făcut să veniți și că nu am nimic nou să vă comunic.

Olive Betterton surâse cu tristețe.

— Știu. Scrisoarea dumneavoastră m-a prevenit. Voiam totuși să cred că de când ați scris-o... Cu toate astea, mă bucur că am venit. Să rămân acasă, să mă întreb, să întorc pe toate fețele aceleași idei, este cel mai rău din tot răul! Pentru că realizez faptul că nu se poate face nimic!

Bărbatul pe care-l numise Jessop reluă pe un ton blând:

— Nu-mi purtați pică, doamnă, fiindcă astăzi trebuie să vă pun din nou întrebări pe care vi le-am mai pus, să revenim împreună asupra unor fapte pe care le-am mai examinat. Este foarte posibil ca un mic detaliu să apară, un detaliu care ne-a scăpat până acum, la care nu ne-am gândit și care poate fi încărcat de semnificații...

— Înțeleg foarte bine. Puteți să mă întrebați tot ce doriți.

— V-ați văzut soțul, pentru ultima dată, pe 23 august?

— Da.

— Ziua în care a părăsit Anglia, pentru a merge la o conferință ce avea loc la Paris.

— Exact.

— A asistat, continuă Jessop, la reuniunile din primele două zile. În a treia zi nu a mai fost văzut. Se pare că în acea zi a spus unuia dintre colegii săi că va face o plimbare cu bateau-mouche.

— Cu bateau-mouche? Ce înseamnă un bateau-mouche?

— Un vaporet care navighează pe Sena, spuse Jessop surâzând.

Cu privirea fixată asupra interlocutoarei sale, adăugă:

— Nu vi se pare ciudat acest lucru, din partea soțului dumneavoastră?

— Ba da, spuse ea. După părerea mea, lucrările conferinței îl interesau mai mult decât plimbările pe Sena.

— Nu mă îndoiesc. E adevărat că în acea zi, problemele, înscrise pe ordinea de zi nu erau din cele care-i rețineau în mod deosebit atenția. S-ar putea deci, foarte bine, să-și fi luat liber. După părerea dumneavoastră, nu i s-ar potrivi deloc această gândire?

— Nu.

— În acea seară, reluă Jessop, nu s-a întors la hotel. Atât cât s-a putut stabili, nu a părăsit Franța, asta cel puțin folosindu-se de propriul lui pașaport. E posibil să fi avut un altul?

— Un altul? Ce să facă cu el?

— Nu ați văzut niciodată la el vreun pașaport cu un alt nume decât al său?

— Niciodată! Și niciodată, adăugă ea animându-se brusc, n-o să mă faceți să cred ceea ce gândiți dumneavoastră cu toții, că ar fi plecat din propria-i voință. I s-a întâmplat ceva. Sau, ei bine, și-a pierdut memoria!

— Se purta frumos?

— Foarte frumos. Deoarece lucra mult, era câteodată obosit, dar sănătatea sa era perfectă.

— Nu ați avut impresia că ar fi îngrijorat sau deprimat?

— Niciodată!

Ea scoase batista din poșetă. Degetele-i tremurau.

— Este îngrozitor! strigă ea, cu o voce spartă. S-ar spune că trăiesc un vis urât. Niciodată nu a absentat fără să mă fi prevenit. I s-a întâmplat ceva, sunt sigură! A fost răpit sau a fost ucis! Este o idee care mă revoltă, dar, cu cât mă gândesc la ea cu atât sunt mai convinsă că la ora actuală este mort!

— Să vedem! Protestă Jessop... Este o ipoteză pe care n-o justifică nimic. Dacă ați avea dreptate, de mult i s-ar fi găsit corpul!

— Nu e sigur! Se poate foarte bine să fi fost aruncat în apă sau să fi fost împins într-o canalizare. La Paris, totul este posibil.

— Pot să vă garantez, doamnă, că Parisul este un oraș unde poliția e bine organizată.

Încetând să-și tamponeze ochii cu batista, ea replică agresiv:

— Ideea dumneavoastră o cunosc, dar vă înșelați. Tom nu era omul care să trădeze, sau să vândă secrete. Nu era comunist. În viața sa nu era nimic de ascuns.

— Care erau ideile sale politice?

— În Statele Unite era democrat, cred. Aici, a votat cu laburiștii. Dar nu-l interesa politica. Era un om de știință, atâta tot. Și un mare savant! Adăugă ea, disprețuitor.

— Exact, spuse Jessop. Un mare savant... Asta-i toată afacerea!

Se poate foarte bine să i se fi făcut oferte considerabile pentru a-l face să se decidă să părăsească Anglia și să meargă să lucreze în altă parte.

— Fals! spuse ea indignată și continuă: este tocmai ceea ce jurnalele ar vrea să facă să se creadă și ceea ce credeți chiar dumneavoastră! Dar nu este adevărat! Niciodată nu ar fi plecat fără să-mi spună, unde merge sau să-mi spună destule, pentru ca eu să pot bănuir.

— Și nu v-a spus nimic?

Ea îi înfruntă privirea fără să aibă nici cea mai mică șovăire.

— Nimic. Nu știu unde este. După mine, sau a fost răpit sau este mort. Numai că, dacă este mort, trebuie să o știu! Și cât mai repede posibil. Nu pot să trăiesc așa! Nu mai mănânc, nu mai dorm, sunt bolnavă de grijă și de neliniște. Nu mai poate dura astfel! Deci, nu puteți face nimic pentru mine? Nimic?

Jessop se ridică și veni lângă ea.

— Sunt dezolat, doamnă. Într-adevăr! Permiteți-mi să vă spun că facem tot ce putem pentru a ști ce a devenit soțul dumneavoastră. Rapoarte primim în fiecare zi și de peste tot!

— Ce spun ele?

— Ne trebuie timp să le examinăm, să le triem, să facem verificări. Dar, în ansamblu nu aș putea să ascund acest lucru, rămân foarte vagi.

— Dar, trebuie să știu! Nu se mai poate așa!

— Vă iubiți soțul?

— Cum, cum, dacă-l iubesc? Doar suntem căsătoriți de numai șase luni!

— Știu. Și, mă veți ierta dacă vă întreb, nu au fost niciodată dispute între dumneavoastră?

— Niciodată!

— Nu aveți nici un motiv să fiți geloasa?

— Niciunul. V-o repet, ne-am căsătorit în aprilie trecut.

— Credeți, scumpă doamnă, că eu nu iau drept adevărată această supoziție? Vă asigur că trebuie să o iau în considerație pentru că ea ar putea explica dispariția soțului dumneavoastră. Mi-ați spus că nu vi s-a părut, în ultimul timp, preocupat, nervos, iritat?

— Sigur că nu!

— Știți, doamnă Betterton, că, într-un post ca acela pe care-l ocupa soțul dumneavoastră, ai dreptul să ai nervii foarte surescitați? De fapt, ar fi mai degrabă firească! Adăugă el surâzând.

Fără a-i răspunde la surâs, ea afirmă:

— Tom era așa cum l-am cunoscut dintotdeauna.

— Vă vorbea vreodată de lucrările sale?

— Niciodată. Nu aș fi înțeles nimic din explicațiile sale!

— Nu i se întâmpla, câteodată, să aibă scrupule? Aceste arme de distrugere, unii savanți se întreabă...

— Nu mi-a vorbit niciodată de așa ceva!

Jessop se îndreptă spre biroul său.

— Scumpă doamnă, spuse el cu o voce care se dorea convingătoare, aș dori să înțelegeți că fac eforturi pentru a-mi face o imagine exactă despre soțul dumneavoastră... și că dumneavoastră nu mă ajutați deloc.

— Ce vreți să spun? Am răspuns la toate întrebările puse.

— Da și aproape totdeauna, prin „nu”! Mi-ar trebui ceva pozitiv, constructiv. Nu vedeți ce vreau să spun? Este cu mult mai ușor să cauți pe cineva când știi cu ce se aseamănă!

Tăcu, lăsându-i timp să reflecteze.

— Înțeleg spuse ea. Sau, cel puțin, cred că înțeleg. Vă voi spune, deci, că Tom are un caracter frumos, că este amabil cu toată lumea și, firește, foarte inteligent.

Jessop surâse.

— Sunt calități care contează. Să continuăm! Citea mult?

— Nu puțin.

— Ce gen de cărți?

— Biografii. Titlurile recomandate de „Book society”. Și, când avea nevoie de destindere, romane polițiste.

— Un cititor, cum sunt în general mulți. Îi plăcea să joace cărți?

— Juca bridge. O dată sau de două ori pe săptămână, doctorul Evans și soția sa veneau la noi să joace.

— Avea mulți prieteni?

— Da. Era foarte sociabil.

— M-am exprimat prost. Ceea ce aș vrea să știu este dacă avea prieteni care îi erau foarte dragi.

— Juca golf cu câțiva din vecinii noștri.

— Nu era legat de cineva în mod deosebit?

— Nu. A trăit mult timp în Statele Unite, s-a născut în Canada, iar în Anglia nu cunoștea multă lume.

După ce aruncă o privire fugară pe o hârtie de pe biroul său, spuse:

— În ultimul timp, trei persoane, care soseau din Statele Unite, au venit să-l vadă. Am numele lor. Atât cât cunoaștem, ele reprezintă singurele contacte pe care le-a avut cu... străinătatea și de aceea noi le-am acordat o atenție deosebită. Mai întâi, Walter Griffiths. V-a vizitat la Harwell.

— Exact. Petrecându-și vacanța în Anglia a venit să-i spună bună ziua lui Tom.

— Soțul dumneavoastră a fost mulțumit că l-a văzut?

— Surprins, dar foarte mulțumit. În Statele Unite se vedeau destul de mult.

— Ce impresie v-a făcut Griffiths? Spuneți-mi așa cum vă vine!

— Dar sunt sigură că îl cunoașteți mai bine decât mine!

— Știm totul despre el, dar ce aș vrea să știu este tocmai ceea ce gândiți dumneavoastră despre el.

Ea reflectă câteva secunde.

— Doamne! Mi-a făcut impresia unui domn foarte grav, având tendința să se asculte vorbind. Cu mine, s-a arătat foarte curtenitor și mi s-a părut că ținea să-l pună pe Tom la curent cu tot ceea ce se petrecuse în Statele Unite de la plecarea sa. Cancanuri care nu mă interesau deloc, fiind vorba de oameni pe care nu-i cunoșteam. De altfel, în timp ce-și evocau amintirile, le pregăteam cina.

— A fost vorba cumva de politică?

— Vreți desigur să insinuați că Griffiths era comunist?

Iritată, Olive Betterton, continuă:

— Ei bine, nu! Walter Griffiths este atașat la cabinetul nu știu cărui district Attorney, este în fond pentru guvern și, când Tom i-a spus că „la Chasse aux sorcieres” îl lăsa indiferent, i-a răspuns că noi nu putem înțelege și că de cealaltă parte a Atlanticului aceasta nu era numai legitimă, ba chiar necesară. Ceea ce dovedește că nu e comunist.

— Nu vă ambalați, doamnă! La ce bun?

— Nu mă ambalez. Dar țineți neapărat la ideea că Tom a fost comunist. Eu mă omor să vă spun că nu și dumneavoastră tot nu vreți să mă credeți.

— Vă cred, dar apare o întrebare și sunt forțat s-o pun. Să ajungem la Londra, la Dorset?

— Da. Petrecusem seara la teatru și supam la Dorset când acest domn Luke sau Lucas a venit la masa noastră pentru a-l saluta pe Tom. Este chimist și-l întâlnise pe soțul meu în Statele Unite. Este un refugiat german, naturalizat ca american. Dar știți toate astea mai bine decât mine.

— Știm, dar asta nu înseamnă nimic. Soțul dumneavoastră a fost surprins când l-a văzut?

— Da. Foarte surprins.

— Și mulțumit?

— Da... În sfârșit, cred.

— Nu sunteți sigură?

— Tom mi-a spus, ulterior, că personajul nu-l interesa deloc.

— Întâlnirea lor era deci fortuită?

— Fără nici o îndoială!

— Al treilea „contact” a fost o femeie, doamna Carol Speeder, care și ea, venea din Statele Unite. În legătură cu ce l-a întâlnit?

— Era vorba, cred, de o problemă ce privea O. N. U. Cunoscându-l pe Tom în Statele Unite, îi telefonase la Londra pentru a-i anunța prezența sa în Anglia și a-i cere, dacă am putea veni, să dejunăm într-o zi cu ea.

— Și ați fost?

— Nu.

— Dumneavoastră nu, dar el, a fost!

— Ce vreți să spuneți? Întrebă ea cu stupefacție.

— Nu știați?

— Nu.

Devenise pământie. Jessop avea puțină milă față de ea, dar, pentru prima oară de când o interoga, avea impresia că nu era departe de a descoperi ceva.

— Nu înțeleg, spuse ea pe un ton nesigur. Găsesc ciudat faptul că nu mi-a vorbit despre acest lucru.

— Au dejunat împreună la Dorset, unde doamna Speeder coborâse. Era miercuri, 12 august.

— - 12 august?

— Da.

— În acea zi a fost la Londra. Nu mi-a spus niciodată că... Lăsându-și fraza neterminată doamna Betterton întrebă brusc:

— Cum arată această doamnă Speeder?

— Nu are nimic, se grăbi el s-o asigure, din stilul „vampă”, credeți-mă. Este o femeie de vreo treizeci de ani, nu neapărat frumoasă. Cu siguranță nu era vorba de un flirt între ea și soțul dumneavoastră. Straniu este numai faptul că nu v-a vorbit de acest dejun.

— Înțeleg foarte bine.

— Acum, doamnă, vă rog să vă amintiți. Nu ați observat, în acea perioadă, o anumă schimbare în comportamentul soțului dumneavoastră? Era

pe la mijlocul lunii august, cu aproximativ o săptămână înainte de deschiderea conferinței.

— Nu, nu am remarcat într-adevăr nimic.

Jessop suspină. Pe birou, avertizorul telefonic chema discret. Ridică receptorul.

— Ascult!

— Se află aici o persoană, domnule, se auzi o voce la celălalt capăt, care dorește să fie primită de cineva care se ocupă de afacerea Betterton.

— Numele său.

O tuse ușoară precedă răspunsul.

— Drept să vă spun domnule, nu prea sunt sigur de pronunție. Vreți să-i spun numele pe litere?

— Dă-i drumul!

Jessop notă numele pe bloc-notes-ul său, literă cu literă, apoi întrebă:

— Un polonez?

— N-a spus, domnule. Vorbește bine engleza, cu un ușor accent străin.

— Să aștepte!

— Bine, domnule!

Jessop puse receptorul în furcă apoi își îndreptă privirea spre Olivia Betterton. Aceasta nu se mișcase. Smulse din blocnotes foaia pe care-și notase numele vizitatorului și o prezentă tinerei femei.

— Acest nume, vă spune ceva?

O expresie de surpriză, amestecată poate cu teamă, apără în ochii Oliviei Betterton.

— Da, răspunse ea. Mi-a scris.

— Când?

— Ieri. Este un verișor al primei soții a soțului meu. Numai ce a sosit în Anglia, iar dispariția lui Tom îl neliniștește enorm. Mi-a scris pentru a-mi cere noutăți, dacă am desigur... și pentru a mă asigura de profunda sa simpatie.

— Nu v-a scris niciodată până acum?

— Nu.

— Soțul dumneavoastră nu v-a vorbit niciodată de el?

— Niciodată.

— De altfel, s-ar putea foarte bine să nu fie verișorul său.

După un scurt moment de reflecție, ea adăugă:

— Prima soție a lui Tom, fiica profesorului Mannheim, nu era englezoaică. Dacă ne luăm după scrisoare, acest om pare să știe totul despre ea și Tom. Stilul este corect, cu turnuri care sunt evident ale unei limbi străine. Pe scurt, este o scrisoare care „pare” autentică. Dar, admițând că nu este, ce ar dovedi acest fapt?

Jessop avu un surâs vag.

— Această întrebare, nu încetăm să nu ne-o punem și tocmai de aceea acordăm o importanță excesivă și celui mai mărunț detaliu.

— Se înțelege! Este ca și biroul dumneavoastră, pierdut în mijlocul unui labirint de culoare. Aceași impresie am avut-o și în vise: Acea de a mă găsi într-un ținut din care n-aș mai putea niciodată să ies.

— Nu ar mai trebui mult pentru a deveni claustrofob, spuse Jessop râzând.

— Nu mai pot! spuse Olive Betterton, trecându-și mâna peste frunte. Din cauza acestei așteptări fără să fac nimic, simt o nevoie imperioasă de a pleca oriunde, în străinătate de preferință, în orice caz, undeva unde reporterii nu-mi mai vor telefona și unde nu voi mai fi privită de oameni ca un animal curios.

După o clipă de tăcere, continuă:

— Am impresia că mă scufund. Am încercat să fiu curajoasă, dar m-au lăsat puterile. Medicul meu, care este de aceeași părere, mă sfătuiește să plec pentru câteva săptămâni. Am să vă arăt scrisoarea lui.

Scotoci în poșetă și scoase un plic pe care-l întinse lui Jessop pe deasupra biroului.

— Citiți!

Jessop citi conținutul scrisorii aflate în plic, afirmând:

— Văd.

— Deci, întrebă ea, cu o voce neliniștită, credeți că aș face bine să plec?

— Da, desigur! De ce nu?

Jessop părea foarte surprins de întrebare.

— Gândeam, răspunse ea, că ați putea să vă opuneți plecării mele.

— Să mă opun? Dar de ce? Acest lucru nu vă privește decât pe dumneavoastră. Firește, vă veți aranja în așa fel încât să pot să vă găsesc în cazul în care aflu ceva nou.

— Desigur.

— Unde vă gândiți să mergeți?

— Undeva unde voi găsi soare și unde nu se vor afla mulți englezi. În Spania sau în Maroc.

— Frumoase țări! Călătoria vă va face bine, sunt convins.

— Mulțumesc!

Ea se ridică încântată, dar, evident tot nervoasă. Jessop merse către ea, îi strânse mâna, apoi apăsă un buton de apel, în scopul ca vizitatoarea să fie condusă. Când ea ieși, el se reaseză în fotoliu și reflectă timp de câteva clipe. Un surâs îi destinsese trăsăturile. Ridică receptorul și dădu ordin să fie introdus acest maior Glydr.

Capitolul II

— Maiorul Glydr?

Jessop ezitase asupra numelui.

— Difícil, nu-i așa? spuse vizitatorul cu umor. În timpul războiului compatrioții dumneavoastră îmi spuneau Glyder. În Statele Unite, unde trăiesc în prezent, numele meu este schimbat în Glyn! E și mai bine!

— Veniți din Statele Unite?

— Am sosit săptămâna trecută. Sunteți, scuzați-mi întrebarea, domnul Jessop?

— Nici o îndoială, eu sunt Jessop.

Maiorul îl privi pe Jessop ca și cum l-ar fi examinat din cap până-n picioare.

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră.

— Ah? Pe cine?

Maiorul surâse.

— Poate mergem prea repede? spuse el. Înainte ca să mă autorizați să vă pun câteva întrebări, aș dori să vă dau această scrisoare de la ambasada Statelor Unite.

Ceremonios, cu bustul aplecat, întinse un plic lui Jessop. Acesta îl luă, citi scrisoarea ce conținea câteva rânduri de introducere de o curtoazie foarte oficială, apoi, punând foaia de hârtie pe birou, îl privi pe vizitator. Era un bărbat de 30 de ani, cu o alură puțin gravă, cu părul tăiat scurt „à la prusienne”. Se exprima precaut cu o anumită încetineală și cu toate că engleza sa era de o perfecțiune gramaticală, accentul era cu notorietate al unui străin. Atitudinea sa nu trăda nici cea mai mică nervozitate. Chipul său, impasibil, era acela al cuiva care știe ce vrea și de ce o vrea. Jessop înțelese imediat că personajul nu era dintre cele pe care le manevrezi cu ușurință și pe care le faci să spună mai mult decât nu vor.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? se interesă Jessop.

— Am venit să vă întreb dacă ne puteți informa despre Thomas Betterton, care a dispărut recent într-o manieră miraculoasă. Știind că nu poți crede tot ceea ce se scrie în jurnale, vin la dumneavoastră în căutare de informații valabile. Mi s-a spus că numai dumneavoastră ați putea să mi le furnizați.

— Regret, dar nu avem, în ceea ce-l privește, nici o informație precisă.

— Mă gândeam că este posibil să fi fost trimis în misiune în străinătate. După un timp, maiorul adăugă, într-o manieră surprinzătoare:

— În misiune ultra confidențială, desigur.

Jessop părea în dificultate față de ceea ce auzea.

— Betterton, spuse el, era un savant și nu un diplomat sau un agent secret.

— Nu știu, dar nu poți să te încrezi întotdeauna în etichete! Dacă lucrul mă interesează, trebuie să v-o spun, este pentru că Thomas Betterton a devenit, prin căsătoria sa, una din rudele mele.

— Sunteți, cred, nepotul fostului profesor Mannheim?

— Știați acest lucru? Sunteți bine informat.

— Primim multe vizite și oamenii ne povestesc o grămadă de lucruri!

Această informație o dețin de la soția lui Betterton. I-ați scris?

— Da. Pentru a-i exprima condoleanțele mele și a o întreba dacă are noutăți.

— Ceea ce deja ea mi-a spus.

— Mama mea, sora mică a profesorului Mannheim, îi era foarte apropiată. În copilăria mea, la Varșovia, erau tot timpul la unchiul meu și fiica sa, Elsa, era sora mea. La moartea părinților mei, unchiul meu m-a luat la el și am trăit acolo zile fericite. Apoi, a fost războiul, cu cortegiul său de orori, de care prefer să nu vorbesc. Unchiul meu a reușit să plece în Statele

Unite, cu fiica să. În ceea ce mă privește, am rămas în Europa, unde am făcut rezistența. Ostilitățile odată terminate, am fost însărcinat cu diferite misiuni, mergând în special în Statele Unite, unde am putut să-i revăd pe unchiul meu și pe Elsa. Când totul s-a terminat, am decis să plec în Statele Unite pentru a mă stabili acolo, gândind că-i pot regăsi pe unchiul meu, pe Elsa și bărbatul cu care se căsătorise. Din nefericire, unchiul meu murise, ca și fiica sa, al cărei soț era în Anglia, unde se recăsătorise. Din nou, eram fără familie. Într-o zi, nu de foarte mult timp, am citit în jurnale că Thomas Betterton dispăruse... și am trecut Atlanticul să văd dacă aș putea face ceva.

Maiorul tăcu, întrebând cu privirea pe Jessop. Impenetrabil, chipul lui Jessop nu exprima riguros nimic. Glydr reluă:

— De ce a dispărut?

Jessop surâse.

— Este exact ceea ce am dorit să știm!

— Sunteți sigur că nu știți!

Surâsul lui Jessop se accentuă. Situația îl amuza. În această încăpere, în general el era cel care interoga. Vizitatorul său inversa rolurile.

— Absolut sigur, răspunse.

— Dar aveți totuși vreo idee?

— Nu este imposibil, spuse Jessop, cântărindu-și cuvintele... ca această dispariție să reamintească și altele. Sunt precedentele...

— Se cunosc.

Maiorul cită vreo jumătate de duzină.

— În fiecare caz, adăugă el, era vorba de un savant.

— Exact.

— Toți sunt astăzi de cealaltă parte a „cortinei de fier”?

— Este posibil, dar nu știm nimic despre acest lucru!

— În orice caz, toți au plecat din propria lor voință?

— Chiar și acest lucru, e greu să-l afirmăm!

— Gândiți că mă ocup de lucruri care nu mă privesc?

— Vă rog...

— Și aveți dreptate! Ele nu mă interesează decât pentru că este vorba de Betterton.

— Mă scuzați, spuse Jessop, dar acest interes pe care îl purtați, nu mi-l explic foarte bine. Dacă considerăm bine, nu este ruda dumneavoastră decât prin alianță. Nici nu-l cunoașteți!

— Este adevărat. Dar pentru noi, polonezii, familia este un lucru care contează. Față de ea, avem îndatoriri.

Se ridică, salutând pe Jessop cu o înclinație a bustului.

— Mă scuzați că v-am răpit câteva clipe și vă rog să credeți că sunt sensibil la primirea amabilă pe care mi-ați rezervat-o.

Jessop se ridică și el.

— Sunt dezolat că nu pot fi de vreun folos, dar suntem complet în întuneric. Dacă aș afla ceva, unde aș putea să vă găsesc?

— Veți putea întotdeauna să mă găsiți prin intermediul ambasadei americane. Vă mulțumesc încă o dată.

Maiorul se înclină din nou, cu aceeași rigiditate ca și mai înainte și se retrase. Jessop ridică receptorul.

— Rugați pe colonelul Wharton să vină să mă vadă!

Surâdea când Wharton intră în încăpere.

— În sfârșit, strigă el, începe să miște!

— Cum așa?

— Doamna Betterton are intenția să părăsească Anglia.

Wharton emise un ușor fluierat.

— Îl va regăsi pe scumpul ei soț?

— Sper. Mi-a prezentat un certificat medical: îi trebuie repaus și o schimbare de decor.

— Bravo!

— Rețineți că are, poate, într-adevăr nevoie de repaus!

— Este o ipoteză, spuse Wharton, dar aici, noi considerăm mai degrabă pe celelalte elemente interesante pentru a începe!

— Trebuie să spun că mi s-a părut sinceră și că ea nu s-a încurcat nici o singură dată.

— Îmi imaginez că n-ai aflat nimic de la ea?

— În afară de un detaliu, nu. Vă amintiți acea doamnă Speeder, cu care Betterton a dejunat la Dorset?

— Da.

— Ei, bine! El nu i-a vorbit niciodată de acest dejun soției sale.

— A? Asta vi se pare interesant?

— Mai știi? Carol Speeder a compărut în fața Comisiei de ancheta asupra activităților anti-americane. Ea a demonstrat goliciunea acuzațiilor ce i se aduceau, dar din această cauză nu rămâne mai puțin... ca ea să fie suspectă. Este posibil să fi servit ca intermediar, ca prin ea Betterton să fi luat contact cu „ceilalți”.

— Care erau acele „contacte” recente ale doamnei Betterton, care ar fi putut-o incita la o plecare în străinătate?

— Direct, ea nu a avut niciunul. Ieri, a primit o scrisoare de la un polonez care este un verișor al primei soții a lui Betterton. A ieșit acum de aici. Venise să ceară informații...

— Ce fel de om este?

— Un tip caraghios. Nu pare sincer! Foarte curios să observe tot.

— Să nu fie el cel care i-a insuflat doamnei Betterton ideea de a pleca?

— Posibil. Nu știu nimic... și asta mă intrigă!

— Vei fi cu ochii pe el?

Jessop surâse.

— Desigur. La plecarea ta, am sunat de două ori...

— Vechiul nostru truc...

Schimbând tonul, devenind brusc serios, Wharton continuă:

— Pe cine alertăm?

— Pe Janet și ceilalți, ca de obicei. Spania și Marocul.

— Nu Elveția?

— Nu, de data asta!

— Ciudat. Aș fi crezut că Spania și Marocul prezentau pentru el dificultăți...

— Nu trebuie să ne subestimăm adversarii.

Wharton confirmă dând din cap.

— Nu există decât două țări unde nu a fost văzut Betterton și acestea două sunt!

După un suspin adăugă:

— În sfârșit, vom vedea! Numai, dacă nu vom eșua... Jessop se lăsă în fotoliu.

— De mult n-am mai luat vacanță, spuse el și încep să mă satur să stau închis în acest birou. Nu este imposibil să-mi ofer și eu o mică călătorie.

Capitolul III

— Pasagerii pentru Air France, destinația Paris, pe aici, vă rog!

Se produse o mișcare în holul aeroportului din Heath Row. Hilary Craven ridică sacoșa din piele de șopârlă, pe care o pusese lângă fotoliul său și, urmând pe ceilalți, ieși din clădire.

Afară frigul o surprinse. Își puse, cuprinsă de frig, mantoul de blană și se îndreptă spre avion fericită! Sosise clipa, în sfârșit; momentul în care să evadeze! Terminase cu monotonia vieții sale mizerabile. Ea pleca spre soare, spre un cer totdeauna senin, spre o existență nouă. Povara moartă a trecutului o lăsa în urma sa. Odată instalată în avion, pe locul pe care stewardul i-l indicase, avu impresia că respiră mai liber. Pentru sine însăși, murmură:

— Plec! Plec!

Motoarele se puseră în funcțiune, apoi avionul rulă ușor pe pistă. Stewardesa invită pasagerii să-și prindă centura. Avionul se opri, așteptând semnalul de plecare. „Și dacă nu vom reuși să decolăm” gândea Hilary. „Dacă ne prăbușim? Totul s-ar sfârșit și toate problemele s-ar rezolva astfel”.

Semnalul se făcea auzit interminabil. Un gând absurd traversa spiritul acestei femei tinere: „Nu vom pleca niciodată! Voi rămâne aici, prizonieră!”

Motoarele, de câteva secunde, funcționau din plin. Avionul rula, luând viteză. Hilary își dădu seama, curând, că părăsise solul. I se părea că nu aparatul se ridica, ci pământul se înfunda, ducând cu el toate grijile, toate preocupările, toate decepțiile pe care le suferise Hilary. Aerodromul semăna acum cu o jucărie de copil. Pe o cale ferată minusculă se vedea alergând un tren în miniatură. Lumea părea ridicol de mică și fără importanță. O masă de nori albi o escamota. Probabil, survolau La Manche. Hilary închise ochii.

Evada...

Lăsa totul în urma ei: Anglia, pe Nigel și această mică vilă care era mormântul lui Brenda. Deschise pleoapele, apoi le închise din nou, cu un suspin.

Puțin după aceea, dormea.

Când redeschise ochii avionul pierdea din înălțime. Gândi că ajungeau la Paris și, reinstalându-se pe locul său, își deschise poșeta. Dar nu era vorba de Paris. Supraveghetoarea zborului, cu o voce maternă pe care mulți

pasageri o găseau exasperată, anunță că, din cauza ceții, aterizarea va avea loc la Beauvais.

Hilary, întorcând capul într-o parte, privi prin hublou. Nu văzu mare lucru, Beauvais se ghicea vag printr-un strat gros de ceață. Avionul ateriză după ce se rotise mult timp deasupra aerodromului și pasagerii, mai mult sau mai puțin înfrigurați, fură conduși într-o baracă din lemn, sumar mobilată cu o tejghea și câteva scaune. Hilary se simțea foarte deprimată, dar încercă să reacționeze.

— Nu trebuie să ne neliniștim! spuse cineva, lângă ea. Este un vechi aerodrom de război, care e lipsit de căldură și confort. Dar suntem în Franța și se vă aranja ca să avem de băut. De fapt, numai ce terminase de vorbit, că un bărbat și venea cu băuturi alcoolizate, capabile să-i remonteze. Înțeleaptă precauție, căci așteptarea urma să se prelungească timp de câteva ore. Și alte aparate aterizau la Beauvais și veni curând momentul în care sala fu plină de o mulțime zgomotoasă de oameni, dintre care majoritatea erau într-o dispoziție foarte proastă.

Hilary avea impresia că trăiește un vis, care, din fericire, o ocrotea împotriva unei realități de care se temea. Se aștepta? Lucrul acesta conta puțin, pentru că voiajul său continua. Ea evada, acesta era esențialul! Beauvais sau Paris rămânea să meargă spre locul unde viața sa va reîncepe. Ea nu vedea decât acest lucru și era destul ca să abordeze evenimentele cu filosofie.

Noaptea căzuse deja de mult timp, când veni autocare ce trebuiau să conducă pasagerii la Paris. Le trebuia câteva ore, căci era mult trecut de miezul nopții când Hilary ajunse la gara Invalizilor. Era moartă de frig și fu fericită să-și recupereze bagajele, fără prea multe dificultăți și să meargă la hotelul în care-și rezervase o cameră. Prea obosită pentru a-i fi foame, făcu o baie caldă și se culcă epuizată:

În principiu, avionul de Casablanca decola a doua zi, la orele 10:30, de pe aeroportul Orly. Dar și acolo confuzia domnea. Pe toate liniile avioanele aterizaseră unde putuseră, iar orarele erau bulversate, atât la plecare cât și la venire.

Hilary a avut de-a face cu un funcționar obosit, care sfârși prin a-i declara că nu trebuie să conteze pe locul pe care-l reținuse, dar că, dacă dorea să aibă răbdare câteva clipe, va face tot ce poate pentru a aranja lucrurile. În final, o înștiință că ar putea să se îmbarce pe avionul de Dakar, care în mod excepțional, va face o escală la Casablanca.

— Dacă socotim, adăugă el, veți fi acolo cu trei ore întârziere, nu mai mult!

Hilary nu mai protestă, lucru care-l încântă pe funcționarul de la Air France.

— A vedea pe cineva rezonabil, spuse el, asta îți face totuși plăcere! Sunt pasageri care nu vor să realizeze că, dacă este ceață, nu este vina noastră! Trebuie să luăm vremea cum este, chiar dacă se opune proiectelor noastre. În sfârșit, doamnă, a fi la Casablanca cu trei ore mai devreme sau

trei ore mai târziu, ce se poate întâmpla? Că sosești cu un avion sau cu altul, este același lucru!

Fapt pe jumătate adevărat, așa cum Hilary avea să descopere la Casablanca. Ea mergea alături de hamalul care-i purta bagajul spre ieșirea din aeroport, când acesta îi spuse:

— Aveți noroc, doamnă, că nu ați fost în avionul precedent, cel regulat!

— Ah! spuse ea. De ce?

— Pentru că s-a izbit de sol, răspuse el, coborându-și vocea. Pilotul și navigatorul au murit, ca și majoritatea pasagerilor. Nu sunt decât patru sau cinci călători care au fost salvați. Au fost transportați la spital și există mai mulți, se pare, care sunt grav răniți...

Hilary păstră tăcerea. Păcat să n-a fost în acel avion! Ar fi murit și totul s-ar fi terminat! Toți oamenii, care erau morți, nu doreau decât să trăiască. De ce nu murise ea în locul lor, ea, cea pentru care viața nu mai reprezenta nimic din acest moment?

După formalitățile de la vamă, tradiționale și derizorii, luă o mașină care o conduse la hotel. Era o vreme splendidă, cerul era senin, aerul ușor, soarele strălucitor. Se simți inundată de o stare de satisfacție. Lucrurile erau așa cum sperase ea: ceața Londrei departe și departe și zilele mohorâte! Aici viața palpita în lumina caldă a soarelui.

Merse imediat în camera sa și deschise obloanele pentru a privi în stradă. Apoi, se așeză pe pat. Un cuvânt, pe care și-l repeta de când plecase din Londra, îi veni pe buze: „Evadare”?

Și-o spuse de mai multe ori și își dădu seama, cu o luciditate care o îngheța, că el nu corespundea cu nimic, că nu era evadare!

Nimic nu se schimbă. La Casablanca sau la Londra, ea era tot Hilary Craven. Ea dorea să scape de Hilary Craven, dar orice ar fi făcut, ea era tot Hilary Craven, o Hilary Craven care, în Maroc sau în Anglia, rămânea tot aceeași.

— Ce idioată, sunt! Murmură ea. Cum dracu am putut să cred că, mi-ar fi suficient să părăsesc Anglia, pentru a nu mai fi eu însămi?

Mormântul Brendei era în Anglia și curând, tot în Anglia, Nigel se va căsători a doua oară. Cum putuse să-și închipuie că aceste lucruri aveau mai puțină importanță aici decât acolo? Ea crezuse acest lucru, pentru că voia să-l creadă, dar nu putea să se amăgească la infinit. Realitatea era acolo, faptele i se imprimau, trebuia să le privească în față. Erau lucruri pe care poți să le suportți, iar altele nu. Pe primele le acceptai atât timp cât ai pentru aceasta un motiv. Îndelungata sa maladie, abandonarea lui Nigel, în circumstanțe de o brutală cruzime, toate acestea, le suportase pentru Brenda. După aceea, a trebuit să ducă, pentru viața însăși a Brendei, o luptă disperată. Brenda murise. Atunci, pentru ce să mai trăiască? La Londra, se gândea că, sub un alt cer, ar fi posibil să uite și să-și refacă viața. Venise, deci, în această țară, unde nimic nu trebuie să-i reamintească trecutul și care, prezenta atâtea atracții, cu soarele său, cerul său totdeauna senin, peisajele sale de vis și oamenii săi originali. Dar, puțin după sosirea sa, ea își dădu

seama de eroarea sa. Nimic nu se schimbase în ființa sa; aici ca și aiurea, ea nu-și regăsea dorința de a trăi.

Dacă călătoria sa, nu ar fi fost contrariată de ceață, dacă ea s-ar fi îmbarcat în avionul în care-și reținuse loc, ar fi fost acum eliberată de toate grijile sale. Ar fi acum în vreo capelă luminoasă, cu oasele rupte, desigur, poate desfigurată; dar cu pacea în suflet. Această serenitate. Putea încă s-o mai obține. Și aceasta nu era atât de greu de...

Se gândi la doctorul Grey și la felul în care o privea când îi ceruse un somnifer.

— Ar fi mai bine să nu!... îi spuse el. Cel mai bun somn, este somnul natural. Dacă se face dorit, îl aștepți. Sfârșește întotdeauna prin a veni.

— Se îndoia de ceva? Se întrebă Hilary...

Apoi, cu o ușoară înălțare din umeri, se ridică. Ceea ce doctorul Grey îi refuzase, v-a găsi, desigur, la Casablanca.

Hilary credea că în străinătate era ușor să cumperi droguri „periculoase”. Spre marea sa surpriză, descoperirea că nu era nimic din ceea ce crezuse. Primul farmacist, la care intră, nu-i eliberă decât două casete, spunându-i că nu putea să-i dea mai multe fără rețetă. Surâse cu un aer care-l dorea indiferent și se îndreptă repede spre ușă, izbindu-se de un bărbat tânăr, înalt, cu chipul grav, care se scuză în engleză. În timp ce ieșea, îl auzi cerând un tub cu pastă de dinți.

Surâse aproape fără să-și dea seama. Pastă de dinți! Pentru ceilalți viața continua, obișnuită, banală, prozaică. Avu o mică tresărire când, brusc, realizează că pasta de dinți pe care acest domn o ceruse era marca preferată a lui Nigel. După ce traversă, intră în altă farmacie. Când ajunse la hotel, vizitase deja patru farmacii. Coincidență care o amuză, în a treia ea revăzu, acest tânăr englez, tot în căutare de pastă de dinți. Fără îndoială, această marcă nu se afla în depozitul farmaciștilor francezi din Casablanca.

Hilary se simțea aproape eliberată de grijile sale când se îmbrăca pentru cină. Hotărâse să coboare la restaurant cât mai târziu posibil, în scopul de a nu întâlni pe niciuna din persoanele cu care călătorise. Ceea ce, în fapt, i se părea puțin probabil, căci credea că nici un alt pasager nu părăsise avionul la Casablanca.

Sala era aproape goală când se așeză la masă. Remarcă prezența tânărului englez al cărui chip, își spuse ea, te făcea să gândești la o cucuvea. Cufundat în lectura unui jurnal francez, își terminase deja cina.

Hilary își comandă o masă bogată însoțită de o sticlă de o jumătate cu vin. Era chiar veselă, cu impresia pasionantă de a trăi ultima sa aventură. Terminând de mâncat, urcă direct în camera sa.

Puțin după aceea, i se aducea sticla cu apă de Vichy pe care o ceruse înainte de a părăsi restaurantul. Băiatul responsabil de etaj o puse pe noptieră, după ce îi scoase capsula; apoi se retrase, urându-i noapte bună lui Hilary. După plecarea sa, tânăra femeie scoase un suspin, se duse la ușă și răsuci cheia în broască. Apoi își turnă un pahar cu apă de Vichy și scoase din cutiuța de carton casetele pe care le cumpărase. Imediat, le va înghiți, va bea câteva guri de Vichy și farsa va fi jucată!

Se dezbracă, își puse un capot și se așează în fotoliu. Inima îi bătea foarte repede. Îi era teamă? Poate puțin, dar o teamă amestecată cu curiozitate și care nu era de natură s-o facă să renunțe la proiectul său. Nu va abandona. Se simțea stăpână pe sine și cu spiritul clar. Evada și se simțea bine. Pe masă se afla o călimară cu toc și hârtie. Să lase clasicul bilet? După ce reflectă, gândi că era inutil. Nu avea părinți, prieteni adevărați, cărora să le spună adio. Cât despre Nigel, nu voia să-l copleșească cu remușcări inutile. Va afla din jurnale că doamna Hilary Craven murise la Cașablanca, după înghițirea unei doze masive de somnifer, o va plânge poate puțin și, în străfundul lui, se va simți eliberat. Căci, ea era convinsă, Nigel când se gândea la ea, trebuia să nu fie foarte mulțumit de el, făcând parte dintre acei oameni cărora le place să fie împăcați cu conștiința lor.

De altfel, Nigel era deja foarte departe de ea și toate acestea i se păreau a nu avea nici cea mai mică importanță. Nu-i mai rămânea de făcut decât să-și ia cașetele și să se întindă pentru a adormi, fără a se mai trezi. Sentimentele sale religioase? Nu mai avea și nu credea să fi avut vreodată. Cu moartea Brendei își pierduse credința. Era pregătită. Ca și la aerodrom, era o călătoare așteptându-și plecarea, o călătoare care pleca spre o destinație necunoscută, fără bagaje și fără să fi spus adio nimănui. Terminase cu trecutul.

Pentru prima dată în viața sa se simțea liberă să decidă asupra propriilor acte; absolut liberă...

Întinse mâna după casete. În acel moment cineva bătu la ușă cu câteva ciocănituri discrete. Își încruntă sprâncenele și, lăsând gestul neterminat, cu brațul în aer, așteptă. Era vorba de cameristă? Nu, patul era pregătit. Atunci, vreun funcționar de la hotel care venea să-i ceară actele și pașaportul? Ridică umerii. Nu va răspunde. La ce bun?

Se bătu din nou la ușă. De data asta, puțin mai tare. Nu se mișcă. Va reveni. În privința ei, nu mai era nici o grabă, privea cu ochii fixați pe ușă. Spre marea sa surpriză, văzu cheia întorcându-se ușor în broască, apoi, după o rotație completă, căzând pe podea, cu un scurt zgomot metalic, încet, ușa se deschise și un bărbat intră. Cu stupoare, recunoscă tânărul englez, pe acela pe care-l văzuse prima dată în farmacia în care intrase să cumpere pastă de dinți. Mută de uimire, îl privea. El închise ușa, luă cheia, o puse în broască și făcu un tur. După care, venind spre Hilary, se așează într-un fotoliu, în fața ei și, cu o îndrăzneală deconcertantă, se prezentă:

— Mă numesc Jessop.

Roșie de mânie, stăpânită, Hilary spuse cu o voce tăioasă:

— Vă dați seama de ceea ce faceți!

El surâse.

— Ce caraghios! Este exact întrebarea pe care vroiam să v-o pun eu! spuse acesta, îndreptându-și privirea în mod semnificativ pe cașete.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Sunt foarte sigur de contrariu.

Hilary păstră tăcerea câteva secunde, întrebându-se ce avea să-i răspundă. Sau, mai degrabă, în ce termeni să-și exprime indignarea și să-l dea afară pe insolent.

În final, ceea ce-i veni pe buze, fu o întrebare, pe care o puse din simplă curiozitate și aproape fără să-și dea seama:

— Cheia, cum ați făcut pentru a o manevra din exterior?

O lumină malițioasă se aprinse în ochii lui Jessop, care-și scoase din buzunar un mic tub de oțel, pe care-l dădu tinerei femei pentru a-l examina.

— Instrumentul, îi explică el, este foarte practic. Îl introduceți în gaura broaștei, el agață extremitatea, cheii... și nu aveți decât să răsuciți!

Luând înapoi obiectul și strecurându-l în buzunarul său, el adăugă:

— Acesta face parte din instrumentarul unui spărgător de meserie.

— Sunteți spărgător?

— Să fim drepti, scumpă doamnă, am bătut la ușa dumneavoastră, ceea ce nu face parte deloc din obiceiurile spărgătorilor. Nu aș fi recurs la el dacă aș fi avut certitudinea că mă veți invita să intru.

— Dar ce doriți de la mine?

Din nou, privirea lui Jessop se îndreptă spre cașete.

— În locul dumneavoastră, spuse el, nu aș face așa ceva. Știți că vă faceți iluzii? Vă închipuiți că dormiți, că nu vă treziți și că totul s-a terminat? Ei bine, nu e deloc așa! Câteodată apar convulsii și chiar cangrenă. Cu condiția să nu fii refractar la drog, el acționează atât de lent, încât oamenii au tot timpul să sosească pentru a vă salva, cu toate supărătoarele consecințe, pe care aceasta le implică: spălarea stomacului, ulei de ricin, cafea fierbinte, palme etc. Toate acestea nu au nimic plăcut, de acord?

Tolănită într-un fotoliu, cu ochii pe jumătate închiși, Hilary, ale cărei mâini se strângeau cu nervozitate, se forță să surâdă.

— Mă distrați! Deci, vă imaginați că voiam să mă sinucid?

— Eu nu-mi imaginez, replică el, sunt sigur. Trebuie să vă spun că intrasem la farmacie înaintea dumneavoastră. Negăsind acolo pasta de dinți pe care o doream, am intrat într-alta unde v-am revăzut. Și acolo, cumpărați tot un somnifer. Mi s-a părut curios și v-am urmărit. Încă o farmacie și încă un somnifer! Concluzia se impunea.

Tonul era amical, aproape vesel, dar era evident că Jessop era sigur de ceea ce afirma. Hilary socotea inutil să mai mintă mult timp.

— Și, întrebă ea, nu vi se pare că este foarte deplasat din partea dumneavoastră să vă ocupați de o afacere care nu mă privește decât pe mine?

După un scurt moment de reflecție, el clătină din cap.

— Deloc. Nu aveți dreptul să faceți asta!

Ea ripostă cu vivacitate:

— Mă veți împiedica s-o fac pe moment, dacă veți arunca aceste cașete pe fereastră o admit. Dar nu veți putea să mă împiedicați să cumpăr altele mâine, sau poate prefer să mă arunc în gol din înălțimea unei clădiri sau sub un tren.

— Exact. Dar o veți face? Vreau să spun, mâine?!

— Credeți că mâine îmi voi schimba părerea? Era, în ton, un fel de ironie amară.

— S-a întâmplat și la alții!

Hilary reflectă.

— Poate! spuse ea în sfârșit. Fără îndoială disperarea lor nu avea cauze durabile. Iar cazul meu este cu totul diferit! Hotărârea mea n-am luat-o într-un moment de deznădejde, ci la rece, fără grabă și este irevocabilă.

Înțelegeți, nu mai am nici o rațiune să trăiesc!

Jessop, cu capul înclinat într-o parte, închise ochii pe jumătate.

— Interesant!

— Nu, nici așa! Nu sunt o femeie foarte interesantă, îmi iubeam soțul, el m-a părăsit. Nu avem decât un copil, o fetiță pe care o meningită mi-a răpit-o. Nu am nici părinți, nici prieteni. Nici o artă nu mă pasionează și nu am nici o meserie. Atunci?

— Deloc amuzant! Murmură Jessop.

După o ușoară ezitară, el adăugă:

— Și nu aveți impresia că acest fapt este... rău?

Ea răspunse cu o voce seacă:

— Rău? Și de ce? Viața mea îmi aparține, cred.

— Desigur, desigur! spuse el foarte repede. Personal nu am nici o opinie despre această chestiune, dar sunt oameni care consideră...

Ea-l întrerupse:

— Nu sunt de părerea lor, asta-i totul!

Urmă o liniște, pe care ea o rupse.

— Fie!

— Nu vi se pare domnule, acum...

Ea îi căută numele.

— Jessop...

— Mulțumesc... Nu credeți, domnule Jessop, că ați putea să vă retrageți?

El clătină din cap.

— Nu încă. Mi-ați dat informațiile pe care venisem să le caut și văd acum situația cu destulă claritate. Existența nu vă mai interesează, nu mai aveți chef să trăiți și ideea de a termina cu viața nu vă displace în nici un fel? Așa e?

— Exact.

— Bine.

Cu o bună dispoziție, el continuă:

— Acest punct este cucerit, să mergem mai departe! Țineți la somnifer?

— Nu înțeleg.

— Mă explic. V-am spus deja că este un mod de sinucidere penibil.

Același lucru se poate spune și despre celelalte două procedee despre care mi-ați vorbit. Te poți arunca de la al cincisprezecelea etaj și să nu mori imediat. Trebuie să vă spun că sunt și alte mijloace de a-ți pune capăt zilelor.

— Vă înțeleg din ce în ce mai puțin.

— Printre aceste mijloace, cunosc unul care mi se pare destul de „sportiv” și care ar avea, după mine, o latură pasionantă. Ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că ați avea o șansă dintr-o sută de a supraviețui. Nu vom ține cont de astă.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ceea ce-mi vorbiți!

— E foarte firesc, pentru că încă nu v-am spus nimic. Din nefericire, nu pot să vă povestesc totul în două cuvinte. Este o întreagă istorie! Vreți s-o ascultați?

— Cred că nu am de ales.

Deși nu considera răspunsul ca o încurajare, Jessop continuă:

— Îmi închipui că citiți ziarele și că sunteți la curent, în mare, cu evenimentele. Trebuie să știți, deci, ca din când în când, dispar și savanți fără a lăsa urme: un italian, anul trecut, dacă vă amintiți și aproximativ acum două luni, Thomas Betterton...

— Am văzut aceasta în ziare, într-adevăr.

— Presa n-a vorbit decât de câteva dispariții, dar au mai fost și altele: savanți chimiști, medici și chiar un avocat! Anglia este o țară a libertății și niciunul nu este forțat să rămână aici! Numai că în ceea ce privește acești „dispăruți” este absolut indispensabil să știm de ce au plecat, unde au plecat și mai ales, cum au plecat. Au plecat de bună voie? Au fost răpiți? S-au exersat presiuni asupra lor? Care este organizația care a intrat în legătură cu ei și ce vrea ea? Atâtea întrebări la care trebuie să răspundem. Și răspunsurile, ați putea să ne ajutați să le găsim!

Hilary îl privea pe Jessop cu stupefacție.

— Eu? Dar cum?

— Voi ajunge imediat și la cazul care ne interesează în mod deosebit astăzi: la Thomas Betterton. A dispărut la Paris, acum mai mult de două luni, abandonându-și soția rămasă în Anglia. Ea a jurat că n-o prevenise și că nu știa nici de ce a plecat, nici unde a plecat. Adevărat sau nu? Eu sunt din cei care cred că este adevărat.

Hilary asculta cu atenție, aplecată înainte. Povestirea o interesa.

Jessop urmă:

— Firește, fără a lăsa impresia că o facem, n-am slăbit-o din ochi pe doamna Betterton. Acum cincisprezece zile a venit să mă vadă și să-mi spună că medicul său o sfătuia să meargă în străinătate pentru odihna pe care nu putea s-o găsească în Anglia, unde reporterii nu-i dădeau pace, iar prietenii foarte amabili nu încetau s-o inoportuneze.

— Înțeleg foarte bine că a vrut să plece!

— Era, într-adevăr foarte firesc!

— Aceasta este și părerea mea.

— Numai că, în serviciul din care fac parte, suntem bănuitori. Nu am pierdut-o din vedere pe doamna Betterton. Ieri a părăsit Anglia pentru a veni la Casablanca.

— La Casablanca?

— Da, nu pentru a rămâne aici, desigur, ci pentru a pleca în orice oraș din Maroc. Nu se ascundea, țin să adaug. Dar e posibil ca acest voiaj în Maroc să nu fie decât o etapă și, ca acolo, doamna Betterton să dispară...

Hilary înălță din umeri.

— Nu văd totuși ce aș face eu în această istorie.

Jessop surâse.

— Aveți, dragă doamnă, un minunat păr roșcat.

— Credeți?

— Și ceea ce doamna Betterton are mai remarcabil, este părul său tot roșcat și foarte frumos. Știți, fără îndoială, că avionul care-l preceda pe al dumneavoastră s-a prăbușit la aterizare?

— O știu, cu atât mai mult cu cât trebuia să fiu la bordul lui. În acela îmi rezervasem loc.

— Doamna Betterton era printre pasageri. Nu a murit pe loc. A fost scoasă vie dintre resturi și transportată la spital. Ea respiră încă, dar, după spusele medicilor, va muri mâine dimineață.

Hilary începea să înțeleagă. Jessop răspunse la întrebarea mută din privirea sa.

— Aceasta este forma de sinucidere pe care v-o propun. Veți deveni doamna Betterton și doamna Betterton își va continua călătoria.

— Dar e absolut imposibil. S-ar observa imediat că nu sunt ea!

— Totul depinde de cine reprezintă acest „cineva”? Dacă reprezintă totuși o anume persoană, ceea ce noi ignorăm. Dacă se referă la oamenii la care ne gândim, sunt persoane care, pentru siguranța personală, sunt obligate să lucreze în mici grupuri închise.

Dacă voiajul doamnei Betterton face parte dintr-un plan, dacă a fost dorit, organizat de o putere superioară, pot să vă certific că cei care se vor ocupa de doamna Betterton în Maroc nu cunosc nimic despre latura englezească a afacerii. Vor ști numai că, într-o zi, la o oră oarecare, vor trebui să intre în contact cu o anumită femeie, într-un loc dat și s-o conducă în altă parte. Pașaportul o descrie pe doamna Betterton ca având 1,69 în, părul roșcat, ochii verzi, gura mijlocie, nici un semn particular. Nu s-ar putea cere mai mult!

— Dar autoritățile locale...

Jessop spulberă obiecția cu un gest.

— Nu vor fi dificultăți din partea asta. Francezii au văzut dispărând câțiva din tinerii lor savanți, dintre cei mai distinși și putem conta pe întreaga lor colaborare. De fapt, iată cum se vor petrece lucrurile. Suferind de o comoție, doamna Betterton a fost transportată la spitalul în care va fi adusă și o altă pasageră a avionului, doamna Craven, grav rănită. O zi sau două mai târziu, doamna Craven va muri la spital. Doamna Betterton, în schimb, va părăsi spitalul, puțin slăbită, dar totuși destul de refăcută pentru a-și continua călătoria. Catastrofa este autentică, șocul nervos nu mai puțin... poate fi foarte util, pentru că el justifică toate pierderile de memorie.

— Dar ar fi o afacere lipsită de sens! strigă Hilary.

— V-o acord, spuse Jessop. Este o misiune periculoasă și dacă bănuielile noastre sunt fondate, riscăm mult dacă n-o câștigăm. Vă vorbesc sincer, căci, dacă cred cele ce mi-ați spus, aceasta este o apreciere care trebuie să vă lase indiferentă. Dar recunoașteți că, pentru cine s-a săturat de viață, este mai amuzant să sfârșească astfel, decât să se arunce sub roțile unei locomotive.

Hilary izbucni într-un râs neașteptat.

— Cred că aveți dreptate.

— Atunci, da?

— De ce nu?

Jessop se ridică.

— În acest caz, nu mai avem un minut de pierdut!

Capitolul IV

Deși nu era cu adevărat rece, la spital aveai totuși impresia că frigul îți pătrunde în corp. Un miros de antiseptic plutea în aer. Din timp în timp, când o masă rulantă trecea pe culoar, se auzeau zgomote de sticle și instrumente metalice care se loveau unele de altele. Hilary Carven era așezată într-un fotoliu tare, de fier, lângă un pat.

În pat, alungită perfect la orizontală, Olive Betterton zăcea inconștientă. Un fascicol voalat îi lumina capul, înfășurat în pansamente. Un medic și o infirmieră se aflau la căpătâiul ei, iar Jessop era așezat într-un colț al micii încăperi. Medicul se întoarse spre el și îi vorbi în franceză:

— Nu mai are mult. Pulsul este din ce în ce mai slab.

— Nu-și va reveni?

Medicul înălță din umeri.

— Imposibil de știut. În ultimul moment, poate...

— Nu puteți face nimic?

— Nimic.

Medicul se retrase, urmat de infirmieră. O soră o înlocui; ea rămase în picioare la capul patului; și-și trecea printre degete fiecare bob al rozariului. Se ruga.

Hilary îl privi pe Jessop și la un semn se îndreptă spre el.

— Ați auzit ce a spus doctorul? Întrebă el cu o voce coborâtă.

— Da.

— Dacă își revine, trebuie să obțineți de la ea toate informațiile pe care va putea să vi le dea: o parolă, un semn de recunoaștere, un mesaj, orice, înțelegeți? Se va confesa cu mai multă plăcere dumneavoastră decât mie...

— Astfel, spuse Hilary cu o voce alterată de emoție, vreți ca eu să trădez o nefericită femeie care este în agonie?

— Așa vedeți lucrurile?

— Desigur.

El o privi reflectând.

— Bine, spuse el. În aceste condiții veți acționa cum veți înțelege. În privința mea, nu pot să-mi permit să am scrupule. Înțelegeți?

— Firește. Vă faceți datoria. Îi veți pune toate întrebările pe care le veți dori, dar nu-mi cereți să-o fac eu!

— Sunteți liberă să refuzați și nu voi insista.

— Altceva. Îi vom spune că va muri?

— Nu știu nimic. O să mă gândesc!

Ea se reează în fotoliu, plină de compasiune, acum, pentru cea care era în agonie. Biata femeie, ea care plecase să-și găsească bărbatul pe care-l iubea și care... De fapt, ce știm? Nu era posibil ca ea să fi venit în Maroc pur și simplu pentru a se odihni, fără să încerce să afle despre soarta soțului său, dacă murise sau trăiește?

Trecură două ore. Sora încetă brusc să-și mai treacă printre degete bobیțele rozariului și se aplecă spre Hilary:

— Cred că sfârșitul se apropie, îi spuse dintr-o suflare. Voi căuta medicul.

Ieși, Jessop veni lângă pat. Se așeză lângă perete, în afara câmpului vizual al agonizantei.

Pleoapele Oliviei Betterton se zbătură și ea deschise ochii. Privirea sa păru, pentru început, să nu remarce nimic. Păru apoi să exprime o oarecare uimire.

— Unde...

Ea era atât de slăbită încât cuvântul abia se auzi și nu-și termină fraza începută. Medicul, care sosea, îi luă mâna, cu degetele pe pumnul său și el fu cel care îi răspunse la întrebare:

— Sunteți la spital, doamnă. Avionul dumneavoastră a avut un accident...

— Avionul meu?

Vocea abia se percepea.

— Se află în Casablanca, doamnă, cineva pe care ați dori să-l vedeți sau căruia i-am putea transmite un mesaj?

Ochii agonizantei se ridicară trist pe fața medicului, aplecat asupra ei.

— Nu, murmură ea.

El întoarse privirea spre Hilary.

— Cine...

Hilary îi vorbi, foarte blând și articulând cu grijă:

— Am venit și eu din Anglia în același avion. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? Spuneți, vă rog!

— Nu... Nimic... Numai dacă...

— Numai dacă?

— Nimic...

Pleoapele Oliviei Betterton se zbătură din nou, apoi se închiseră. Hilary ridică fruntea și ochii ei întâlneau privirea imperioasă a lui Jessop. Hotărâtă, scutură din cap. Nu!

Jessop se plasă aproape de medic. Muribunda redeschise ochii. Ea îl recunoscu.

— Dumneavoastră, murmură ea, vă cunosc!

— Exact, doamnă Betterton. Aveți să-mi spuneți ceva în legătură cu soțul dumneavoastră?

— Nu. Din nou închise ochii. Jessop părăsi încăperea,. Medicul o privi pe Hilary.

— Este sfârșitul! spuse el cu un ton scăzut.

Agonizanta redeschise ochii și privirea sa, după ce făcu înconjurul încăperii, se fixă asupra lui Hilary. Aceasta îi luă mâna într-ale sale. Medicul avu o ușoară ridicare din umeri, salută din cap și se retrase. Cele două femei rămaseră singure. Olive Betterton încercă să vorbească.

— Spuneți-mi...

Întrebarea pe care muribunda nu reușea s-o pună, Hilary o înțelese și, brusc, îi apăru foarte clar datoria ce-o avea. Aplecată deasupra patului, cu fața foarte aproape de aceea a Oliviei Betterton, ea spuse:

— Da, veți muri. Asta vreți să știți, nu-i așa? Acum, ascultați-mă bine! Voi încerca să-l găesc pe soțul dumneavoastră. Dacă reușesc, aveți un mesaj pe care i l-aș putea transmite?

— Spuneți-i... să fie prudent! Boris... periculos...

Vocea lui Olive Betterton nu mai era decât un suflu.

— Nu puteți să-mi spuneți nimic care ar putea să mă ajute să-l găesc pe soțul dumneavoastră?

— Zăpadă!

Cuvântul fusese spus foarte încet, dar distinct. Hilary îl repetă, surprinsă. Alte cuvinte ieșeau de pe buzele muribundeii. Versuri!

— Zăpadă? Zăpadă, zăpadă admirabilă! Tu cazi în fulgi și apoi dispari... Hilary asculta stupefiată.

— Vedeți-l și spuneți-i, pentru Boris. Nu-l credeam. Nu voiam să-l cred. Dar trebuie să fie adevărat... Și atunci... Să evite...Un horcăit ieși din gâtul nefericitei. Buzele sale rămaseră întredeschise.

Olive Betterton murise.

Cele cinci zile care urmară reprezentară pentru Hilary un serios efort intelectual. Închisă într-o cameră mică de spital lucra trecând în fiecare seară un fel de examen asupra a ceea ce învățase ziua. I s-au dat note foarte detaliate despre Olive Betterton și ea trebuia să le învețe pe de rost, fără a neglija ceva. Trebuia să știe totul: dispunerea interioară a casei acesteia, menajerele pe care le-a avut în serviciu, numele părinților ca și al câinelui și canarului, ceea ce fuseseră cele șase luni, timp în care a fost soția lui Betterton, circumstanțele mariajului lor, cum erau toaletele domnișoarelor de onoare, culoarea covoarelor și aceea a perdelelor, gusturile și dezgusturile, mâncărurile care-i plăceau și încă multe alte lucruri. Hilary rămânea stupefiată văzând câte informații fuseseră culese despre Olivia Betterton și pe deasupra și lipsite de interes.

— Nu e posibil ca toate astea să ne ajute! spuse ea într-o seară lui Jessop.

— Aveți, desigur, dreptate îi răspunse el cu un ton liniștit. Dar, dacă trebuie să fiți Olivia Betterton nu puteți să vă mulțumiți să fiți doar parțial! Iată cum văd eu lucrurile. Presupun că scrieți și că vreți să faceți o carte despre o femeie care este Olive! Descrieți scene din copilăria sa, vorbiți despre adolescența sa, despre căsătoria sa, despre viața sa. Pe măsură ce

lucrarea avansează, personajul capătă consistență în ochii dumneavoastră. Mai scrieți unul despre același subiect, dar de data asta, sub formă de autobiografie, la persoana întâi. Înțelegeți ce vreau să spun?

Ea dădu din cap în sens afirmativ. El continuă:

— Pentru a vă considera Olive Betterton, trebuie să fiți Olive Betterton. Rezultatul ar fi mai bun dacă ați putea lucra fără grabă, dar suntem presați de timp. Astfel sunt obligat să vă încălzesc, așa cum un student este încălzit înainte de examene!

Cu un surâs adăugă:

— Din fericire, înțelegeți repede și aveți, mulțumesc lui Dumnezeu, o memorie excelentă.

O privea pe Hilary. Dacă, după semnalmentele înscrise în pașapoarte, Olive Betterton și Hilary Craven se asemănau mult, în realitate, erau cu totul altfel, cel puțin în privința chipului. Olive Betterton fusese o fată drăgălașă, insignifiantă și de o frumusețe destul de comună. Hilary, dimpotrivă, avea o figură „interesantă”, cu ochii bleu-vert, strălucind de inteligență, sub linia aproape dreaptă a sprâncenelor.

„E multă voință în acest chip, gândea Jessop și curaj! Și apoi, o anumită vioieșie mai puțin evidentă, dar totuși reală, care făcea ca această fată să iubească viața și să aibă gustul aventurii...”

— Va merge! spuse el foarte încet. Sunteți o elevă bună.

Stimulată de dificultate, Hilary era foarte decisă să-și vâre în cap tot ceea ce memoria sa trebuia să înmagazineze într-un timp record. Această decizie luată, ea voia acum s-o ducă la îndeplinire. Pentru că îi veniseră în cuget câteva obiecțiuni, i le împărtăși lui Jessop:

— Îmi spuneți că voi fi luată drept Olive Betterton, oamenii cu care voi avea de-a face neavând despre ea decât o descriere destul de vagă. Cum puteți fi sigur de aceasta?

Jessop ridică din umeri.

— Nu suntem siguri de nimic. Numai că, suntem destul de informați, pe plan internațional sunt contacte între o țară și alta. Ceea ce, de altfel, este un avantaj pentru ei. Să presupunem că descoperim în Anglia o verigă slabă, așa cum sunt mereu și pretutindeni. Această verigă slabă, nu știe nimic din ceea ce se întâmplă în Franța, în Italia, în Germania sau aiurea și nu poate să ne spună nimic! Este același lucru peste tot. Sunt gata să pariez că veriga de aici, care se ocupă de Olive Betterton, știe numai că ea trebuie să sosească cu un anume avion și că îi va da cutare sau cutare instrucțiuni. Trebuie să înțelegem bine că personal ea nu are nici o importanță. Dacă este adusă lângă soțul ei, numai pentru că el a cerut-o, este că se estimează că acesta va face o lucrare mai bună când ea va fi acolo. În afacere, ea nu contează. Pe de altă parte, nu uitați că această substituție este o improvizație! Pentru a gândi la acest lucru, a trebuit să fie un accident de avion și culoarea părului dumneavoastră. Inițial ne-am propus numai să „filăm” discret pe Olive Betterton, să vedem unde merge, cum va ajunge acolo, pe cine întâlnește etc. Etc. Ei se așteaptă la asta, desigur și se feresc. Dar nu se așteaptă la altceva...

— Nu ați filat-o și mai înainte? întrebă Hilary.

— Ba da, când a plecat în Elveția. Am urmărit-o foarte discret, dar fără rezultate. Dacă acolo a „contactat” pe cineva, nu ne-am dat seama. Firește, vă gândiți că „ei” sunt foarte siguri că noi nu o pierdem din vedere pe Olive Betterton. Ceea ce și vom face, de altfel. Vom încerca numai ca aceasta să nu se prea observe!

— Mă veți supraveghea?

— Desigur.

— Dar cum?

El surâse.

— Nu vă voi spune. E mai bine! Ceea ce nu se știe, nu se povestește.

— Credeți că aș povesti cuiva?

O privi, cu capul aplecat pe umăr, așa cum făcea deseori.

— Nu știu dacă sunteți o bună comediană, dacă mințiți bine! E dificil, știți. Pentru a te trăda nu e nevoie să vorbești. E suficient, câteodată, un lucru mărunț. O mișcare involuntară de surpriză, un gest pe care-l întrerupi. Brațul care se imobilizează când veți aprinde o țigara, de pildă. Nu trebuie mai mult. S-a înțeles că ați recunoscut numele care tocmai a fost pronunțat în fața dumneavoastră. Vă veți sesiza imediat, dar este prea târziu! Răul e făcut.

— Altfel spus, trebuie să fiu tot timpul pe fază?

— Da. Și acum să lucrăm! Nu aveți impresia că ați revenit la vârsta de școală?

Ea surâse, așteptând prima lui întrebare. Aceasta veni urmată de multe altele. În zadar, îi întindea capcane, încercând s-o prindă pe picior greșit. Ea le evita cu abilitate, sigură pe toate răspunsurile. După câteva momente se ridică și o bătu amical pe umăr, declarându-se satisfăcut.

— Sunteți o excelentă elevă, Hilary. Ceea ce aș vrea să vă amintiți este: în această aventură, dacă vi se întâmplă să vă credeți singură, spuneți-vă că probabil nu e nimic adevărat. Spun „probabil”, fără să mă angajez mai mult, pentru că avem de-a face cu un adversar puternici

— Și dacă ating scopul? întrebă Hilary, ce se va întâmpla?

— Ce vreți să spuneți?

— Ce se va petrece când voi fi față în față cu Tom Betterton?

Jessop făcu o grimasă.

— Acesta este un moment dificil! Tot ce pot să vă spun, este că, dacă lucrurile au mers bine, dacă totul s-a petrecut cum sperăm, cineva ar trebui să fie acolo, pentru a vă proteja! Dar trebuie să vă amintesc că încercarea este una dintre acelea din care ai puține șanse să te întorci.

— Ați spus, cred, una la sută?

— Și poate mai mult. Când v-am spus asta, nu vă cunoșteam.

— Da.

Gânditoare, ea adăugă:

— Pentru dumneavoastră era foarte simplu...

El termină în locul ei:

— O femeie având un păr frumos, roșcat și pe care n-o mai interesa viața.

Ea roși.

— Este o judecată sumară.

— Da, exact. Nu sunt din cei care compățimesc. Mai întâi, este, dezagreabil. Apoi, oamenii care se plâng pe ei înșiși nu-mi inspiră milă! Sunt prea mulți în lumea de azi.

Ea rămase gânditoare.

— Poate aveți dreptate, spuse ea. Exceptând acest fapt, vă veți permite să mă plângeți puțin, dacă, în realizarea misiunii mele, voi fi „lichidată”? Așa se spune, nu?

— Să vă plâng? Niciodată în viață! Voi jura ca un păgân, pentru că voi fi furios că am pierdut un excelent agent.

— În sfârșit, un compliment!

Ea nu voia să lase să se vadă, dar era foarte mulțumită de ceea ce el spusese. Pe un alt ton, ea reluă:

— Altceva. Spuneți că nimeni nu e susceptibil să descopere că nu sunt Olive Betterton, fie! Dar... dacă voi fi recunoscută ca fiind Hilary Craven? Nu am relații la Casablanca, dar oamenii care au călătorit cu mine în avion? Și, printre turiștii care sunt aici, cine știe dacă nu sunt și prieteni de-ai mei?

— În privința pasagerilor din avion, nici o grijă să nu aveți. Nu erau decât oameni de afaceri pentru Dakar, precum și un tip care a coborât la Casablanca și care, de atunci s-a întors la Paris. Ieșind de aici veți merge la hotelul unde doamna Betterton reținuse o cameră. Veți fi coafată așa cum era ea, veți purta hainele sale și veți avea pe față o bandă sau două de tifon care vă vor modifica subtil fizionomia. Am uitat să vă spun, un chirurg va veni imediat și se va ocupa de dumneavoastră. Cu anestezie locală nu veți simți nimic! Accidentul nu poate să nu fi lăsat câteva urme.

— Vă gândiți la tot!

— Trebuie!

— De fapt, nu m-ați întrebat niciodată dacă Olive Betterton mi-a vorbit înainte de a muri.

— Am crezut că trebuie să înțeleg că aveți scrupule.

— Iertați-mă!

— De loc! Scrupule, le respect! Aș dori să am și eu. Numai că este un lux pe care nu pot să mi-l permit!

— Mi-a spus ceva ce trebuie să vă raportez cu privire la soțul ei: „spuneți-i să fie prudent, că Boris este periculos!”

— Boris?

Jessop repetă numele cu satisfacție. Adăugă:

— E vorba de maiorul Boris Glydr.

— Îl cunoașteți? Cine este?

— Un polonez. A venit să mă vadă la Londra. Ar fi un verișor prin alianță cu Tom Betterton.

— Ar fi?

— Să spunem, pentru a fi mai corecți, că, dacă a zise adevărul, este un verișor al defunctei prime doamne Betterton. Așa spune el, dar nimic n-o dovedește.

— Olive Betterton se temea de el. Descrieți-mi-l. Aș dori să-l pot recunoaște...

— Un metru și 80 cm, sau nu prea departe, 80 kg aproximativ. Blond cu ochii albaștri. Cam dur ca alură, cu o față de lemn. Aer militar. Vorbește o engleză corectă, dar cu un accent pronunțat.

După o scurtă liniște, Jessop adăugă:

— Desigur, când a ieșit din biroul meu, am pus să fie urmărit. N-am obținut nimic. S-a dus direct la ambasada SUA. Se prezentase la mine cu o scrisoare de introducere semnată de ambasadă, o scrisoare de pură curtoazie, neangajând responsabilitatea nimănui. Îmi închipui că a părăsit ambasada într-o mașină sau pe o ușă de serviciu. Cert e că l-am pierdut. Ceea ce m-ar face să cred că Olive Betterton are dreptate și că Boris Glydr este un om periculos.

Capitolul V

În micul salon al hotelului Saint-Louis trei doamne erau așezate, toate fiind ocupate cu altceva.

Mică, planturoasă și cu părul de un bleu frumos, doamna Calvin Baker scria scrisori cu energia pe care o puneă în tot ceea ce făcea. Era imposibil să nu recunoști în ea, de la prima vedere, o americană cu venituri confortabile, și, pe deasupra, curioasă.

Instalată într-un fotoliu, domnișoara Hetherington care, nu putea fi decât englezoaică, tricota unul din acele veșminte obișnuite și informe care par scumpe tuturor englezoaicelor de o anumită vârstă. Domnișoara Hetherington era slabă, cu un gât de găinușă, cu o coafură fără grație și un aer dezgustat.

Domnișoara Jeanne Maricot era așezată lângă fereastră și căsca în timp ce privea în stradă. Era o blondă nu tocmai frumoasă, dar bine machiată, îmbrăcată elegant și se părea că celelalte două doamne, care se găseau în încăpere, nu existau pentru ea. Jeanne Maricot reflecta la o schimbare în viața sa sentimentală, iar turiștii străini nu o interesau deloc.

Domnișoara Hetherington și doamna Calvin Baker, fiind de două nopți sub acoperișul hotelului, făcuseră deja cunoștință. Doamna Calvin Baker, cu cordialitatea obișnuită a compatrioților săi, vorbea cu toată lumea. Domnișoara Hetherington, deși îi plăcea mult conversația, nu se adresa decât englezilor și americanilor de un anumit rang. În privința francezilor îi ignora, cu excepția cazului în care onorabilitatea vieții lor familiale era atestată, în sala de mese, de prezența copiilor la masa părinților.

Un francez având aerul unui industriaș sau al unui comerciant aruncă o privire în salon și, pe drept cuvânt, îngheță la vederea domnișoarei Hetherington și a doamnei Baker; făcu stânga-mprejur, nu fără a fi lăsat să se strecoare o privire încărcată de regrete în direcția domnișoarei Jeanne Maricot.

Domnișoara Hetherington socotea ochiurile cu jumătate de voce:

— - 38, 39... Nu mai știu unde am ajuns!

O femeie destul de înaltă cu părul roșcat se opri o clipă în ușa salonului, ezită, apoi se îndreptă pe culoar spre sala de mese.

Doamna Calvin Baker și domnișoara Hetherington se animară. Prima întoarse capul spre cea de-a doua. Ochii săi străluceau de plăcere.

— Ați văzut-o pe această femeie, domnișoară Hetherington? Întrebă ea cu o voce joasă. Cred că este supraviețuitoarea accidentului de avion de săptămâna trecută. În emoția sa, domnișoara Hetherington lăsă să-i scape un ochi.

— Eram la hotel în după-amiaza când a sosit, spuse ea. Într-o ambulanță.

— Venea direct de la spital, așa mi-a spus directorul. Poate a ieșit prea devreme. A suferit o serioasă comoție. I-ați văzut pansamentul de pe față? Cioburi de geam, fără îndoială. A avut totuși șansa de a nu fi fost arsă.

— Prefer să nu mă gândesc la așa ceva! Biata femeie! Soțul său a dispărut poate în accident.

— Nu cred. I-ar fi apărut numele în jurnal.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Doamna Beverly? Nu, Betterton! Asta el Betterton.

Cu fruntea ușor încrețită, domnișoara Hetherington continuă:

— Este un nume care-mi spune ceva, un nume pe care l-am citit undeva...

Domnișoara Jeanne Maricot se ridică. Se hotărâse „cu atât mai rău pentru Pierre, își spunea. Este într-adevăr insuportabil. Jean, cel puțin este amabil. Tatăl său are o situație foarte bună”.

Nu fără grație, domnișoara Maricot ieși din salon și, în mod ne semnificativ, din povestire.

Doamna Betterton părăsise spitalul într-o după-amiază la cinci zile după accident. O ambulanță o condusesse la hotelul Saint-Louis. Era palidă și avea o parte a feței ascunsă sub un bandaj. Directorul ținu s-o însoțească, chiar el în cameră, întrebând-o cu sollicitudine dacă-i plăcea încăperea, apoi, după ce aprinse fără să fi fost necesar toate luminile, îi spuse că era încântat s-o primească la el.

— Ați trăit momente terifiante și este un adevărat miracol că mai sunteți încă în viață. Dacă sunt bine informat, există numai trei persoane salvate. Se pare că mai există încă una care este în pericol.

— Da, am avut o mare șansă, spuse ea alunecând cu toată greutatea într-un fotoliu. Câteodată mă întreb dacă nu cumva visez. Nu-mi amintesc nimic. Nu am decât o vagă idee despre ceea ce s-a petrecut în cele douăzeci și patru de ore care au precedat catastrofei.

— Asta e comoție! Aprobă directorul cu o oarecare simpatie. Am avut o soră care a trecut prin așa ceva. S-a întâmplat la Londra în timpul războiului. În urma unui bombardament a căzut. După ce și-a revenit, a pornit-o pe străzi, a luat trenul la gara din Euston și s-a trezit la Liverpool, fără să-și fi amintit nimic. Curios, nu-i așa?

Hilary îl aprobă.

După plecarea directorului, Hilary se privi în oglindă. Așa de mult intrase în pielea noii sale personalități, încât se simțea slăbită întocmai ca cineva care ieșea din spital după operație.

Întrebase la birou dacă sosise scrisori pe adresa sa ori dacă îi fusese lăsat vreun mesaj. I se răspunsese că nu. Își juca rolul orbește. Olive Betterton primise instrucțiuni și trebuia să întâlnească pe cineva la Casablanca sau să sune la un telefon anume? Hilary ignora acest lucru. Trebuia să se descurce numai cu ceea ce poseda, altfel spus, pașaportul Olivei Betterton, scrisoarea acesteia de credit și carnetul agenției Cook, biletul de tren și „rezervări” la hotel: două zile la Casablanca, șase la Fez și cinci la Marrakech. Firește, aceste „rezervări” nu valorau mare lucru. Va vedea ce este de făcut. În privința pașaportului, scrisorii de credit și de identificare ce îl însoțeau, totul era în ordine. Fotografia de pe pașaport era acum aceea a lui Hilary, scrisoarea de credit semnată „Olive Betterton” cu scrisul lui Hilary, toate aceste acte erau în regulă. Nu-i rămânea decât să aștepte derularea evenimentelor, fără să comită vreo imprudență și fără să uite că avea un important atu: accidentul de avion, cu consecințele sale; pierderea memoriei și oboseală generală. Catastrofa avusese loc, iar Olive Betterton se afla la bordul avionului. Comoția, în urma căreia nu se refăcuse încă, putea explica eventual faptul că uitase instrucțiunile pe care fusese posibil să le fi primit. Era firesc ca Olive Betterton să aștepte noi ordine și să se odihnească.

Hilary se întinse pe pat și timp de două ore își trecu în revistă tot ceea ce învățase în cele cinci zile. Bagajele Olivei fuseseră distruse în accident. Hilary nu poseda decât câteva mărunțișuri care-i fuseseră date la spital. Își trecu pieptenele prin păr, își puse ruj pe buze și coborî pentru cină.

Remarcă faptul că prezența sa nu trecea neobservată. Mai multe mese erau ocupate de oameni de afaceri care nu-i acordară decât o privire fugară: Avu însă impresia că la celelalte mese, acelea ale turiștilor, se vorbea despre ea, în șoaptă, fiind privită discret.

După masă luă loc în micul salon fiind curioasă să afle dacă cineva va veni la ea. Se aflau acolo trei sau patru doamne, printre care și una mică și durdulie, cu părul bleu. Cum o văzu, aceasta își deplasă fotoliul, apropiindu-se de Hilary și adresându-i-se pe un ton amabil cu un accent american:

— Scuzați-mă, dar nu pot să nu vă adresez două cuvinte!

Dumneavoastră sunteți, nu-i așa, aceea care ați supraviețuit în mod miraculos teribilului accident de avion?

— Eu sunt, într-adevăr, spuse Hilary lăsând alături revista magazin pe care o citea.

— Dumnezeule! Și nu sunt, se pare, decât trei supraviețuitori! Nu-i așa?

— Numai doi. Mai este un decedat la spital.

— Este îngrozitor! Aș fi indiscretă, doamnă...

— Betterton...

— Mulțumesc. Pot să vă întreb pe ce loc vă aflați exact așezată în avion? În față sau în spate?

Întrebarea n-o încurcă pe Hilary. Cunoștea răspunsul.

— În spate, spuse ea.

— Se pare că, cu cât ești mai în spate cu atât mai puține sunt riscurile în caz de accident. Eu, insist întotdeauna să fiu plasată în spate. Ați auzit domnișoară Hetherington?

Întorcându-și capul spre englezoaica cu chip hipofagic, care tricota la trei metri de ea, adăugă:

— Exact ceea ce vă spuneam, ieri! Când călătoriți în avion să nu vă instalați niciodată în față.

— Aceste locuri din față trebuie totuși să fie ocupate de cineva! spuse Hilary cu un surâs discret.

— Lăsați-le celor care le vor! Replică americanca. Scuzați-mă, nu m-am prezentat. Mă numesc Baker, doamna Calvin Baker. Vin din Mogador, iar domnișoara Hetherington din Tanger, continuă ea, fără a-i lăsa timp de replică lui Hilary. Ne-am cunoscut aici. Mergeți la Marrakech?

— Mă gândeam să merg, dar acest accident mi-a dat peste cap tot programul.

— Firește. Nu este însă un motiv să ratați vizitarea orașului Marrakech. Nu credeți, domnișoară Hetherington?

— Dar este îngrozitor de scump, spuse englezoaica. Aceste restricții privind exportarea devizelor complică totul!

— Se află acolo un hotel excelent, Mamounia, reluă doamna Baker.

— Este excesiv de scump! Declară englezoaica, cel puțin pentru mine. Pentru dumneavoastră desigur, doamnă Baker, este cu totul altfel. Când ai dolari... Din fericire, mi s-a dat adresa unui hotel mic, bun, foarte curat și unde, se pare, nu s-ar mânca deloc rău. Doamna Baker se întoarse către Hilary.

— Doamnă Betterton veți vizita și alte orașe?

— Aș vrea să văd Fez-ul. Trebuie să mă înțeleg cu agenția.

— Trebuie să vedeți neapărat Fez-ul și, de asemenea Rabatul.

— Le-ați vizitat?

— Nu încă. O vom face însă curând.

— Conversația mai continuă câteva momente, apoi, pretinzând că este obosită, Hilary se ridică și urcă în camera ei.

Această seară nu-i oferise nimic nou. Cele două femei cu care se întâlneau păreau a fi turistice: Era greu să le atribui vreun rol. Decise ca a doua zi dimineața, dacă nu-i va parveni nici un mesaj, să meargă la agenția Cook, pentru a-și organiza viitoarele sejururi la Fez și la Marrakech.

— A doua zi spre unsprezece se afla la agenție. Trebuia să stea la o coadă destul de mult timp, dar, când în sfârșit îi veni rândul, un funcționar de o vârstă incertă îl înlocui pe tânărul căruia tocmai îi explica de ce venise.

Surâzându-i din spatele ochelarilor, acesta i se adresă cu o foarte mare amabilitate:

— Doamna Betterton, cred? Toate „rezervările” dumneavoastră sunt făcute, doamnă.

— Erau, corectă Hilary. Însă, cu acest accident, mă tem...

— Fiți liniștită, doamnă și permiteți-mi să vă felicit că ați scăpat atât de miraculos de la moarte! De cum am primit telefonul dumneavoastră am și făcut noi „rezervări”... și totul este pregătit.

Hilary remarcă cum se accelerau bătăile pulsului său. După câte știa nu telefonase la agenție. Dacă s-a telefonat deja, asta însemna o dovadă certă că cineva dirija și „superviza” călătoria Olivei Betterton.

— Nu eram sigură că s-a telefonat

— S-a telefonat, doamnă. Iată biletele de tren și iată rezervările pentru hotel.

Hilary află astfel că trebuia să plece a doua zi la Fez.

Doamna Calvin Baker nu apărură în sala de mese, nici la dejun, nici la cină. Domnișoara Hetherington răspunse cu o mișcare de cap la salutul lui Hilary, fără a încerca să angajeze o conversație.

A doua zi, după ce a cumpărat lenjerie și haine, Hilary luă trenul pentru Fez.

În aceeași zi, doamna Calvin Baker se întoarse la hotel cu pas hotărât când fu oprită de domnișoara Hetherington, care, cu privirea strălucind de satisfacție, o anunță că știa, în sfârșit, ceea ce îi amintea numele de „Betterton”.

— Betterton este un tânăr savant englez care a dispărut. Toate ziarele au vorbit de asta. Acum aproape două luni.

— Aveți dreptate, îmi amintesc. Plecase la Paris, pentru o conferință științifică?

— Așa este! Mă întreb dacă această doamnă Betterton nu este cumva soția sa! Am consultat registrul de hotel și am văzut că a dat drept adresă localitatea Harwell. Ori, Harwell este centrul de cercetări atomice. Eu sunt absolut împotriva acestor bombe atomice și împotriva bombelor cu cobalt! Un atât de frumos bleu, cobaltul! Și ei fac bombe cu el și cele mai nimicitoare! Cu ele se pare nu rămân supraviețuitori. De altfel, lumea întreagă este condamnată. Una din prietenele mele mi-a spus recent că verișorul său, care este bine plasat pentru a ști acest lucru, i-a mărturisit că lumea ar putea foarte bine să devină radioactivă, nu peste mult timp.

— Doamne! Murmură doamna Calvin Baker.

Capitolul VI

Hilary fusese oarecum decepționată de Casablanca. Dacă misteriosul Orient abia se făcea remarcat, Europa era prezentă în mod vizibil! De aceea pleca cu plăcere spre nord.

Așezată lângă fereastră, Hilary privea peisajul care fugea. Cerul era senin, timpul minunat. În fața ei se afla un francez scund, care părea a fi un comis-voiajor. O călugăriță, care-și spunea rugăciunea cu un aer reprobator, ocupa un colț al compartimentului în care se găseau doi arabi, încărcăți de pachete și care discutau cu animație.

După ce i-a oferit loc lui Hilary, care-și dusesse țigara la buze, francezul angajă conversația. Cunoștea bine regiunea și tânăra femeie îl găsea inteligent și interesant.

— Ar trebui să mergeți la Rabat, spuse el. Trebuie să vedeți Rabatul.

— Voi încerca, dar nu am mult timp, spuse Hillary care, în timp ce surâdea, adăugă:

— Și apoi nu prea am bani! Nu putem lua cu noi niciodată atât cât am vrea.

— Se poate aranja cu un prieten rezident în această țară!

— Din păcate se întâmplă să nu cunosc pe nimeni în Maroc.

— Data viitoare, doamnă, mă aveți pe mine. Vă voi da cartea mea de vizită. Merg adesea în Anglia, mi-i veți rambursa acolo. Este simplu!

— Vă mulțumesc anticipat și voi profita de oferta dumneavoastră, mai ales că doresc să revin în Maroc.

— Este o țară care diferă vizibil de a dumneavoastră. E atât de frig în Anglia! Cu ceață... Rețineți că la Paris, unde mă aflu încă acum trei săptămâni, era aproape același lucru! Când am plecat, era mohorât. Sosesc aici! Soare peste tot! O să remarcați faptul că aici aerul este destul de tare câteodată. Dar este totdeauna curat! Asta contează! Cum era vremea când ați părăsit Anglia?

— Așa cum ați descris-o. Frig și ceață.

— Este și sezonul. Ați văzut zăpadă în acest an?

— Zăpadă? Nu, Hilary, amuzată, se întreba dacă acest mic francez, care părea să fi călătorit mult, realiza că se comporta absolut ca un englez, purtând o conversație aproape exclusiv despre vreme. Ea îi puse două sau trei întrebări despre situația politică din Maroc și din Anglia, iar el îi răspunse cu bunăvoință și ca un om bine informat.

Când au ajuns la Fez se înnoptase.

Hilary numai ce pusese piciorul pe peronul gării, că hamalii arabi îi și luară bagajele. Puțin zăpăcită din pricina zgomotului, tânăra femeie nu prea știa ce să facă. Tovarășul său de călătorie îi veni, din fericire, în ajutor.

— Coborâți, îmi închipui, la Palais Jamail?

— Da.

— Perfect. Știți că este la opt kilometri de aici?

— Opt kilometri! Atunci înseamnă ca este în afara orașului?

— Este lângă vechiul oraș. Eu sunt obligat să mă instalez în cartierul comercial al noului oraș, dar, dacă aș călători pentru plăcerea mea, m-aș instala la Palais Jamail. Este o fostă reședința seniorială, cu minunate grădini și vechiul Fez, care a rămas aproape la fel ca cel de altă dată, este alături. Nu cred că hotelul să fi trimis o mașină la gară. Dacă doriți însă vă procur un taxi.

— Sunteți foarte amabil.

Câteva minute mai târziu Hilary era instalată într-un taxi, cu bagajele lângă ea. Francezul îi spuse cât trebuie să dea hamalilor arabi și, pentru că aceștia protestau împotriva modestei retribuții, se angajă să-i disperseze el însuși, adresându-se acestora în limba lor, pe un ton fără replică. După care, scoțând o carte de vizită din portofelul său, i-o dădu lui Hilary.

— Dacă vă pot fi util, doamnă, nu ezitați să apălați la mine. Sunt la Grand Hotel pentru patru zile.

Salută și se îndepărtă. De îndată ce mașina demară, Hilary profită de luminile din gară și aruncă o privire pe cartea de vizită. Amabilul francez se numea Henri Laurier.

Taxiul ieși din oraș și se îndreptă spre Palais Jamail. Hilary încercă să privească prin geamurile mașinii, dar era prea întuneric pentru a putea distinge ceva, cu excepția, din când în când, a unui building luminos. Hilary cugeta. Oare aici călătoria sa înceta să fie o banală plimbare, oare aici pătrundea în necunoscut? Domnul Laurier era un simplu comis-voiajor sau reprezentantul misterioasei organizații care, l-a putut face pe Thomas Betterton să-și abandoneze lucrările, căminul, soția și țara? Hilary se simțea oarecum neliniștită. Unde o ducea acest taxi?

O ducea pur și simplu și pe drumul cel mai scurt, la Palais Jamail. Ea descoperi cu încântare că era o somptuoasă reședință orientală, cu divanuri lungi, cu măsuțe joase și cu covoare indigene. De la biroul de recepție fu condusă pe o terasă înflorită, după ce trecu printr-o serie de săli, iar de acolo, pe o scară ajunsese în camera sa, o încăpere vastă, mobilată în stil oriental, de un „confort modern” indispensabil călătorului secolului XX.

Servitorul, care o conduse, o informă asupra orei la care se servea cina: începând cu orele șapte și jumătate. Deschise una din valize, se aranjă și coborî în restaurant, care dădea spre terasă.

Hilary avu o cină excelentă. Destul de obosită, nu-și dădu osteneala să examineze mai bine persoanele care erau la celelalte mese, dar câteva îi reținură totuși atenția. Remarcă în special un domn în vârstă, cu un ten foarte palid, care avea cioc și pe care personalul îl servea cu un zel ce nu putea să treacă neobservat. Ea se întrebă cine era. Ceilalți păreau să fie toți turiști. Era un german, care ocupa singur o masă mare. În mijlocul restaurantului se găsea o tânără femeie frumoasă, care trebuie să fi fost suedeză sau daneză, însoțită de un domn destul de în vârstă. Mai erau câțiva englezi, americani și trei familii franceze.

Servi cafeaua pe terasă. Aerul era proaspăt, răcoros, iar florile răspândeau un parfum pătrunzător. Se culcase devreme.

A doua zi dimineață, așezată la umbra unei umbreluțe pe terasa inundată de soare, Hilary cugeta la neadevărul privind identitatea sa. Preluând identitatea unei moarte ea se afla acolo, așteptând evenimentele excepționale în timp ce era posibil ca nimic să nu survină. De ce biata Olive Betterton nu ar fi fost foarte simplu o femeie nefericită care, încercată de viață, venea în Maroc numai pentru a găsi liniște și peisaje care s-o distragă de la gânduri sumbre?

Dacă stăm să ne gândim, cuvintele pe care le rostise înainte de a muri nu spuneau nimic deosebit. Ea voia să-i spună soțului să fie prudent față de un oarecare Boris. Mai mult decât firesc nu poate fi. Delirând pe jumătate, ea recitase două versuri, apoi spuse: „Nu voiam să cred!” Să creadă ce? Desigur că soțul său sfârșise prin a asculta pe cei care îl sfătuiseră să părăsească Anglia și să dispară. Cu cât se gândea la asta, cu atât Hilary se convingea că Olive Betterton nu știa nimic.

În grădina din partea inferioară a terasei niște copii se jucau și alergau sub supravegherea mamelor lor. Timpul era minunat. Blonda suedeză se așeză la masă, destul de departe de Hilary și căscă, după care își scoase din poșetă un ruj foarte pal și-și făcu, fără să fi fost necesar, câteva retușuri la buzele deja perfect desenate. Însoțitorul său – poate soțul său, sau poate tatăl său – veni lângă ea. Răspunse sec la salut, apoi aplecată spre el, îi vorbi, în mod vizibil cu indispoziție. Hilary avu impresia că el se scuza.

Venind dinspre grădini, omul în vârstă, cu chipul palid și cu cioc, apăru pe terasă. Se așeză lângă zidul din spate, încă nu apucase să ia loc în fotoliu că un șef de sală și apăru pentru a-i lua comanda.

Hilary ceru un Martini. Reținându-și pe chelner, îl întrebă pe un ton coborât cine era domnul în vârstă cu cioc.

— Este domnul Aristides. Este foarte bogat. Foarte!

Chelnerul pronunțase numele cu respect și făcuse aluzie la averea personajului cu un fel de extaz. Hilary îl privi pe omul vârstnic. Un biet eșantion de umanitate! Ridat, slab, precum o mumie. Dar bogat! Banii săi te făceau să uiți tot. Un semn făcut de el și întregul personal al hotelului se prosterna la picioarele sale! făcu o mișcare și ochii săi întâlneau pe cei ai lui Hilary. Chiar la distanță, ea fu frapată de strălucirea și inteligența privirii sale. Omul, desigur, nu era banal.

Suedeza și însoțitorul său se ridicară pentru a intra în restaurant. Chelnerul, care o informase pe Hilary, îi spusese despre ei, deși n-o ceruse:

— El este suedez, un industriaș foarte bogat. Și femeia o vedetă de cinema, o altă Garbo, după cât se, pare. Foarte frumoasă, dar insuportabilă. Nimic nu-i place și nu încetează de a-i face scene. Ea spune că s-a săturat să tot stea la Fez. Probabil, pentru că nu sunt magazine de bijuterii și destule femei pentru a-i invidia toaleta. În orice caz, se plictisea și a decis să plece mâine. Pe el îl contrariază această decizie, dar cedează. „Ah – nu este suficient să ai bani pentru a avea liniște!”

Pe această reflecție filosofică, chelnerul demară brusc, ca un adevărat campion de atletism, pentru a lua comanda domnului Aristides. Omul foarte bogat îl chemase cu o mișcare a arătătorului.

Majoritatea musafirilor de la Palais Jamail erau acum în restaurant. Dar Hilary, care-și luase micul dejun destul de târziu, nu se grăbea să se așeze la masă. Comandă un al doilea aperitiv. Un tânăr francez, îmbrăcat foarte elegant, ieși din bar și se îndreptă spre grădini. Trecând pe lângă tânăra femeie, o privi cu insistență. Se îndepărtă fredonând două versuri dintr-o operă franceză, pe care Hilary o recunoscuse:

La long des lauriers-rogés, Revant de douces chosses...

Ea-și încruntă sprâncenele. LAURIER? Nu era numele francezului pe care-l întâlnise în tren? Coincidență sau?... Scotocind în poșetă, căută, cartea de vizită pe care el i-o lăsase. HENRI LAURIER, 3 RUE DU CROISSANT, CASABLANCA. Pe dosul cărții, câteva cuvinte fuseseră scrise cu creionul, apoi șterse cu guma destul de imperfect. Ea le descifră pe primele două: „Unde sunt” și pe penultimul: „Altă dată”. Un mesaj? Se îndoia. Era mai degrabă un citat, pe care Laurier îl notase, apoi îl șterse. În picioare, lângă balustrada

care domina grădinile, domnul Aristides privea în depărtare colinele care închideau orizontul. Surprins, se întoarse și, cu un gest neîndemânic, răsturnă paharul care se găsea pe masa lui Hilary. Se scuză în franceză. Ea îi replică amabilă că nu era o mare nenorocire.

— Îmi permiteți, doamnă, să vă înlocuiesc aperitivul?

Comanda făcută chelnerului, domnul Aristides își reînnoi scuzele față de Hilary, o salută foarte curtenitor, apoi plecă spre restaurant.

Tânărul francez revenea dinspre grădini tot fredonând. Trecând pe lângă Hilary, încetini în mod vizibil pasul. Constatând că ea nici măcar nu-i observase prezența, avu o ușoară ridicare din umeri și-și continuă drumul spre bar. Chelnerul sosea aducându-i lui Hilary un nou Martini. Ea îl întrebă dacă domnul Aristides călătorea singur. Întrebarea păru să-l șocheze.

— O, doamnă; cum! Singur, un om atât de bogat? Are cu el pe valetul său, doi secretari și șoferul.

Domnul Aristides nu călătorea neînsoțit, dar la restaurant mânca singur. Hilary remarcă, la o masă vecină cu a sa, doi bărbați tineri, care trebuiau să fi fost secretarii săi, judecând după atitudinea lor. Ei nu-l slăbeau din ochi pe domnul Aristides și erau pregătiți să alerge la el la cel mai mic semn. Domnul Aristides părea să nu-i observe. Un secretar pentru domnul Aristides era numai o ființă umană?

După-amiaza trecu ca un vis. Coborând din terasă în terasă, Hilary făcu o lungă plimbare în grădini. Cu artezienele lor strălucind în soare, cu verdeața lor, ca și cu parfumurile lor, aceste grădini erau exact ceea ce trebuiau să fie grădinile, o incintă liniștită pe care pereții săi o protejează de zgomotele și de agitația din afară. Ar fi vrut să rămână acolo mereu... Ceea ce o încânta, era mai puțin decorul decât ceea ce el simboliza în ochii săi: calm și o liniște sufletească. Un calm și o liniște sufletească ce îi fuseseră mult timp refuzate și care îi veneau chiar în momentul în care ea se aruncase într-o aventură plină de pericole. Numai dacă nu ar fi aventură. Poate va rămâne acolo un timp pentru a constata că nu se va întâmpla nimic. Când spre seară se întoarse la hotel, Hilary avu surpriza să întâlnească în hol pe doamna Calvin Baker, cu părul său blond, tot șic și tot volubilă.

— Am venit cu avionul, spuse ea lui Hilary. Am oroare de trenuri! Nu numai că nu avansează, dar pe deasupra mai transportă și oameni care ignoră total ceea ce este igienă. Ați remarcat norii de muște care se așează pe carnea vândută în bazare? Este de necrezut! Dar, să vorbim de dumneavoastră! Îmi închipui că ați vizitat deja vechiul oraș?

Hilary mărturisi că n-a văzut nimic din ceea ce trebuie să fi văzut.

— M-am mulțumit să lenevesc la soare.

— Am uitat că abia ce-ați ieșit din spital.

Pentru doamna Calvin numai o maladie trebuia să scuze o astfel de indiferență vis-à-vis de lucrurile pe care nu ai dreptul să nu le vezi. Ea urmă:

— Sunt stupidă! După șocul pe care l-ați avut, ar fi trebuit să rămâneți lungită în întuneric de dimineață până seara. Vom face împreună câteva expediții. Veți vedea! Mie îmi plac mult zilele încărcate. Totul este prevăzut, totul este organizat. Nu pierdem un minut.

Era puțin ca o prefigurare a infernului, asta cel puțin pentru Hilary.

— Mărturisesc că pentru o femeie de vârsta mea, mă țin foarte bine, spuse americanca. Nu mă simt niciodată obosită. Dar, v-am spus că domnișoara Hetherington sosește astă seară? Știți, englezoaica aceea care era la Casablanca. A preferat să ia trenul... Vă las. Trebuie să mă ocup de camera mea. Cea care mi s-a dat nu-mi place și este de la sine înțeles că trebuie să-mi găsesc alta.

Toate acestea fiind zise, doamna Calvin Baker, tourbillon în miniatură, plecă. Prima persoană pe care Hilary o remarcă în acea seară, când intră în restaurant, fu domnișoara Hetherington. Aceasta nu ascundea deloc faptul că blonda vedetă suedeză și bătrânul său cavaler nu-i inspirau nici o simpatie.

— Este evident, adăugă ea, că nu sunt căsătoriți. Este dezgustător! Din fericire, nu întâlnești decât cupluri. Familia franceză, care se află la masa vecină, este foarte bine. Copiii mi s-au părut încântători. Ceea ce mă uimește mereu, este faptul că își culcă copiii foarte târziu. După părerea mea, un copil trebuie să fie în pat la orele zece, maximum. De asemenea, consider că seara nu trebuie să i se dea decât biscuiți înmuiți în lapte. Acești copii francezi au mâncat din toate.

— Regimul pare să le priască, spuse Hilary râzând.

Domnișoara Hetherington dădu din cap.

— Vor plăti mai târziu. Închipuți-vă, au băut vin! Și chiar părinții le-au turnat în pahare!

Domnișoara Hetherington era afectată de acest fapt.

— Ar trebui să ne gândim la ceea ce vom face mâine, spuse doamna Calvin Baker. Nu cred să vizitez din nou vechiul oraș. Este foarte interesant, dar l-am vizitat ultima dată când am venit aici. Este un adevărat labirint și, fără ghidul meu, niciodată n-aș putea să mă întorc la hotel. Era un băiat fermecător, care mi-a spus o mulțime de lucruri interesante. El are un frate în Statele Unite, la Chicago, dacă-mi amintesc bine. După plimbarea noastră în oraș m-a condus într-un han-salon aproape de vârful colinei unde se servește ceai. De acolo ai o panoramă minunată asupra tuturor împrejurimilor. Firește, nu am putut să nu beau puțin din ceaiul lor cu mentă. Era oribil! Și voiau să mă convingă să cumpăr amintiri. Se aflau și din cele care nu erau deloc urâte. Dar altele! Din fericire nu m-a clintit. Nu trebuie să te lași antrenată, nu credeți?

— Oh, ba da, strigă domnișoara Hetherington. Și adăugă cu amărăciune:

Cu atât mai mult cu cât este greu să cumperi amintiri cu puținii bani cu care ni se aprobă să ieșim din Anglia!

Capitolul VII

Hilary spera să nu fie nevoită să viziteze bătrânul oraș Fez, în deprimanta companie a domnișoarei Hetherington. Avu noroc: întâmplarea făcu ca doamna Baker s-o invite pe domnișoara Hetherington într-o excursie cu mașina, care, văzând că-i scad fondurile vertiginos, acceptă repede invitația, mai ales că americanca luase asupra sa toate cheltuielile.

Însoțită de un ghid, prin amabilitatea hotelului, Hilary porni la drum pentru o vizită pe care era încântat s-o facă singură... Dincolo de poarta vechiului Fez, Hilary avu impresia că pătrunde într-un alt univers. În jurul ei simțea orașul arab, care clocotea de viață. Hoinărind pe străduțele sinuoase, populate de o mulțime zgomotoasă și pestriță, Hilary uită drama care-i bulversase existența și, cucerită de pitorescul unui spectacol din care nu voia să piardă nimic, i se părea că se plimbă într-o lume de vis. Un singur lucru umbrea tabloul: vorbăria permanentă a ghidului său, care insista s-o convingă să intre în diverse boutique-uri în care, ea gândea că nu ar avea ce să facă.

— Acest om, doamnă, are lucruri frumoase, o să vedeți! Vechi și deloc scumpe. Are și rochii și țesături de mătase. Vă plac perlele?

Nu mai trebuia ca lui Hilary să-i dispară orice plăcere de a se plimba. Deja se simțea „pierdută”, neștiind în ce direcție merge, incapabilă chiar de a spune dacă nu cumva se regăsea pe o stradă pe care o parcursese mai înainte. Începea să se simtă obosită, când ghidul său îi dădu o ultimă sugestie, bineînțeles, inclusă în programul obișnuit.

— Doriți să vă conduc, acum, într-o frumoasă casă, unde veți bea ceai cu mentă? Sunt prietenii mei și or să vă arate lucruri frumoase.

Bănuî să era vorba de acel han-salon unde se servea ceai, loc despre care îi vorbise doamna Baker. Acceptă totuși, angajându-se în sinea ei să revină a doua zi, dar fără ghid, pentru a hoinări după propria-i fantezie pe străzile vechiului Fez. Trecură printr-o poartă și, urmând o potecă ce urca pieptiș, se găsiră curând pe o colină, în afara zidurilor vechii cetăți. Sosiră, în sfârșit, la o frumoasă casă, înconjurată cu grădini imense.

Hilary rămase într-o încăpere vastă, de unde privirea descoperea întregul oraș. I se aduse imediat o ceașcă cu ceai de mentă. Pentru ea, care nu-și îndulcea niciodată ceaiul, a sorbi această băutură fu o încercare penibilă. Totuși, spunându-și că nu era ceai ceea ce ea bea, ci un fel de limonadă necunoscută, ea îl suportă onorabil. Încercă o oarecare plăcere văzând cum defilează sub ochii ei covoare, mătăsuri și coliere care i se prezentau. Făcu chiar câteva mici cumpărături, din simplă politețe.

— Acum, îi spuse ghidul, desigur neobosit, vom face o scurtă plimbare de o oră cu mașina. Veți vedea peisaje minunate și după aceea ne vom întoarce la hotel. Apoi, plecându-și cu pudicitate privirea, adăugă:

— Mai întâi, această tânără vă va conduce la toaletă. Tânăra care servise ceaiul o aștepta pe Hilary. Surâzătoare, ea spuse într-o engleză corectă, dar chinuită:

— Dacă doriți să mă urmați. Toaletele noastre sunt curate. La fel ca și cele de la New York sau Chicago. Veți vedea.

Amuzată și disimulând un surâs, Hilary o urmă pe tânără. Ghidul exagerase vizibil, dar instalația era acceptabilă; era și apă caldă. Hilary își spălă mâinile și gândind că prosopul așezământului era de o curățenie îndoielnică și le șterse cu propria-i batistă. După care se îndreptă spre ușă și constată cu surprindere că era imposibil s-o deschidă. În zadar scutură de mâner. S-ar fi putut ca cineva să fi închis ușa din exterior? Ideea i se părea

absurdă. Privind în jurul ei, zări o altă ușă. Aceasta se lăsă deschisă fără a opune rezistență. Hilary se trezi într-o încăpere mobilată „à l’orientale” și iluminată prin fante lungi, foarte sus tăiate în zid. Pe un divan jos era așezat un bărbat care fuma. Ea îl recunoscu pe micul francez pe care-l întâlnise în tren, domnul Henri Laurier.

— Bună ziua, doamnă Betterton!

Nu se ridică pentru a o saluta și ea avu impresia că timbrul vocii sale era schimbat.

Stupefiată, rămase câteva clipe incapabilă de a face o mișcare. Își reveni repede... Înțeleg! își spuse ea. Ceea ce așteptai a venit. Nu ai decât să te porți cum s-ar fi comportat „ea”. Înaintând un pas spuse, cu o voce neliniștită:

— Aveți să-mi dați vești?

— El clătină din cap.

— Mi se pare, doamnă, răspunse el, pe un ton de reproș, că, în acel tren, n-ați dat dovadă de o inteligență foarte vie. Fără îndoială, prea aveți obiceiul să vorbiți de timp.

Ea nu înțelegea ce spusese, deci, despre vreme, în tren? Fusese vorba de frig, despre ceață, despre zăpadă... Despre zăpadă? Se gândi la Olive Betterton, la acele două versuri pe care le murmurase înainte de a-și da sufletul!

Zăpadă, zăpadă, zăpadă admirabilă!

Tu cazi în fulgi și-apoi dispari...

Ea le repetă cu voce tremurătoare.

— Iată, strigă Laurier. De ce nu le-ați spus în tren? Aveți totuși instrucțiuni!

— Trebuie să înțelegi că am fost bolnavă, replică ea. Eram în acel avion care s-a avariat, la Casablanca și am suferit o depresie nervoasă, fiind nevoită să mă internez. De atunci am tulburări de memorie. Îmi amintesc foarte bine lucruri din trecut, dar am „găuri” teribile... Ducându-și mâinile la frunte, ea continuă cu o emoție ce părea sinceră:

— Nu puteți să înțelegeți! Este îngrozitor! Am sentimentul să am uitat lucruri importante, extrem de importante. Și cu cât încerc să-mi amintesc, cu atât mai mult constat că nu-mi vor reveni niciodată în memorie. Este neplăcut!

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse el cu o voce foarte calmă, acest accident este foarte regretabil. Problema este de a ști dacă aveți sau nu destulă voință și curaj pentru a vă putea continua călătoria.

— Dar, înțeleg, desigur, o s-o continui! strigă ea. Soțul meu!...

Vocea sa se întrerupse. El surâse mai mult neliniștit decât simpatice.

— Soțul dumneavoastră, după câte știu, vă așteaptă cu nerăbdare

— Nu vă puteți închipui ce a fost viața mea după plecarea sa!

— După părerea dumneavoastră, autoritățile britanice au ajuns la o concluzie definitivă în privința a ceea ce știți sau nu știți?

Ea îndepărtă, mâinile într-un gest de ignorare.

— Ce să vă spun? Păreau satisfăcute.

— Totuși...

— Cred că este foarte posibil, reluă Hilary, să fi fost urmărită până aici. Nu am reperat pe nimeni, dar am avut impresia, în repetate rânduri, de când am părăsit Anglia, că am fost supravegheată.

— Evident. Ne așteptam la așa ceva.

— Am considerat că trebuie să v-o spun.

— Dragă doamnă Betterton, nu suntem copii. Noi știm ceea ce facem.

— Scuzați-mă! spuse ea umil. Sunt foarte recunoscătoare.

— Nici o importanță. Esențial este să fiți ascultătoare.

— Voi fi.

— Ați fost supravegheată în Anglia, sunt convins de asta, din ziua plecării soțului dumneavoastră. În ciuda acestui fapt, mesajul nostru v-a parvenit, nu-i așa?

— Da.

— Bine.

— Tonul era al unui businessman care trata o afacere. Urmă:

— Acum vă voi da instrucțiunile, doamnă.

— Vă rog.

— Poimâine veți părăsi Fez-ul pentru Marrakech. Este, cred, ceea ce socoteați să faceți?

— Exact.

— A doua zi de la sosirea dumneavoastră la Marrakech, veți primi o telegramă care vine din Anglia. Ceea ce va conține, nu știu, dar va trebui imediat, să vă întoarceți la Londra.

— Trebuie să mă întorc la Londra?

— Lăsați-mă să termin, vreți? Veți reține un loc în avionul care părăsește Casablanca în ziua următoare.

— Și dacă este imposibil? Dacă toate locurile sunt reținute?

— Nu vor fi. Totul este prevăzut. Ați înțeles bine instrucțiunile?

— Da.

— Atunci, nu vă mai rămâne decât să vă regăsiți ghidul De fapt sunteți în relații amicale, cred, cu o englezoaică și o americană care au coborât la Palais Jamail?

— Exact. Nu am putut face altfel. Am greșit?

— Deloc! Dimpotrivă, ne avantajează. Dacă veți putea convinge pe una din aceste doamne să vă însoțească la Marrakech, va fi perfect!

— La revedere, domnule!

— Dacă vreți, spuse el cu indiferență. Dar mă îndoiesc că ne vom reîntâlni.

Hilary ieși pe unde intrase. De data asta, ușa toaletelor se deschise fără dificultate.

— Deci, spuse domnișoara Hetherington, mergeți la Marrakech mâine? Nu veți rămâne mult timp la Fez! Nu ați fi fost interesată să începeți cu Marrakech-ul, pentru a veni apoi la Fez, înainte de a vă întoarce la Casablanca?

— Cred, răspunse Hilary. Numai că, nu-ți planifici întotdeauna călătoriile așa cum ai dori. Este atâta lume în hoteluri și în avioane!

— Atâta lume, poate. Dar nu englezi! Poți să mergi oriunde, nu întâlnești mai mulți!

Plimbându-și privirea circular în jurul salonului, domnișoara Hetherington adăugă, cu un ton de regret:

— Nimic decât francezi!

Hilary surâse. Că Marocul fusese pământ francez, domnișoara Hetherington nu-și făcea probleme câtuși de puțin. Pentru ea, unde se afla un hotel trebuia să fie populat de englezi. Doamna Baker avu un râs scurt.

— Nimic decât francezi, printre care disting germani, greci și americani. Acel bătrân, acolo, de exemplu, este grec. Cel puțin, așa cred.

— Mi s-a spus că este american, remarcă Hilary.

— În acest caz, reluă Baker, este un personaj important. Personalul se ocupă cu promptitudine de el.

— Se vede că nu este englez, spuse domnișoara Hetherington, tricotând cu energie furioasă. Englezii nu sunt destul de bogați pentru ca cineva să se ocupe într-atât de ei.

— Aș vrea să vă conving și pe una și pe cealaltă, să mă însoțiți la Marrakech, spuse Hilary. Sunt atât de fericită că v-am cunoscut și este plicticos să călătorești singură.

— Dar, la Marrakech am fost deja, strigă domnișoara Hetherington.

Doamna Calvin Baker părea să fi primit sugestia cu simpatie.

— Este o idee, declară ea. Eram la Marrakech acum o lună, dar voi reveni cu plăcere și voi fi bucuroasă să vă fac să vizitați orașul, ceea ce vă va scuti de neplăcerea de a avea ghizi indigeni, care sunt niște hoți. Să spunem ca ne-am înțeles! Voi merge la birou să aranjez.

După plecarea doamnei Baker, domnișoara Hetherington remarcă pe un ton înțepat că aceste americance sunt toate la fel.

— Ele nu stau locului și le este imposibil să rămână undeva. Astăzi sunt în Egipt, mâine în Palestina și poimâine, aiurea. Câteodată ajung să mă întreb dacă ele știu în ce țară se găsesc.

Brusc, se ridică și strângându-și lucrul lângă piept, se retrase, nu înainte de a o saluta pe Hilary cu o scurtă mișcare de cap.

Hilary își privi ceasul. Nu avea chef să-și schimbe rochia pentru dineu, așa cum făcea întotdeauna. Nu se mișcă. Un chelner intră și aprinse două lămpi. Ele nu răspândeau în încăpere decât o lumină discretă și locul avea un fel de intimitate foarte amuzantă și foarte orientală. Tolănită pe pernele divanului, Hilary gândea.

În ajun încă se întreba dacă nu se lansase într-o aventură lipsită de sens. Astăzi nu se mai punea problema: adevărata sa călătorie începea și venise timpul să fie atentă! Nu putea să-și permită nici cea mai mică eroare. Trebuia să fie doamna Olive Betterton, o tânără femeie, nu foarte instruită, complet indiferentă la lucrurile de artă și literatură, foarte îndrăgostită de soțul său.

Își dădu brusc seama că domnul Aristides era la doi pași de ea. O salută foarte curtenitor, înainte de a se așeza într-un fotoliu, lângă divan.

— Îmi permiteți, doamnă?

— Vă rog.

Îi oferi o țigară, pe care ea o primi. El îi dete foc și, timp de o clipă, fumară în tăcere.

— Vă place această regiune, doamnă? spuse el deodată.

— Nu sunt decât de puțin timp aici, răspuse ea, dar până în prezent mărturisesc că mă încântă.

— Ați vizitat orașul vechi?

— Da. E minunat!

— Sunt de aceeași părere. Se regăsește acolo trecutul, misterul său, intrigile sale, măreția sa. Știți la ce mă gândesc, doamnă, când mă plimb pe străzile Fez-ului?

— Cum aș putea ști?

— Mă gândesc la Londra și mai precis la Great West Road, pe care-l revăd seara, cu building-urile sale iluminate. Nu sunt perdele la ferestre, și, când treci cu mașina, zărești oamenii care sunt în case. Nimic nu e ascuns, nimic nu este secret! Toată lumea poate să privească, toată lumea poate să vadă.

— Îmi închipui, spuse Hilary, interesată, că ceea ce vă frapează este contrastul.

— Exact. Căci, la Fez, totul este umbră și mister. Nu vezi nimic, dar...

Aplecat înainte și lovind cu arătătorul pe măsura joasă, repetă:

— Nu se vede nimic, dar, aici ca și acolo totul se petrece strict în aceeași manieră. Aceleași ambiții, aceleași negoțuri, aceleași cruzimi...

— Vreți să spuneți că natura umană este aceeași pretutindeni?

— Chiar așa! Nu au fost niciodată în lume decât două forțe, răutatea și bunătatea. Când una, când cealaltă domină. Totuși, câteodată ele coexista...

Aproape pe același ton, el continuă:

— Mi s-a spus, doamnă, că v-ați aflat în acel avion care s-a izbit de sol, la Casablanca?

— Este exact.

— Vă invidiez.

Cum ea-l privea cu oarecare stupoare, el adăugă:

— Este o experiență pe care poți s-o invidiezi, credeți-mă! Să simți moartea atingându-te și să supraviețuiești, merită să trăiești acele clipe. De la acel accident, vă simțiți... diferită?

Hilary avu un surâs.

— Diferită, dacă vreți! Am migrene atroce și tulburări de memorie.

— Mă gândeam la altceva. Vedeți altfel viața?

Hilary se gândea la o anumită sticlă cu apă de Vichy și la o cutiuță cu somnifer.

— Poate, spuse ea.

— Vedeți!

Domnul Aristides se ridică, se înclină din nou în fața tinerei femei și se retrase.

Capitolul VIII

De aproape o jumătate de oră, Hilary era în sala de așteptare a aeroportului și, tot de atâta timp, doamna Calvin vorbea aproape fără oprire. Hilary, care-i răspundea mai mult sau mai puțin mașinal, remarcă deodată că doamna Backer nu i se mai adresa, dar că părea acum să acorde întreaga sa atenție celor doi călători așezați alături. Ei erau și unul și celălalt, înalți, tineri și blonzi. Cu surâsul său larg și cordial, primul nu putea fi decât un american. Al doilea, destul de înțepat, trebuia să fie un danez sau un norvegian. Se exprima într-o engleză studiată, lent, articulând exagerat. Americanul părea încântat să fi întâlnit pe una din compatrioatele sale.

Doamna Calvin Baker se întoarse către Hilary.

— Doamnă Betterton, trebuie să vă prezint pe domnul...

— Andrew Peters, Andy, pentru prieteni.

Al doilea tânăr se ridică, salută cu o anumită rigiditate și se prezintă:

— Torquil Ericsson.

Doamna Calvin Baker ținu să sublinieze.

— Deci, cunoștințele sunt făcute! strigă ea cu cordialitate. Mergem cu toții la Marrakech, cred? Prietena mea merge prima dată...

— Și eu, spuse Ericsson.

— Și eu, adăugă Peters.

Difuzorul începu deodată să urle răgușit în franceză, cuvinte greu de înțeles, din care se ghicea totuși că invitau călătorii să se îndrepte spre avion.

Acesta ducea, în afară de Hilary, doamna Calvin Baker, Andrew Peters, Ericsson și alți pasageri: un francez înalt și slab și o călugăriță cu un aspect sever.

Soarele strălucea pe un cer senin și condițiile atmosferice erau excelente. Așezată în fotoliul său, cu ochii pe jumătate închiși, Hilary își studia însoțitorii de călătorie, singurul mijloc de a scăpa de întrebările angoasante care îi veneau mereu în minte.

Chiar în fața ei, pe cealaltă parte, era doamna Baker, în costumul său gri de călătorie, americana semăna unui rățoi îndopat și satisfăcut de soarta sa. O pălăriuță, ornată în mod curios cu două pene de porumbel, era agățată pe părul său bleu. Ea citea o revistă magazin de lux și, din timp în timp, îl lovea pe umăr pe călătorul care ocupa locul aflat în fața ei, pentru a-i atrage atenția. Era Peters. El își întoarse frumosul său chip către ea și, surâzător, asculta remarcă pe care ea ținea să i-o facă, răspunzând cu politețe.

Hilary nu putu să se împiedice, încă o dată, de a admira aerul fericit al americanilor, total diferiți de englezi totdeauna foarte rezervați mai ales în călătorii. De pildă, n-o vedea pe domnișoara Hetherington conversând în avion cu un tânăr abia cunoscut, chiar admitând c-ar fi fost englez.

Ericsson era de cealaltă parte, în spatele doamnei Calvin Baker. Întâlnindu-i privirea lui Hilary, el o salută cu o scurtă mișcare de cap și îi oferi o revistă pe care abia o închisese. Ea o primi și îi mulțumi. Francezul era

așezat în spatele lui Ericsson, cu picioarele întinse și cu brațele încrucișate pe piept, părea că doarme.

Întorcând ușor capul, Hilary privi în spatele ei. Călugărița era acolo, imobilă, țeapănă, cu mâinile împreunate în poală. Fața sa nu exprima nimic, privirea sa vidă părea să nu vadă nimic. Hilary gândi că viața era curioasă, că ea reunea, pentru câteva ore, la bordul aceluiași avion, șase călători care, sosiți la o destinație comună, se vor separa probabil și nu se vor mai revedea poate niciodată. Citise un roman în care o observație similară servea ca punct de plecare. Șase persoane, fără legătură între ele, a căror existență autorul o cunoștea. Hilary presupuse că francezul, care părea foarte obosit, trebuie să fie în vacanță, tânărul american, un student și Ericsson, un inginer care urma să-și ia postul în primire. În privința călugăriței, ea se întorcea la mănăstire. Aceasta își închise ochii și, uitând de însoțitorii săi, începu să se gândească la instrucțiunile pe care le primise de curând. Îi păreau lipsite de sens. Să se întoarcă în Anglia! Nu era o nebunie? Numai dacă n-o fi comis vreo eroare! Poate nu furnizase parola pe care adevărata doamnă Betterton ar fi pronunțat-o la momentul dorit? Ea suspină și se consolă, zicându-și că făcuse totul și că nu putea mai mult.

Îi veni o altă idee. Henri Laurier părea să găsească firesc că fusese urmărită și „filată”. Era posibil ca această întoarcere în Anglia să aibă ca obiect faptul de a dovedi că bănuielile, care puteau fi în privința ei, sunt fără fundament. Doamna Betterton, întoarsă brusc la Londra, demonstra că nu plecase în Maroc pentru a dispărea acolo, cum făcuse soțul ei. Nu va mai fi suspectată, va fi lăsată să călătorească în voie. Și, într-o zi, avionul Air France o va duce la Paris. Și acolo...

Nu se înșela. Aceasta era. La Paris, Tom Betterton dispăruse. Imensitatea orașului facilita lucrurile. Poate Betterton era încă acolo...

Obosită de-a construi ipoteze inutile, Hilary sfârși prin a adormi. Când se trezi, avu impresia că avionul descrie mari cercuri și pierde din înălțime. Se uită la ceas; era departe de a fi ora prevăzută pentru sosire la Marrakech. Privi prin hublou; nici cea mai mică urmă de aerodrom. Se simți puțin neliniștită.

Francezul se ridică în picioare, se destinsese printr-un căscat, privi în afară și spuse, în limba sa maternă, câteva cuvinte pe care ea nu le înțelese.

— Coborâm, constată Ericsson. Aș vrea să știu de ce?

— S-ar părea că aterizăm.

Ținutul era deșertic. După câteva cercuri, avionul se așeză. Roțile atinseră solul destul de brusc și, după ce aparatul făcu două sau trei salturi, se opri. Avarie? Pană de benzină? Se întrebă Hilary când pilotul francez ieși din cabina din față.

În limba franceză invită pasagerii să iasă din avion. Se regăsiră afară, un mic grup, tremurând în vântul rece ce sufla dinspre munții care se zăreau în depărtare. Pilotul veni și el.

— Toată lumea este aici? Perfect! Cred că va trebui să așteptăm puțin. Nu fiți supărați! Dar, nu! Iată camionul...

Degetul său arată la orizont un mic punct negru, care creștea.

— Dar de ce am aterizat? întrebă Hilary. Ce se petrece? Vom rămâne aici mult?

— Dacă înțeleg bine, îi spuse pasagerul francez, ceea ce sosește este un camion cu care noi ne vom continua călătoria.

— Am avut pană de motor?

Întrebarea lui Hilary îl făcu pe Andy Peters să surâdă.

— Mă îndoiesc, răspuse el. Dacă urechea mea nu mă înșeală, motorul torcea rotund. Ceea ce nu înseamnă că nu se poate vorbi de pană de motor... Ea îl privi fără să înțeleagă.

— E răcoare, murmură doamna Calvin Baker. Ce apăsător este acest climat. Din momentul în care soarele apune, temperatura devine glacială.

Pilotul înjura printre dinți și Hilary crezu că-l aude exprimându-și nemulțumirea cu privire la „întârzieri insuportabile”.

Camionul ajunsese cu toată viteza. Se opri lângă grup, printr-un scrâșnet de frâne. Șoferul, un berber, sări jos și începu imediat o conversație animată cu pilotul; spre marea surprindere a lui Hilary. Doamna Baker, vorbind franțuzește, interveni în dezbateri.

— Inutil să pierdem timp! Declară ea cu autoritate. La ce bun să mai discutăm? Nu ținem să rămânem o veșnicie aici!

Șoferul ridică din umeri și întorcându-se la camion, deschise obloanele din spate. În interior era o ladă mare, pe care o puse jos cu ajutorul pilotului, al lui Peters și Ericsson. Judecând după eforturile lor, era grea. Cum berberul se pregătea să-i scoată capacul, doamna Calvin Baker își strecură brațul pe sub cel al lui Hilary.

— În locul dumneavoastră, draga mea, nu aș privi. Nu este ceva frumos de văzut!

O îndepărtă puțin pe Hilary de partea cealaltă a camionului.

Francezul și Peters le însoțiră.

— Ce se întâmplă? întrebă francezul.

— Sunteți doctorul Barron? se interesă doamna Baker.

Francezul încuviință cu o mișcare a capului.

— Încântată că vă cunosc, spuse americana, luându-i mâna.

Se putea spune că este stăpâna casei ce-și primește invitații la un garden party. Hilary privea stupefiată scena.

— Dar ce se află în acest cufăr și de ce este mai bine să nu privesc? îi puse ea întrebarea lui Andy Peters.

Tânărul îi era simpatic, privirea sa emana sinceritate.

— Pilotul m-a informat, răspuse el. Încărcătura este destul de macabră, dar nu putem face nimic.

Cu o voce calmă adăugă:

— În acest cufăr sunt cadavre.

— Cadavre?

Hilary abia mai putea vorbi.

— Oh! reveniți-vă! Reluă el. Nu este vorba de oameni care au fost asasinați! Aceste corpuri au fost obținute legal. Au fost date la medicii care aveau nevoie pentru lucrările lor... lucrări de disecție.

— Nu înțeleg, murmură Hilary.

— Reflectați! Reluă Andy Peters. Aici se termină călătoria...

— Călătoria?

— Înțeleg prin asta, pe cea cu avionul. Corpurile vor fi instalate în aparat și restul îl privește pe pilot, care va face ceea ce este necesar, în timp ce noi vom fi departe. De departe noi nu vom vedea decât strălucirile incendiului. Sesizați? Un avion? Un avion a căzut în flăcări și nu mai este nici un supraviețuitor.

— Dar este fantastic!

— În sfârșit, dragă doamnă, îmi închipui că știți încotro mergem?

Cel care vorbea era doctorul Barron.

— Desigur că o știe! strigă doamna Calvin Baker cu bună dispoziție.

Numai că evenimentele o surprind puțin. Nu se credea atât de aproape de final!

Hilary se întoarce spre americancă.

— Vreți să spuneți că... toți...

Își plimbă privirea în jurul ei.

— Dar, da, spuse blând Peters, suntem tovarăși de drum până la capăt.

Ca un erou cu o voce pe care entuziasmul o făcea să vibreze, Ericsson repetă:

— Da, tovarăși de drum, până la capăt!

Capitolul IX

Pilotul veni spre ei.

— Dacă doriți, spuse el, puteți pleca acum. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! mai sunt multe de rezolvat și suntem în întârziere în privința orarului.

Hilary se îndepărtase de micul grup. Cu nervozitate își duse mâna la gât. Trase de colierul său de perle, le puse în buzunar și veni lângă ceilalți. Urcară cu toții în camion. Hilary era așezată pe o bancă, între Peters și doamna Baker.

— Deci, spuse ea americancei, dumneavoastră sunteți ofițerul de legătură?

— Exact, și, deși n-ar trebui s-o afirm eu însămi, trebuie să-ți mărturisesc că alegerea este bună. Nimeni n-ar putea să se arate surprins că vede o americană, care călătorește tot timpul.

Hilary o observa. Doamna Baker era tot timpul surâzătoare, dar nu mai era chiar aceeași. Nu mai era o oarecare femeie fără importanță, vorbăreață și nesemnificativă. Se ghicea în ea o femeie de acțiune într-adevăr lipsită de scrupule.

— Știți, urmă ea râzând, că veți fi pe prima pagină a ziarelor? Da, dumneavoastră! Pentru că vor vedea în dumneavoastră o nefericită urmărită de neșansă, rănită la Casablanca într-un prim accident de avion și arsă de vie într-un al doilea.

Hilary își dădu seama că planul fusese bine pus la punct. Coborând vocea, ea o întrebă pe americană dacă „ceilalți” erau cei care pretindeau să fie.

— Desigur, răspuse doamna Baker. Doctorul Barron. Este un bacteriolog, cred. Domnul Ericsson, un tânăr fizician foarte strălucit și domnul Peters, un chimist specializat în cercetări. Evident, domnișoara Needheim nu este o călugăriță. Ea se ocupă de endocrinologie. În ceea ce mă privește nu sunt așa cum ați ghicit, decât un ofițer de legătură. Eu nu fac parte din trupa științifică.

Izbucnind în râs, adăugă:

— Biata domnișoară Hetherington! Nu are clasă!

— Domnișoara Hetherington? Deci ea...

Doamna Calvin Baker dădu din cap cu încetineală.

— Pentru că vrei s-o știi și pe asta, vă voi mărturisi că o interesați teribil. Succedând nu știu cui, căci firește ați fost urmărită la plecarea din Anglia, ea a început să vă fileze la Casablanca.

— Dar a refuzat să vină cu noi la Marrakech! Totuși am insistat să ne însoțească.

— Nu putea să accepte, dat fiind că fusese deja la Marrakech.

Personajul său îi interzicea să se întoarcă acolo și ea a trebuit să se mulțumească să trimită, prin telegramă sau prin telefon, instrucțiuni unuia dintre colegii săi pentru a vă lua urma imediat ce veți fi la Marrakech. Riscă să vă aștepte mult timp. Nu vi se pare amuzant? Repede! Priviți într-acolo!

Hilary întinse gâtul pentru a zări ceva pe geamul camionului. Ea văzu o lumină roșatică ce îmbrățișa cerul. În același timp, auzea foarte departe zgomotul surd al unei explozii. Andy Peters se întoarse.

— Avionul de Marrakech se zdrobește de sol. Șase morți!

Râdea.

— Este teribil! Murmură Hilary.

— Să intri în necunoscut? Întrebă Peters. Sunt de acord, dar este singura soluție. Întoarcem spatele trecutului și mergem spre viitor.

Cu o voce ardentă, el adăugă:

— Trebuie să terminăm cu vechiturile, cu guvernele corupte și cu cei care sprijină războaiele. Noi vrem să construim o lume nouă, care va fi curată și imaculată, lumea științei!

Hilary respiră profund.

— Soțul meu spunea același lucru, declară ea pe un ton sigur.

— Soțul dumneavoastră?

El o privi.

— Ați fi, oare, soția lui Tom Betterton?

Ea răspuse printr-un semn cu capul.

— Dar e nemaipomenit! strigă el. În Statele Unite, nu l-am văzut niciodată, deși ar fi trebuit să ne întâlnim de multe ori. Fisiunea ZE este una din marile descoperiri ale epocii și îmi scot pălăria în fața lui. Lucrase cu bătrânul Mannheim, nu-i așa?

— Da.

— Mi se pare chiar că mi s-a spus că se căsătorise cu fiica lui Mannheim. Nu este posibil să fiți dumneavoastră!

Hilary roși ușor.

— Nu, spuse ea. Eu sunt a doua soție. Prima, Elsa, a murit în America.

— Îmi amintesc, acum. După ce a rămas văduv, a plecat să lucreze în Anglia, pentru ca în final să-i înșele dispărând. A plecat la Paris pentru nu știu ce conferință și acolo, hop! S-a volatilizat.

— Chestiune de organizare. Trebuie să recunoaștem că „ei” sunt puternici.

Hilary conveni asupra acestui fapt. Însăși perfecțiunea acestei organizări făcea s-o treacă mii de fiori. La ce mai putea să mai servească acum dispozițiile reținute atât de minuțios înainte de plecarea sa? La ce bun coduri, parole și semne de recunoaștere din moment ce pista fusese întreruptă? Se aranjase astfel încât toți pasagerii avionului să fie în drum pentru această „destinație necunoscută”, aceea a lui Tom Betterton. Călătorii dispăruseră cu toții fără a lăsa urme. Se va găsi un avion distrus de foc și câteva cadavre calcinate. Jessop și oamenii săi vor descoperi că Hilary nu era printre pseudovictimele unui accident „regizat”? Se îndoia. Regizarea fusese bine făcută.

— Ceea ce aș dori să știu, spuse deodată Peters, este ceea ce se va întâmpla când vom ajunge!

Se simțea în tonul lui un fel de entuziasm copilăresc. Peters avea sufletul liniștit. Ceea ce lăsa în spatele lui nu-l mai interesa, dar se grăbea să știe ce avea să-i rezerve viitorul.

Hilary împărtășea curiozitatea sa, dar pentru cu totul alte rațiuni.

— Adevărat! spuse ea. Ce se va întâmpla cu noi? Ce vom deveni?

Întrebarea se adresa doamnei Calvin Baker și Hilary avusese grijă s-o pună pe un ton foarte liniștit.

— O să vedeți! Răspunse americana.

Vorbise cu amabilitate, dar Hilary se gândi că fraza era încărcată de amenințare.

— Soarele cobora spre orizont. Curând noaptea căzu. Camionul rula mereu, pe drumuri proaste care nu erau adesea decât piste. Hilary rămase trează mult timp. Sfârși prin a cădea într-un somn din care fu smulsă de douăzeci de ori de zdruncinăturile camionului, dar numai pentru scurt timp. Era teribil de obosită.

Peters o scutură blând pe Hilary de braț.

— Treziți-vă! Cred că am ajuns undeva.

Cu membrele greoaie și înțepenite, călătorii coborâră. Camionul se oprise în fața unei case înconjurate de palmieri. La o oarecare distanță se zăreau lumini. Un sat, desigur. Conduși de un ghid indigen, care avea o lanternă, intrară în casă. Două femei berbere, foarte agitate, măsurară cu insistență și curiozitate pe doamna Calvin Baker și pe Hilary. Călugărița nu părea să le intereseze. Cele trei femei fură conduse la primul etaj, într-o cămăruță în întregime goală. Pe jos erau trei saltele și o grămadă de cuverturi.

— Sunt rigidă ca o bucată de lemn, declară doamna Baker. O călătorie ca aceasta, nimic mai bun pentru a avea crampe.

— Confortul, îi răspunde călugărița, contează?

Vocea sa era răgușită și guturală; engleza sa era corectă, dar cu un accent defectuos.

— Sunteți perfect în pielea personajului dumneavoastră, domnișoară Needheim, spuse americana. Vă văd foarte bine într-o mănăstire, îngenunchiată pe dalele din chilia dumneavoastră, la ora patru dimineața!

Domnișoara Needheim avu un surâs disprețuitor.

— Religia, replică ea, a ridiculizat femeia. Ea a glorificat slăbiciunea lor, iar ele au acceptat prosteste această umilire. Femeile păgâne erau puternice. Le plăcea să comande, să domine. O satisfacție care merită toate sacrificiile! Pentru a o obține trebuie să înduri totul!

Doamna Baker căscă.

— Pentru moment, spuse ea, ceea ce mi-ar place, ar fi să mă aflu la Fez, la Palais Jamail, în patul meu. Ce părere aveți doamnă Betterton? Îmi închipui că această plimbare, într-un camion cu o proastă suspensie, n-a făcut prea bine durerilor dumneavoastră de cap!

— Desigur că nu!

— Vom mânca puțin și, după aceea, veți lua niște aspirină ca să petreceți, totuși, o noapte liniștită.

Puțin după aceea, cele două femei arabe intrară în încăpere.

Ele aduceau masa: pește și carne fiartă. Puseseră platourile pe jos, dispărură o clipă și reveniră curând cu un lighean plin cu apă și cu un prosop. Pipăind stofa din mantoul lui Hilary, prima dintre ele schimbă câteva cuvinte rapide cu cealaltă, care-i răspunde cu un torent de cuvinte și începu să pipăie și ea. Doamna Baker le goni cu câteva onomatopee și cu gesturi largi de mână. Ele se retraseră râzând și vorbind.

— Nu sunt rele, spuse doamna Baker, dar mă agasează. În viață, ele par să nu fie interesate decât de copii și de haine.

— Nu sunt bune decât de așa ceva, se lansă domnișoara Needheim cu un ton viu. Ele aparțin unei rase de sclave. Sunt utile pentru că își servesc stăpânii, dar asta-i tot!

— Nu credeți că sunteți prea dură? Întrebă Hilary, puțin iritată de aerele de superioritate ale pretinsei călugărițe.

— Nu-mi plac sentimentalismele, replică domnișoara Needheim. Pentru mine există cei care comandă, șefii, care sunt puțini: Și apoi ceilalți, aceia care sunt făcuți pentru a servi...

— Totuși...

Cu autoritate, doamna Calvin Baker puse capăt discuției:

— În această privință fiecare dintre noi are propriile sale idei, dar nu e momentul să le confruntăm. Mai bine să ne odihnim.

Femeile arabe reapărură. Ele aduceau ceaiul de mentă. Hilary înghiți câteva cașete de aspirină fără a se lăsa rugată, căci migrena sa era perfect autentică. Cele trei călătorese se întinseră pe saltele și adormiră pe loc.

Se trezire târziu, a doua zi având în fața lor o zi lungă, urmând să pornească la drum spre seară. Din camera unde dormiseră, urca o scară ce ducea la o terasă de pe care se putea descoperi o bună parte a ținutului. Satul nu era prea departe, dar casa în care se aflau era izolată, în mijlocul unei plantații cu palmieri. Ele văzură lângă ușă trei pachete cu haine.

— Lăsăm aici ceea ce am purtat ieri, explică doamna Baker. Pentru etapa următoare, vom fi femei indigene...

Despre această nouă apariție vorbiră pe terasă o mare parte din zi.

— Domnișoara Needeheim era mai tânără decât gândea Hilary. Nu avea mai mult de treizeci și trei sau treizeci și patru de ani. Era ceva pur în ea, dar, în pupilele sale cu privire de oțel se aprindea câteodată o flacăra neliniștită. Vorbea cu o anume brutalitate și atitudinea ei lăsa să se înțeleagă clar că ea le considera pe doamna Baker și pe Hilary ca fiind nedemne de a se afla împreună la acest drum. Această atitudine părea să-i scape doamnei Baker, dar Hilary o găsea exasperantă. Era, de altfel, evident că nemțoaica nu-și făcea griji de ceea ce se putea gândi despre ea. Se ghicea la ea o nerăbdare pe care o disimula prost. Pe Hilary n-o interesa doamna Baker. Se grăbea doar să-și continue călătoria. În privința doamnei Calvin, problema era mult mai complexă. Lângă această nemțoaică quasi inumană, doamna Baker dădea mai întâi impresia de a fi o persoană comună și inumană. Dar, în timp ce privea soarele coborând spre asfințit, Hilary se întreba dacă doamna Baker nu-i era și mai antipatică decât Helga Needheim. În rolul de gazdă, care i se potrivea puțin, ea atingea perfecțiunea unui robot: comentariile sale, remarcile sale erau ceea ce trebuiau să fie și de o banalitate evidentă. Cu timpul însă, îi veni o bănuială. Nu se ascundea în ea o comediantă, care-și juca rolul ținut poate de sute de ori? O actriță dând replici, care nu erau nicidecum reflectarea propriilor gânduri sau adevăratele sale sentimente? Hilary își puna întrebări. Care era adevărata stare civilă a doamnei Baker? Era și ea, ca Helga, o fanatică? Visând la o societate ideală, dorea și ea revoluția care avea să demoleze sistemul capitalist? Oare din convingere politică renunțase la viața normală pentru a duce o existență aventuroasă? Imposibil de răspuns, imposibil de ghicit.

La căderea nopții porniră la drum, nu cu camionul, ci cu un autocar turistic. Toată lumea purta costum indigen; bărbații purtau djellaba albă și femeile aveau fața acoperită. Au călătorit până în zori.

— Cum vă simțiți, doamnă Betterton?

Hilary surâse lui Andy Peters. Soarele începea să răsară, iar ei se opriră pentru un breakfast: ouă, pâine și ceai, pregătite pe un reșou cu petrol.

— Ca cineva care ar avea impresia că trăiește un vis, răspunse ea.

— Este și puțin vis.

— Unde ne aflăm?

El ridică din umeri.

— Cine ne-ar putea spune? Doamna Baker, desigur.

— Practic suntem în deșert!

— S-a dorit acest lucru!

— De ce?

— Pentru că trebuie să se piardă urma. Trebuie să fim de acord că totul a fost magistral organizat. Fiecare etapă a periplului nostru a fost, în realitate, independentă de aceea care a precedat-o. Un avion se prăbușește în flăcări. Un camion vechi rulează noaptea: O plăcuță vizibilă indică aparența la o expediție arheologică ce face săpături în regiune. A doua zi un autocar turistic plin cu arabi. Se găsesc multe pe aici. Care va fi etapa de mâine și cum o vom face? Mister.

— Dar unde mergem?

Andy Peters clătină din cap.

— De ce să ne întrebăm? Vom vedea.

Doctorul Barron veni lângă ei.

— Vom vedea, spuse el, dar de ce nu am căuta să aflăm? Suntem occidentali, nu avem dreptul să spunem „destul pentru astăzi”! Toate gândurile noastre trebuie să fie întoarse spre mâine. Noi trebuie să-l lăsăm pe ieri în spatele nostru și să mergem spre viitor.

— Dacă înțeleg bine, doctore, găsiți că lumea nu evoluează destul de repede?

— Sunt atâtea de făcut și viața este atât de scurtă; ar trebui să avem timp! Să avem timp!

Peters se întoarse spre Hilary.

— Amintiți-mi, deci, cele patru condiții ale fericirii, despre care se vorbește în țara dumneavoastră! A fi eliberat de necesitate, eliberat de teamă...

— Și mai ales, spuse francezul, eliberat de imbecili! În ceea ce mă privește este tot ceea ce cer. Nu pentru mine, ci pentru lucrările mele. Pentru că am nevoie să termin odată pentru totdeauna cu economiile ne semnificative, cu toate restricțiile idioate care-i împiedică pe savanți să-și continue opera!

— Sunteți bacteriolog, doctore?

— Da. Bacteriologia este o știință pasionantă, într-un grad pe care nu-l puteți nici măcar bănuși. Numai că ea necesită o răbdare infinită, experiențe repetate și bani, mulți bani! Probleme, laboratoare, asistenți, materiale. Din momentul în care vi se dă tot ceea ce trebuie, nu devine oare totul posibil?

— Chiar și fericirea? Riscă o întrebare Hilary.

Preț de o clipă doctorul deveni om.

— Este o întrebare specifică femeilor, spuse el cu un surâs. Numai femeile cer fericirea.

— Și o obțin rar?

— Posibil!

— Fericirea individului contează mai puțin, declară Peters. Ceea ce contează este fericirea colectivității. Ceea ce noi vrem, este o societate cu muncitori liberi și uniți, care vor poseda mijloacele de producție și se vor găsi eliberați de cei ce vor război și de toate persoanele nesătule și sordide care conduc în prezent lumea! Descoperirile științei aparțin întregii omeniri și nu trebuie să rămână privilegiul exclusiv al unei puteri sau alteia.

— Întru totul de acord, spuse Ericsson. Savanții trebuie să conducă lumea. Sunt oameni superiori și numai asta contează. Sclavii trebuie tratați bine, dar nu ar putea fi decât sclavi.

Hilary se depărtase de grup. Peters o ajunse.

— S-ar spune ca vă este teamă? îi spuse el râzând.

— S-ar putea foarte bine! Răspunse ea. Evident, doctorul Barron are perfectă dreptate: nu sunt o intelectuală și, cum a spus-o doctorul, singurul lucru care mă interesează este fericirea mea!

— Și atunci? Este perfect normal!

— Da, poate. Dar fac notă discordantă cu cei în a căror companie sunt acum. Ce vreți? Nu sunt decât o femeie care-și va regăsi soțul.

— Bravo! Reprezintă ceva esențial.

— Sunteți amabil că mi-o spuneți!

— Este o simplă constatare.

Coborând vocea, el adăugă:

— Vă iubiți soțul?

— Dacă nu l-aș iubi, m-aș mai afla aici?

— Probabil că nu. Împărtășiți ideile sale? Dacă sunt bine informat, este comunist?

Ea evită întrebarea.

— În legătură cu comunismul nu există ceva care v-a frapat în micul nostru grup?

— Ce anume?

— Nu ați remarcat că, deși călătoria trebuie să-i ducă pe toți în același loc, însoțitorii noștri sunt departe de a avea gânduri comune?

— Nu mă gândeam la asta, dar trebuie să fie un adevăr în ceea ce spuneți?

— Nici un dubiu, reluă Hilary, politica, de pildă, nu-l interesează pe doctorul Barron. Nu are decât o idee în cap: a găsi bani pentru a-și continua cercetările. Helga Needheim vorbește ca și cum ar fi fascistă și nu comunistă. În privința lui Ericsson...

— Referitor la Ericsson?

— Mă înfricoșează. Mă face să mă gândesc la acei savanți nebuni pe care-i vedem la cinema...

— În ceea ce mă privește, eu cred în fraternitate umană; dumneavoastră sunteți o soție iubitoare și fidelă iar doamna Calvin Baker?... Cum o catalogați?

— Nu pot spune nimic. E dificil s-o fac.

— Nu este și părerea mea.

— Ce gândiți despre ea?

— Că mica sa grijă este banul și că ea nu este decât o rotiță... bine unsă din organizație.

— Îmi provoacă teamă și ea.

— Glumiți? Nu are nimic înfricoșător!

— Exact, este foarte comună, este la fel ca toată lumea și ca oricine... dar este amestecată în toate aceste acțiuni misterioase.

— Partidul are simțul realității, spuse cu gravitate Peters. Când cineva este calificat pentru un post, i se dă!

— Era ea bine calificată, ea care nu se gândește decât la bani? Ea poate să dezerteze și să treacă la inamic.

— Periculos. Doamna Calvin Baker nu e nebună. Este un risc pe care nu și-l va asuma.

Hilary tremura.

— Vă este frig?

— Aproape.

— Atunci să mergem puțin.

Făcură câțiva pași în lung și-n lat. Peters se aplecă să ia ceva de jos.

— Țineți-o, spus el, era s-o pierdeți!

Ea luă perla pe care el i-o întinse.

— Mulțumesc. Alaltăieri mi-am rupt colierul. Vreau să spun „ieri”. Încep să nu mai am noțiunea timpului.

— Sper că nu sunt perle veritabile?

Hilary avu un ușor surâs.

— Bineînțeles că nu! În fond e vorba de o bijuterie banală de teatru...

Peters își scoase din buzunar un etui cu țigări.

— Fumați?

— Cu plăcere! Ce caraghios etui aveți!

— E de plumb. O amintire de război. A fost făcut dintr-o bucată de bombă care era să mă coste viața.

— Ați făcut războiul?

— Făceam parte dintr-o echipă a cărei misiune era de a manipula lucruri pentru a vedea dacă ele sfârșesc prin a face „bum”. Dar să nu mai vorbim despre asta! Să ne gândim la ziua de mâine!

— Unde vom fi conduși? Nu ni se spune nimic și nu știm nici...

— Ipotezele nu sunt recomandate, spuse Peters. Mergeți unde vi se spune și faceți ceea ce vi se spune, asta-i tot!

Hilary fu indignată.

— Și dumneavoastră vă place acest lucru? Să primiți ordine și să nu aveți dreptul de a spune orice ați dori?

— Accept inevitabilul și acest lucru este inevitabil. Pentru ca lumea să cunoască pacea, trebuie să admită disciplina.

— Credeți...

— Cred că trebuie să terminăm cu mocirla în care ne bălăcim. Orice ni se va da, va fi oricum mai bine decât ceea ce avem! Nu împărtășiți aceeași părere?

Ea trebui să răspundă că nu, să-i spună că lumea nu-i părea atât de rea, că sunt mulți oameni buni, că libertatea individuală e prețul pe care contează și că ea ar prefera întotdeauna umanitatea, cu imperfecțiunile și tarele sale unor roboți dotați cu o inteligență superioară, dar lipsiți de suflet și fără milă. Își dădu seama că era mai bine să păstreze aceste idei pentru sine.

— Aveți dreptate, spuse ea. Nu avem decât un lucru de făcut: să ne supunem și să mergem acolo unde suntem conduși.

Surzând, el spuse simplu:

— Iată, ce este mai bine să și facem!

Capitolul X

Hilary avea, acum, impresia că a călătorit „dintotdeauna” cu bizarii însoțitori pe care destinul i-i oferise.

Continuau s-o neliniștească. Erau cinci, foarte diferiți unul de celălalt, toți în urmărirea unui ideal care le absorbea toate gândurile. Doctorul Barron, de pildă, nu avea decât o ambiție: să se găsească din nou într-un laborator unde ar putea să-și reia cercetările, dispunând de resurse nelimitate. Ce spera el să descopere? Nici ea nu era prea sigură dacă el știe, cu adevărat, ce dorește. Într-o zi îi vorbise lui Hilary de o bombă, nu mai mare decât un flacon de parfum, a cărei putere ar fi suficientă să distrugă un întreg continent.

— Și, îl întrebase, această bombă ați putea într-adevăr s-o fabricați?

El o privi puțin surprins.

— Desigur, răspuse el. Dacă acest lucru ar fi necesar...

Și, fără patimă, adăugase:

— Ar fi extraordinar de interesant să vedem cum s-ar petrece lucrurile.

Avem încă atâtea de aflat!

Hilary nu insistase. Oricât de inuman ar fi fost punctul de vedere al savantului, ea îl înțelegea și chiar recunoștea că nu-i lipsea o oarecare măreție. Pentru Barron sacrificarea câtorva milioane de vieți omenești nu avea importanță. Numai știința conta.

Atitudinea arogantă a Helgăi Needheim o îndepărtă pe Hilary de tânăra femeie. Se simțea în largul sau cu Peters, care nu-i displăcea deloc, în ciuda flăcării neliniștite care i se aprindea câteodată în ochi.

— Nu țineți cu tot dinadinsul să construiți o lume nouă, îi spusese ea într-o zi. Dar ați încercat o mare bucurie s-o distrugeți pe cea care există.

El îi răspuse că se înșeală.

— Deloc! îi replicase ea. În privirea dumneavoastră se citește ura. Se simte. Vă place să distrugeți!

Și Ericsson o intriga. Vedeă în el un visător animat de un curios fanatism.

— Trebuie să cucerim mai întâi lumea! Repetă el cu plăcere. După aceea îi vom impune legea noastră.

Într-o zi, ea îl întreabă la cine se referă acest „noi”.

— Câteva creiere, răspuse el. Restul nu contează.

Hilary îi considera pe toți tovarășii săi de drum ca fiind atinși de un fel de nebunie, care-i conducea spre miraje diferite de la unul la altul. Excepție făcea doamna Baker în care nu vedeă nici fanatism, nici ură, nici ideal, ci o femeie fără suflet, fără conștiință, devenită agentul eficace și devotat al unei mari forțe necunoscute.

A treia zi seară, călătorii ajunseră într-un orășel și petrecuseră noaptea într-un han indigen. Hilary află de la doamna Baker că a doua zi își vor pune din nou hainele, europene. Dimineața americanca veni s-o scoale.

— Grăbiți-vă! Plecăm! Avionul așteaptă!

— Avionul?

— Desigur. Revenim, în sfârșit, mulțumesc lui Dumnezeu, la mijlocul de transport al oamenilor civilizați!

Găsiră avionul la o oră distanță de oraș, un aparat care aparținuse armatei și pilotat de un francez. Survolară un lanț de munți, apoi o regiune pe care nu putea s-o identifice. Călătoriră apoi pe deasupra norilor. La începutul după-amiezii aterizară.

Terenul părea să fie un aerodrom. Se îndreptară spre o clădire mare, albă. Două automobile așteptau, având fiecare șoferul său. Nici un funcționar nu se zărea, fapt pentru care Hilary concluzionează că era vorba de un aerodrom privat.

— Călătoria noastră se apropie de sfârșit, declară voioasă doamna Baker. Ne aranjăm puțin ținuta, după care la mașini!

— Dar nu am survolat marea?

Uimirea tinerei femei păru să amuze americana.

— Unde vă imaginați că mergem?

— Nu prea știu, dar mi se părea...

Hilary roși pentru confuzia ce-o făcea și nu mai spuse nimic.

— Nu sunteți prima care-și face iluzii, reluă doamna Baker cu bună dispoziție. Se spun multe prostii referitoare la „cortina de fier”. Ca și cum n-ar putea fi oriunde! Este evidența însăși, dar nimeni nu gândește în acest sens.

Primiți de doi servitori arabi, călătorii își făcură toaleta, apoi luară o gustare: cafea, sandvișuri, biscuiți. Doamna Baker își consultă ceasul.

— Vă părăsesc! Anunță ea sec.

— Vă întoarceți în Maroc? Întrebă Hilary contrariată.

Americana surâse.

— Uitați că am pierit carbonizată într-un accident de avion?

— Dar, unde o să mergeți, riscați să fiți recunoscută de oamenii întâlniți la Casablanca, la Fez sau aiurea?

— S-ar înșela, asta-i tot! Răspunse doamna Baker. Pașaportul meu va dovedi acest lucru, dacă este nevoie. Li se va demonstra că era sora mea, o doamnă Calvin Baker cu care semănam mult și care a murit în accidentul în chestiune. De altfel, pentru oamenii pe care îi întâlnesc în hoteluri nu există nimic care să semene mai mult unei americance în călătorie decât unei alte americance în călătorie.

Hilary trebui să recunoască sincer că doamna Baker avea dreptate. Fizionomia doamnei Baker era admirabilă. Semnalmentele sale le găseai la mulți dintre compatrioții săi. În zadar s-ar căuta în ea ceva care să dea vreo indicație asupra adevăratei sale personalități! Nu avea nici semne particulare. Cine era în realitate? Imposibil de ghicit. Cum cele două femei erau la o oarecare distanță de ceilalți călători, Hilary nu putu să se rețină de a face cunoscut americancei că nu știa nimic despre ea.

— Ce importanță are? Întrebă doamna Baker.

— Nimic, desigur, dar e caraghios! Am călătorit împreună și nu știu nimic din ceea ce vă interesează... În sfârșit, nimic!

Doamna Baker surâse.

— Vă place să înțelegeți! spuse ea. În locul dumneavoastră n-aș cultiva această tendință.

— Gândiți-vă, nu știu nici măcar din ce regiune a Statelor Unite sunteți!

— Ce importanță are acest lucru? Cu atât mai mult cu cât am renunțat la țara mea și am avut motive temeinice de a fi făcut acest lucru. Am o socoteală cu ea și voi fi întotdeauna încântată să o prejudiciez.

Chipul americancei căpătă o expresie de ură, iar vocea îi deveni aspră și dură. Își regăsi amabilitatea obișnuită pentru a adresa lui Hilary un ultim la revedere.

— Și unde mai pui că nu știu nici măcar unde mă aflu, murmură tânăra englezoaică!

— Asupra acestui punct, spuse doamna Baker, nu mai e nimic de ascuns. Sunteți într-un colț pierdut din înaltul Atlas. Ca precizare, este suficient...

Doamna Baker merse să-și ia la revedere de la ceilalți călători, după care, salutându-i pentru ultima dată, ieși. Hilary simți în inimă o mică înțepătură. Momentul în care va fi izolată definitiv de lume, nu mai întârzia. În picioare, alături de ea, Peters părea să ghicească ceea ce ea simțea.

— Călătorie fără întoarcere, spuse el cu o jumătate de voce.

— Regrețați? întrebă doctorul Barron, adresându-se și el lui Hilary. Vă simțiți destul de puternică să continuați, doamnă, vreți să alergați după prietena dumneavoastră americană pentru a lua împreună avionul și să ajungeți în lumea pe care tocmai ați părăsit-o?

— Dacă aș dori-o, ar mai fi posibil?

Francezul ridică din umeri.

— Mă întreb și eu.

— Vreți s-o chem?

Cel care puneă întrebarea era Andy Peters.

— Desigur ca nu! Răspunse Hilary sec.

— Nu avem decât să fim slabi! Declară Helga Needheim.

— Dacă ne întrebăm, asta nu înseamnă că suntem slabi, interveni doctorul Barron. A gândi este specific oricărei femei inteligente.

Insistase asupra ultimului cuvânt, dar Helga știa cât valorează și-i disprețuia pe francezi. Insinuarea n-o putea afecta.

— Când, în sfârșit, am găsit „iertarea”, spuse Ericsson, este oare posibil să gândim să ne întoarcem?

— Dacă nu putem să ne întoarcem, dacă nu avem dreptul să alegem, putem oare vorbi de libertate?

Întrebarea lui Hilary rămase fără răspuns. Un servitor arab veni să-i prevină că ora plecării sosise. Se instalase într-un Cadillac. Pe drum, Hilary schimbă câteva cuvinte cu șoferul ce se afla lângă ea. Era un francez fericit să vorbească cu cineva care se exprima destul de bine în limba sa.

— Este departe? îl întrebă pe șofer.

— Spitalul? răspunse el. Două ore de drum, nu mai mult.

„Spitalul”. Cuvântul o surprinse pe Hilary într-un mod destul de neplăcut. Remarcase că Helga Needheim se îmbrăcase ca o infirmieră, dar nu trăsese din acest amănunt nici o concluzie.

— Vorbiți-mi despre spital! spuse ea.

— O minune, doamnă! Cel mai modern echipament din lume! Vin medici de pretutindeni și pleacă entuziasmați de ceea ce au văzut aici. Ceea ce s-a făcut acolo pentru omenire, doamnă, este uluitor!

— Într-adevăr?

— Gândiți-vă că acești bieți oameni erau trimiși altădată să moară într-o insulă! Noi, cu noul tratament al doctorului Kolini, noi, îi salvăm pe toți. Chiar și atunci când maladia este foarte avansată...

— Dar, a instala un spital în plin deșert...

— Nu era deloc posibil să facem altfel. În altă parte ni s-ar fi refuzat autorizațiile. În rest, aerul aici este excelent.

Drumul părăsise câmpia pentru a escalada primele contraforturi ale unui lanț de munți. Cu degetul, șoferul îi arătă lui Hilary o imensă clădire albă adăpostită după o colină.

— Iată spitalul! spuse el. O astfel de construcție într-un loc ca acesta, vă dați seama ce reprezintă? Din fericire, marii filantropi nu sunt la fel de economi așa cum sunt guvernele. Trebuiau milioane și milioane! Au fost cheltuite fără a se ezita. Patronul, desigur, este unul dintre oamenii cei mai bogați din lume, dar poate să se laude că a făcut ceva pentru omenire!

Mașina mai rulă câteva momente, apoi se opri în fața unei enorme porți de fier.

— Coborâți, aici, doamnă! spuse șoferul. Mașina nu merge mai departe, garajul este la un kilometru de aici.

Toți călătorii coborâră. Deja porțile se și deschideau încet. Un negru, îmbrăcat într-o robă albă, se înclină în fața celor sosiți și, cu un surâs, îi invită să intre. Aceștia se supuseră.

După ce trecu dincolo de poartă, Hilary întoarse capul spre dreapta. Zări în spatele unei bariere metalice o curte vastă în care niște oameni se duceau și veneau. Văzu câteva fețe și pâli îngrozită.

Acești oameni erau leproși.

Capitolul XI

Porțile spitalului de leproși se închiseră în spatele călătorilor. Hilary tremura, în timp ce un vers din Dante îi veni în minte.

„Abandonați orice speranță voi cei care intrați!”

Acum totul se sfârșise. Retragerea era imposibilă. Era singură, înconjurată de dușmani și, peste puțin timp, va fi demascată și învinsă. Ea își dădea seamă că, în sine, era deja de multă vreme convinsă de acest lucru și că numai optimismul incurabil, inerent naturii umane, o împiedica de a și-o fi mărturisit mai devreme. S-ar putea crede vreodată că momentul în care aș înceta să mai exist se apropie? La Casablanca ea îi spusese lui Jessop: „și ce se va întâmpla când voi fi față în față cu Tom Betterton?” El îi răspunsese că acela era momentul în care situația ar putea deveni critică. Adăugase că spera să fie în măsură să-i asigure protecția, dar acum, avea

categoric impresia că el nu putuse să facă nimic în acest sens. Dacă „domnișoara Hetherington” era agentul pe care el contase, se lăsase manevrată și, la Marrakech, eșuase în misiunea sa. În plus, ce-ar fi putut să facă domnișoara Hetherington?

Hilary era la capătul călătoriei, jucându-se cu moartea și pierzând. Trebuia să recunoască sincer că Jessop avusese dreptate: nu mai simțea nici cea mai mică dorință de a muri. Dorea să trăiască. Se gândea, tot cu aceeași tristețe, la Nigel și la înmormântarea Brendei, dar n-o mai încerca aceeași sumbră disperare care o împinsese la sinucidere. „Trăiesc, își repetă Hilary, clar sunt ca un șoricel prins într-o capcană. Numai dacă aș putea să găsesc un mijloc de a scăpa de aici!” Dar acest mijloc nu există, iar ea prea reflectase la această problemă pentru a n-o ști. Când îl va vedea pe Betterton, totul se va termina pentru ea. El ar privi-o și ar spune: „Dar nu este soția mea!” și nu va trebui nimic mai mult. Ochii s-ar întoarce spre ea. Se va înțelege că este o spioană... și urmarea va veni de la sine.

Există un alt deznodământ? Poate... Ea putea s-o ia înaintea lui Betterton, să nu-i lase timp să plaseze nici măcar un cuvânt, iar din momentul în care l-ar vedea să strige: „Cine sunteți? Nu sunteți soțul meu!” Ar trebui să simuleze cu abilitate, să joace surprinderea, indignarea, iar comedia putea să reușească. O îndoială s-ar ridica totuși. Oare Betterton era chiar Betterton? Sau un alt savant care se dădea drept Betterton? Dar ce importanță ar avea, dacă bărbatul ar fi un trădător gata să vândă secretele țării sale? Dar era el un trădător? Se putea presupune, dar nimic n-o confirma.

Toate aceste gânduri Hilary le răsucea în capul ei, în timp ce-și urma tovarășii de drum. Un bărbat înalt, distins, le ura acum, „bine ați venit”. Un poliglot, fără îndoială, căci se adresa fiecăruia în propria sa limbă. După ce a strâns mâna doctorului Barron, s-a întors către Hilary.

— Sunt fericit, doamna Betterton, să vă văd printre noi! Soțul dumneavoastră este sănătos și nu mai e nevoie să vă spun că vă așteaptă cu nerăbdare. Cu un surâs adăugă: îmi închipui că și dumneavoastră sunteți nerăbdătoare să-l întâlniți!

Hilary își simțea tâmplele zvâcnind. Ochii i se înceteșară și crezu că i se va face rău. Andy Peters, care era lângă ea, îi prinse cotul pentru a o susține.

— Doamna Betterton, replică el, a avut un teribil accident de avion la Casablanca, călătoria a obosit-o... și cred că ceea ce-i va face bine în acest moment ar fi să se întindă în întuneric...

Peters vorbise pe un ton blând. Hilary închise ochii. Tentația era mare. Nici un efort de făcut. A se abandona pur și simplu. A cădea în genunchi, a simula o prăbușire. Astfel ar fi transportată într-o cameră cu obloanele închise. Ar fi câștigat câteva clipe de destindere. Foarte puțin de altfel. Betterton prevenit, ar alerga la căpătâiul ei, s-ar apleca asupra-i și, imediat, în ciuda penumbrei, și-ar da seama că ea nu este soția lui...

Hilary se încrâncenă și deschise ochii. Curajul îi revenea încet, încet, și-și ridică bărbia. Chiar învinsă s-ar lupta până la capăt. Când Betterton ar acuza-o de impostură, ar merge către el cu încăpățănare și ar încerca o

ultimă minciună: „Desigur, nu sunt Olive Betterton”! Iar spune. Sunt dezolată să v-o spun, dar biata dumneavoastră soție a murit în urma unui groaznic accident. Eram lângă ea când și-a dat sufletul și i-am promis să vin până la dumneavoastră pentru a vă transmite mesajul pe care mi l-a lăsat. Sunt de acord cu dumneavoastră, înțelegeți? Împărtășesc aceleași idei politice. Vreau să servesc și eu... Acest plan nu era foarte solid și multe detalii foarte dificile erau de explicat, ca falsul pașaport, de pildă. Dar minciunile cele mai îndrăznețe pot să reușească, dacă le spui cu siguranță, cu accentul sincerității.

Hilary vroia să cadă luptând. Vorbi pe un ton ferm:

— Nu, spuse ea. Vreau să-l văd pe Tom! Imediat, dacă e posibil!

Bărbatul, care-i primea pe călători, luă această declarație ca fiind normală și sinceră.

— Vă înțeleg sentimentele, doamnă. Ah! Iată-o pe domnișoara Jennson... O tânără femeie cu ochelari intră în cameră.

— Domnișoară Jennson, continuă el, vi-i prezint pe doamna Betterton, Fräulein Needheim, doctorul Barron, domnul Peters și doctorul Ericsson. Conduceți-i, vă rog, la Fichier. Vin și eu peste o clipă. Numai s-o conduc pe doamna Betterton la soțul ei și revin.

Se întoarse spre Hilary.

— Dacă doriți să veniți cu mine, doamnă...

Hilary îl urmă. În momentul părăsirii încăperii, aruncă o privire în spate. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Peters. Părea neliniștit și ea, avu impresia fugitivă că el se întreba dacă n-ar trebui s-o însoțească. Ea își spuse că el trebuia să realizeze „că ceva nu merge” și că desigur se întreba ce putea fi acest „ceva”. Gândi că nu-l va revedea niciodată. Adresă un semn de adio tuturor și ieși.

În timp ce mergeau, ghidul îi vorbea cu o amabilitate vizibilă.

— Pe aici, doamnă. Toate aceste culoare se aseamănă între ele: La început, puteți să vă pierdeți, o să vedeți.

Hilary surâse forțat.

— Nu mă așteptam să debarc într-un spital!

— Dar ce v-ați închipuit atunci?

El adăugă:

— Mă numesc Van Heidem... Paul Van Haidem.

Hilary își continuă gândul.

— Acești leproși...

El râse:

— Pitoresc, nu-i așa? și neașteptat! Când ajungi aici ești surprins. Dar te obișnuiești. În ceea ce mă privește, găsesc că este o glumă excelentă.

Se aflau la piciorul unei scări.

— Reveniți-vă doamnă Betterton! Încă un etaj și ajungem!

În timp ce urca, Hilary număra mașinal treptele. Fiecare din pașii care-i făcea o apropiare de moarte.

Van Heidem se oprise în fața unei uși. Bătu, așteptă câteva secunde, apoi, împingând anunță:

— Betterton, v-am adus soția!

Se retrase pentru a-i face loc lui Hilary să treacă. Ea avansă, cu capul sus, fermă.

Un bărbat blond și mărunț era în picioare, în fața ferestrei. Deși era cu lumina în ochi, ea își dădu seama că era un bărbat foarte frumos și nu semăna deloc cu Tom Betterton, a cărui fotografie îi fusese arătată.

Surprinsă, decisă să joace comedioara la care se gândise deja, își luă avânt pentru a alerga spre el și, după doi pași, rămase locului.

— Dar nu este Tom! Ce înseamnă asta?

Îl chestionă din privire pe Van Heidem. Era mulțumită de ea: tonul adevărat, atitudinea perfect normală.

Brusc se întoarse. Betterton izbucni în râs.

— Ce spuneți de asta Van Heidem. Nu-i rău, nu-i așa? Soția mea nu mă mai recunoaște!

Încă nu-și revenise din stupoarea ce-o cuprinsese, că el o și strângea în brațe.

— Olive, scumpa mea!... Liniștește-te! Nu mai am chiar același chip, dar „eu sunt”! Îmbrățișează-mă!

Îi adăugă într-un suflet!

— Pentru Dumnezeu spune ca mine! Îmi risc pielea.

Hilary îi simțea buzele aproape de urechea sa.

După ce slăbi strânsoarea, el zise din nou:

— Scumpo! E atâta timp!

O ținu îmbrățișată îndelung, apoi, în timp ce o îndepărta de el și-o contempla, cu cele două mâini puse pe umerii ei, spuse cu un surâs ciudat:

— Nu-mi vine să cred! Totuși, acum, mă recunoști?

În privirea lui se putea citi o rugămintă.

Hilary nu înțelegea nimic din ceea ce se petrecea, dar pentru că un miracol părea că trebuie să o salveze, comportarea ei fu conformă cu instructajul primit.

— Tom! Murmură ea cu o voce strangulată de emoția, pe care nu avea de ce s-o simuleze. Tom al meu! Dar îmi vei explica...

— Chirurgie estetică, dragostea mea! Herz, din Viena, este aici. Este minunat! Să nu-mi spui că regreți nasul meu de pugilist!

O mai sărută o dată, apoi, întorcându-se spre Van Heidem, se scuză:

— Iertați-mă, Van! Aceste efuziuni...

Olandezul surâse.

— Sunt foarte firești!

Hilary își trecu dosul mâini peste frunte. Ea se clătină.

— Picioarele nu mă mai ascultă!

Betterton se grăbi să-i ofere un scaun.

— Ești frântă, scumpa mea și ai de ce! O astfel de călătorie, după accident de avion... Ai scăpat cu bine! Când mă gândesc...

Deci Betterton era la curent. Știrile ajungeau până aici.

— Am rămas cu migrene îngrozitoare, spuse Hilary. Uit lucruri, confund totul!

Cu discreție Van Heidem se retrase.

— Mă scuzați, da? Betterton, o conduceți pe doamna la birou. Nu vă supărați dacă rămâneți singuri, pentru moment...

Leși închizând ușa după el. Betterton căzu în genunchi și ascunse fața în umărul tinerei femei.

— Scumpa mea...

Mâna sa o strângea pe a lui Hilary.

— Jucați comedia, murmură el. Poate există un microfon. Nu se știe niciodată.

Avertizarea lui n-o surprinse. El continuă cu jumătate de voce.

— Este atât de minunat să te revăd! Am impresia că trăiesc un vis. Ești fericită că ești aici?

— Îndrăznești să mă întrebi?

Ea îi surâse. Se simțea foarte liniștită în prezența acestui bărbat torturat de teamă, pe care se părea că nu poate s-o domine. Era evident că nu putea să facă mai mult. O zdreanță? Nu chiar, dar un învins. În privința ei, foarte fericită de a fi trecut cu bine o probă atât de dificilă, era mai mult ca niciodată să rămână Olive Betterton. Ea era Olive Betterton și trebuia să se comporte așa cum ar fi făcut Olive. Hilary Craven își găsisse moartea într-un accident de avion.

Ea făcuse apel la toate „amintirile” pe care și le însușise la Casablanca.

— Fairbanks, spuse ea, mi se pare atât de departe! Îți amintești de Whiskers? Ea a avut pisici imediat după plecarea ta. Ah! Voi avea multe să spun. Sunt fără importanță, dar ca tu să nu le știi, mi se pare atât de amuzant...

— Ce vrei? am rupt cu o existență pentru a începe o alta!

— Și... ești mulțumit? Totul e-n ordine?

Întrebare firească. Logic, o soție trebuia s-o spună. Fața lui Tom se luminează de un surâs la comandă. Afișa o bucurie strălucitoare, dezmințită de tristețea din privirea sa.

— Este pur și simplu minunat! Avem toate facilitățile, nimic nu este prea scump și lucrăm în condiții ideale. În privința organizării, este perfecțiunea însăși.

— Nu mă îndoiesc. Cum ai venit? Călătoria ta și a mea...

— Despre aceasta nu vom mai vorbi! Nu o spun pentru a te supăra și nu trebuie să-mi porți pică. Numai că, înțelegi, ai multe de aflat!

— Într-adevăr, aici este o colonie de leproși?

— Desigur! Cu o echipă de medici care fac o muncă excelentă. De altfel, fii sigură, nu ai de ce să te temi! Spitalul de leproși este separat. Nu este decât un abil camuflaj...

— Am înțeles.

Hilary aruncă în jurul ei o privire circulară.

— Este... apartamentul nostru? Întrebă ea.

— Da. Această mare încăpere, o sală de baie, acolo în spate, dormitorul. Vino, să-ți arăt totul!

Sala de baie era foarte bine instalată. În dormitorul destul de spațios erau două paturi, o masă, etajere pentru cărți și, în zid, două dulapuri mari. Hilary deschise pe unul dintre ele.

— Nu am mare lucru de pus înăuntru, remarcă ea. Tot ce am pe mine!

— Fii liniștită, vei găsi aici tot ceea ce vei dori. Rochii, creme, parfumuri, tot ce poți să-ți dorești! Avem totul la discreție. Nu ai niciodată nevoie să ieși!

În tonul său se observă o bună dispoziție afectată. Hilary avea un simț prea fin pentru a nu înțelege: niciodată nevoie de a ieși. Și, de asemenea, nici cea mai mică șansă de a ieși.

„Abandonați orice speranță voi cei care intrați!”

O cușcă confortabilă, dar o cușcă! Pentru asta, deci, ei toți abandonaseră totul! Toți, doctorul Barron ca și Andy Peter, îngâmfata de Helga Needheim ca și blândul Ericsson! Venind aici, știau și ei ceea ce vor găsi? Această cușcă era chiar ceea ce ei își doriseră? Întrebările îi veneau pe buze, dar se ferea să le spună. Cineva, poate, îi asculta. Personal ea nu credea, dar Betterton părea sigur de contrariu. Oare mai era el sigur pe sine? Nu lăsa impresia. Aceasta viață ciudată îl obosise mult. „Peste șase luni, gândi ea cu amărăciune, poate voi fi ca el...”

O întrebare a lui Tom o smulse din meditație.

— Vrei să te întinzi puțin?

Ea ezită înainte de a spune nu.

— Atunci, reluă el, poate am face bine să mergem la Fișier.

— Fișier?

— Este serviciul care centralizează toate datele privind pe cei care trăiesc aici. Totul este notat. Starea de sănătate, tensiunea, grupa sanguină, gusturile lor, aversiunile lor, aptitudinile, preferințele, etc.

— Toarte milităresc... sau așa spune medical?

— Ambele! ca organizare este formidabil!

— Da, spuse Hilary. Dincolo de „cortina de fier” ai geniul organizării.

Hilary se silise să facă, această declarație pe tonul unui entuziasm convenabil. După toate probabilitățile, Olive Betterton, fără să fie înscrisă în partid, era probabil comunistă convinsă.

— Vei descoperi multe lucruri, spuse Tom. Nu încerca să înțelegi totul dintr-o dată!

Îi dădu o sărutare, foarte tandru în aparență, dar în realitate cu răceală glacială.

Capitolul XII

La Fișier, femeia care dirija operațiunile semăna cu o guvernantă demnă și austeră. Ea purta un lornion, iar cocul său era de un ridicol incontestabil. Clătină din cap a satisfacție, în momentul în care Betterton intră în încăpere.

— Mi-o aduceți pe doamna Betterton, doctore? Vă așteptam.

Engleza sa era corectă, dar articulată cu o precizie mecanică ce revela că nu era limba sa maternă. De fapt era de naționalitate elvețiană. Ea o așeză pe Hilary pe un scaun, luă o fișă medicală dintr-un sertar al biroului său și începu să scrie.

Tom Betterton nu știa ce să facă.

— Micuța mea Olive, spuse el în sfârșit, te las!

Femeia ridică privirea.

— Este de preferat, doctore. Vom termina imediat cu toate formalitățile...

După ce plecă Betterton, ea mai scrise câteva clipe, apoi cu o voce impersonală începu un interogatoriu interminabil.

— Numele și prenumele? Data și locul nașterii? Numele părinților? Maladii grave? Titluri universitare? Profesii succesive? Gusturi? Distracții? Chestionarul nu se mai termina și Hilary era bucuroasă că a fost bine instruită de Jessop la Casablanca. Răspunsurile îi veneau aproape automat, fără a fi nevoită să reflecteze.

— Am terminat, spuse femeia, după o ultimă întrebare. Vă voi conduce la doctorul Schwartz, pentru examenul medical...

— Credeți că este necesar?

— Indiscutabil. Ne facem datoria cu seriozitate și nu trebuie să lipsească nimic din dosarul dumneavoastră. Sunt, de altfel, sigură că doctorul Schwartz vă va fi simpatic. Apoi, veți vedea pe doctorul Rubec.

Doctorul Schwartz era o frumoasă blondă, foarte amabilă, care se achita cu conștiinciozitate de misiunea sa.

— Acum, spuse ea, vă voi duce la doctorul Rubec.

— Încă un medic?

— Un psihiatru.

— Un psihiatru? Am oroare de psihiatri.

— Nu vă enervați, doamnă Betterton! Nu este vorba de nici un tratament, ci doar de aprecierea calității dumneavoastră intelectuale și de determinarea grupei psihice.

Doctorul Rubec era un elvețian de vreo 40 de ani, înalt și melancolic. O salută pe Hilary curtenitor, aruncă o privire pe fișa pe care doctorul Schwartz i-o dăduse și spuse:

— Sunt fericit să constat că sunteți sănătoasă. Ați avut un accident recent, nu?

— Da, la Casablanca. Am rămas patru-cinci zile la spital.

— Patru sau cinci zile nu este suficient. Ați fost lăsată să ieșiți prea devreme.

— Mă grăbeam să-mi continui călătoria.

— Înțeleg foarte bine, dar după un dezechilibru nervos, trebuie repaus, mult repaus. Te crezi perfect sănătos și nu-i chiar așa: De aceea, constat că reflecțiile dumneavoastră nu sunt chiar ceea ce ar trebui să fie. Aveți dureri de cap?

— Da, migrene groaznice. Cu pierderi de memorie, câteodată...

Psihiatrul aprobă.

— Nu aveți de ce să vă neliniștiți. Va trece. Acum, dacă vreți, vom proceda la câteva teste, bazate pe asocierile de idei... Ele îmi vor permite să vă clasez din punct de vedere psihiatric.

Hilary se resemnă. Testele erau, de altfel, simple și totul se termină cu bine. Doctorul Rubec, care nu încetase să ia notițe, își puse jos stiloul.

— Este o plăcere, scumpă doamnă, să ai de-a face cu cineva ca dumneavoastră. Vreau să spun – iertați-mă și nu mi-o luați în nume de rău – cu cineva care nu are nimic dintr-un geniu!

Hilary nu se putu opri să nu râdă.

— Oh! Nu sunt un geniu!

— Și este foarte bine pentru dumneavoastră! Cel puțin dumneavoastră să trăiți în pace și liniște.

Scoase un suspin și continuă:

— Aici, îmi închipui că v-ați dat seama, nu se întâlnesc decât indivizi care toți sunt lipsiți de echilibru și mai mult, de serenitate. Omul de știință calm, flegmatic, ponderat, nu există decât în romane. În viață, în raportul hipersensibilității nu există, practic, nici o diferență între un jucător de tenis internațional, o mare primă doamnă și un specialist în fizică nucleară. Constatăm acest lucru zilnic cu ocazia neînțelegerilor de tot felul în care suntem amestecați. Gelozii, susceptibilități, nimic nu lipsește aici. Din fericire veți face parte dintr-o mică minoritate, după părerea mea, foarte favorizată.

— Care?

— Acea a soțiilor. Ele nu sunt numeroase, dar, din fericire, nu au geniu.

— Și ce fac ele aici?

— Distracțiile nu le displac, veți vedea! Sper să vă placă.

Întrebarea era îndrăzneță și, o secundă, Hilary se întrebă dacă nu comise o imprudență. Dar doctorul Rubec amuzat se mulțumi să surâdă.

— Desigur, spuse el, duc o viață calmă și extrem de interesantă.

— Nu regretați Elveția?

— Nu. E adevărat că eu sunt un caz puțin particular. M-am căsătorit, am avut copii, dar nu eram făcut pentru viața de familie. Este mai bine aici, unde sunt bine plasat să fac asupra sufletului omenesc anumite cercetări care mă interesează, în vederea unei cărți ce urmează s-o scriu. Scap de grijile familiale, de distracții, de oameni inoportuni. Totul mă avantajează admirabil.

Se ridică. Hilary îl imită.

— Și acum cui mă predați?

— Domnișoarei Laroche, care se ocupă de departamentul „Haine”. Vă va place, sunt convins.

Domnișoara Laroche fu pentru Hilary o surpriză fericită. Lucrase ca vânzătoare la Paris, într-o mare casă de modă și era femeie până în vârful unghiilor.

— Sunt fericită să vă cunosc, spuse ea lui Hilary și sper că veți fi mulțumită de mine. Cum călătoria v-a obosit, nu ne vom ocupa azi, dacă sunteți de acord, decât de ceea ce este indispensabil și, în rest, vom vedea mâine și în zilele următoare. Consider că ne decidem întotdeauna foarte repede noi femeile. După părerea mea, pentru a gusta plăcerea de a ne îmbrăca, ne trebuie timp. Pentru astăzi vă voi sugera doar puțină lenjerie, o rochie pentru dineu și poate un taior.

Hilary era încântată.

— Nu puteți ști, strigă ea, cu câtă bucuria vă ascult! Nu vă puteți închipui cât poate fi de jenant să afirmi că nu ai decât o perie de dinți și o mănușă de toaletă.

Domnișoara Laroche râse din inimă, apoi, după ce luă câteva măsuri rapide, o conduse pe Hilary într-o încăpere mare, dotată cu dulapuri mari care conțineau haine de toate felurile și de toate taliile, toate de o calitate excelentă. Hilary alese, apoi trecu în departamentul „Parfumuri”, unde o negresă, îmbrăcată cu o bluză de un alb imaculat, îi oferă tot ce putea să-și dorească în materie de pudre, creme, loțiuni și accesorii de toaletă.

— Totul, doamnă, va fi depus în apartamentul dumneavoastră...

Hilary credea că trăiește un vis.

— Și sper, adăugă domnișoara Laroche, că ne vom revedea curând. Voi fi atât de fericită să vă arăt modelele noastre. Între noi fie spus, munca mea nu este totdeauna amuzantă. Acești oameni de știință nu se interesează deloc de toaletă. Nu este o jumătate de oră de când am avut aici o doamnă care a călătorit cu dumneavoastră.

— Helga Needheim?

— Exact! Pentru o nemțoaică nu arată rău. Numai că nu-i pasă. Dacă ar lua lucruri care-i vin, ar fi bine, dar ea se îmbracă oricum. După câte am înțeles, ar fi medic specialist de nu știu ce! Cred că se interesează mai mult de șobolanii ei decât de hainele sale.

Domnișoara Jennson, tână femeie cu ochelari care-i primise pe călători la sosirea lor, intră în salon. Venea să-i comunice doamnei Betterton că directorul adjunct o aștepta. Hilary o abandonează pe domnișoara Laroche și o urmă pe domnișoara Jennson.

— Cum se numește directorul adjunct? O întrebă ea în scurtul traseu făcut împreună.

— Doctorul Nielson.

— Medic?

— Oh! Nu. El se ocupă numai de administrația Unității! Se întreține întotdeauna cu noii sosiți, ca apoi, să nu-i mai revadă. Cel puțin dintr-un motiv extraordinar...

Hilary își stăpâni un surâs: domnișoara Jennson o pusese cu amabilitate la punct.

După ce traversară două anticamere, Hilary și ghidul său ajunseră la sanctuarul doctorului Nielson. La intrarea doamnei Betterton, directorul se ridică. Era un om cu o talie frumoasă, cu tenul colorat și cu maniere de curtoazie. Accentul său american, mai mult decât lejer, lăsă să se ghicească originea sa. Veni în întâmpinarea lui Hilary.

— Sunt încântat, doamnă Betterton, să vă urez bun venit printre noi! Am aflat de accident cu tristețe și sunt fericit că nu a avut urmări grave. Se poate spune că ați avut șanse. Multă șansă! Soțul dumneavoastră vă aștepta cu o nerăbdare legitimă și sper să fiți fericită aici.

— Vă mulțumesc, doctore!

Hilary se așeză într-un fotoliu pe care i-l oferise doctorul. Reinstalându-se la birou, acesta reluă pe un ton amabil:

— Există vreo întrebare, pe care ați dori să mi-o puneți?

Hilary avu un surâs scurt.

— Îmi este foarte dificil să vă răspund, spuse ea. Sunt atâtea lucruri despre care aș dori să vă întreb, dar nu știu de unde să încep!

— Nu sunt deloc surprins. În locul dumneavoastră, dacă îmi permiteți un sfat, pe care aveți dreptul să nu-l urmați, eu n-aș pune nici o întrebare. Instalați-vă și adaptați-vă noii dumneavoastră existențe! Nu este, repet, decât un sfat, dar credeți-mă este bun!

— Sunt sigură, spuse Hilary. Dar mă așteptam atât de puțin...

— Nu ești prima care mi-o spune. Majoritatea timpului oamenii, care sosesc aici, își închipuie că voiajul lor trebuia să se termine la Moscova. Ei sunt foarte uimiți că se află în mijlocul deșertului! Ce vreți? Nu putem să le spunem prea multe lucruri de la început. Unii ar putea avea limba puțin ascuțită, iar aici, suntem pentru discreție. Totul fiind spus, veți descoperi repede că puteți și aici, să vă organizați o existență foarte confortabilă. Dacă ceva vă displace, semnalăți-mi! Dacă veți dori ceva, faceți-ne cunoscut, vom încerca să vă oferim acel ceva. Dacă veți dori să pictați, să sculptați sau să faceți muzică, avem un departament „Artistic” unde veți găsi tot ceea ce vă place.

— Nu am avut niciodată nici cea mai mică activitate artistică.

— Preferați sporturile? Avem centre de tenis. În linii mari noii sosiți au nevoie de o săptămână sau două pentru a se adapta. Desigur, soțul dumneavoastră, care are munca sa, nu va avea posibilitatea să vă consacre mult timp; în scurt timp vă veți înțelege foarte bine cu alte femei, soții de savanți și ele, pe care le veți găsi aici.

— Dar... rămânem... tot timpul aici?

— Rămânem? Nu înțeleg prea bine întrebarea dumneavoastră, doamnă Betterton.

— Vreau să spun... voi rămâne tot timpul aici, sau voi merge în altă parte?

Răspunsul fu vag.

— Depinde mult de soțul dumneavoastră, spuse Nielson. Posibilitățile sunt diverse și, desigur, este preferabil să nu le examinăm, pentru moment. Dacă veți dori, puteți veni să mă revedeți peste trei săptămâni. Îmi veți spune cum v-ați aranjat...

— Dar se... poate ieși?

— Să ieșim! Doamnă Betterton?

— Da. Se poate ieși din incintă? Să trecem dincolo de porți?

Doctorul Nielson surâse cu bunăvoință.

— Întrebarea este foarte frumoasă, spuse el, toți noii veniți mi-o pun. Le răspund că ceea ce caracterizează Unitatea noastră, este tocmai faptul că ea însăși constituie o lume în miniatură și cei care vin aici nu au nici un motiv să „iasă”. În plus, unde ar merge? Dincolo de ziduri se află deșertul. Notați, dragă doamnă. Că nu vă jignesc! Această nevoie de a ieși au mai încercat-o

și alții înaintea dumneavoastră și, după părerea doctorului Rubec, nu este decât o ușoară manifestare de claustrofobie. Ea dispare foarte repede. Ați văzut vreodată un furnicar, doamnă Betterton? Este un studiu foarte interesant și foarte instructiv. Sute și sute de mici insecte negre, care merg și vin, întotdeauna foarte grăbite, foarte preocupate, ca și cum ar ști foarte exact ceea ce vor să facă. Totuși, furnicarul, când îl examinezi, este o dezordine și o mocirlă. Este exact imaginea acestei lumi vechi pe care ați părăsit-o de curând. Aici, noi știm ce facem și avem eternitatea în fața noastră.

Cu un suspin concluzionă:

— Pe scurt, este un paradis terestru.

Capitolul XIII

— Am impresia că mă aflu din nou la colegiu, spuse Hilary. Se întorsese în apartamentul său și-și aranjă în dulap hainele pe care domnișoara Laroche i le adusese.

— Această impresie va trece, răspunse Betterton.

Cuvintele lor rămâneau prudente. Nu credeau să fie vreun microfon ascuns în încăpere, dar, de comun acord, preferau să nu riște.

Hilary reușea cu greu să accepte că nu era jucăria unui coșmar fantastic. Împărțea camera cu un străin și se simțeau și unul și celălalt, înconjurați de astfel de pericole, încât admiteau amândoi această intimitate, neprevăzută, fără ca ea să-i stânjenească.

— Trebuie să te obișnuiești, reluă Betterton. Să trăim ca și cum am fi încă acasă!

Ea înțelese că el continua să joace rolul. Rațiunea o cerea. Nu în această cameră. Betterton putea să explice de ce părăsise Anglia, să-i spună deziluziile sale și, dacă avea, speranțele sale.

— Am fost supusă la tot felul de formalități, spuse ea. Examen medical, psihologic și altele.

— Acesta-i obiceiul. Destul de firesc, de altfel.

— Apoi am fost primită de directorul adjunct. Acesta este titlul său?

— Da! Are mână liberă peste tot. Este un administrator remarcabil.

— Dar nu el este marele șef?

— Deasupra lui este directorul.

— Am să-l văd?

— Posibil, într-o zi. Dar nu se arată decât foarte rar. Din când în când vine să ne vorbească. Este de un dinamism extraordinar. Personalitatea sa are ceva stimulat.

Betterton părea îngrijorat. După expresia feței sale, Hilary își dădu seama că subiectul era dintre acelea care ar trebui mai bine să fie evitate. Aruncând o privire asupra ceasului de mână el spuse:

— Cina se servește între orele douăzeci și douăzeci treizeci. Dacă ești gata putem coborî.

Hilary își luă una din „achizițiile” sale de după amiază, o rochie de o tentă gris-vert, care-i evidenția frumusețea părului său roșcat. Își puse în jurul

gâtului un frumos colier-fantezie și câteva minute mai târziu, domnul și doamna Betterton erau în sala de mese. Domnișoara Jennson îi întâmpină.

Tom, se adresează lui Betterton, spunându-i că a fost instalat la o masă puțin mai mare.

— Veți fi cu doi dintre tovarășii de călătorie ai doamnei Betterton și cu familia Murchinson, bineînțeles.

Încăperea era mare, având mese de patru, de opt și zece persoane. Se îndreptară spre cea pe care domnișoara Jennson le-o desemnase. Andy Peters și Ericsson deja așezați se ridicară la apropierea lor. Hilary le prezintă pe „soțul” ei. Puțin după aceea sosiră doctorul Murchinson și soția sa. Betterton făcu prezentările, adăugând:

— Simon și cu mine lucrăm în același laborator.

Foarte subțire și de o paloare anemică, Simon Murchinson, care trebuie să fi avut în jur de douăzeci și șase de ani, contrasta cu soția sa, o brunetă destul de puternică, al cărei prenume era Bianca, pronunțat cu un ușor accent italian. Hilary remarcă faptul că, deși se arăta politicoasă, Bianca îi arăta o oarecare răceală.

— Mâine, spuse Bianca lui Hilary, o să vi le prezinte și pe celelalte doamne. Sunteți om de știință, nu?

— Nu. Când m-am căsătorit eram secretară.

— Bianca a urmat studiile juridice, declară Murchinson. S-a interesat în special de economie politică și de drept comercial. Ține discursuri, dar cu toate astea, i se pare dificil să se ocupe de acest lucru.

Bianca ridică din umeri.

— Se va aranja, spuse ea. Nu am venit aici decât pentru a fi cu tine. Ar fi multe lucruri de ameliorat, sub raportul organizării, iar acum, tocmai acest lucru îl studiez. Poate doamna Betterton, dacă nu va avea nimic mai bun de făcut, va putea să mă ajute.

Hilary se grăbi să afirme că va fi încântată s-o facă. Andy Peters făcu pe toată lumea să râdă, spunând că i se pare a fi un băiețandru care venea la colegiu și că ar fi fost fericit să se întoarcă acasă. Mai adăugă faptul că ar vrea să înceapă lucrul.

— Veți vedea, locul este minunat pentru lucru! Se entuziasmă Simon Murchinson. Niciodată nu ești întrerupt și îți se pune la dispoziție tot materialul de care ai nevoie.

— De ce vă ocupați? întrebă Andy Peters.

Conversația celor doi bărbați luă o turnură tehnică pe care Hilary o considera descurajantă. Se întoarse către Ericsson, care părea că visează.

— Și dumneavoastră? spuse ea. Sunteți tot un băiețel care-și regretă familia?

El reveni pe pământ.

— Nu. Nu am nevoie de familie. Părinții, copiii, căminul, toate astea nu sunt făcute pentru oameni de știință. Pentru a lucra trebuie să fii liber.

— Credeți că aici veți fi liber?

— Încă nu știu nimic. Sper.

Bianca se adresează lui Hilary.

— După cină, avem posibilitatea de a alege între diferite distracții. Există un salon de jocuri, pentru bridge. Există un cinematograful și, de trei ori pe săptămână, avem teatru. Câteodată se și dansează.

Ericsson își încruntă sprâncenele dezaprobator.

— Aceste lucruri sunt inutile. Ele înmoaie.

Bianca protestă.

— Femeilor le sunt totuși necesare.

El nu răspunde, dar privirea îi trăda gândurile. Bianca era în ochii săi o creatură ne semnificativă, lipsită de interes.

Hilary căscă și anunță că se va culca devreme.

— Nu am chef nici să joc bridge, nici să văd un film.

— Te înțeleg, spuse Betterton. O noapte bună îți va face bine. Nu uita ca ai făcut o călătorie foarte obositoare!

Ridicându-se de la masă adăugă:

— Este foarte frumos astă seară! În general, după cină, înainte de a ne ocupa seara într-un fel sau altul, vom lua puțin aer pe terasă. Vreau să îți-o arăt și ție. După aceea vei putea să te odihnești...

Manevrat de un superb negru îmbrăcat într-o robă lungă, albă, un ascensor îi duse pe terasă. Aici fuseseră amenajate grădini, a căror frumusețe o lăsară pe Hilary mută de admirație. Aceste splendori, demne de „1001 de nopți”, costau, desigur, o avere. Printre palmieri șerpuiau poteci, iar murmurul numeroaselor izvoare se adăuga la magia decorului. Pe jos era mozaic reprezentând gigantice flori din Persia.

— Este de neînchipuit! spuse în sfârșit, Hilary. Asemenea minunății în mijlocul deșertului!

— Aprob uimirea dumneavoastră declară Murchinson. Dar, trebuie să știți, oriunde ar fi, nimic nu este imposibil când ai apă și bani! Multă apă și mulți bani.

— Dar această apă de unde vine?

— Din izvoarele captate în munte.

Se plimbară prin grădini, după care familia Murchinson își ceru permisiunea să se retragă. Trebuiau să asiste la o reprezentație de balet. Nu mai rămăsese aproape nimeni pe terasă. Betterton o luă pe Hilary de braț și o duse într-un colț mai depărtat al terasei. Deasupra lor pe cer se aprindeau stelele. Hilary se așeză pe o bancă de piatră, Betterton era în fața ei.

— Și acum, întrebă el pe un ton surd, îmi veți spune cine sunteți?

Ea îl privi lung, fără a zice nimic, gândindu-se că nu putea să-i răspundă, înainte ca și ea să-i pună o întrebare.

— De ce n-ați spus că nu sunt soția dumneavoastră?

Urmă o tăcere care se prelungi. Niciunul dintre ei nu voia să vorbească primul. Voințele lor se înfruntau. Hilary așteptă, fiind sigură că-l va domina. De luni și luni, Betterton nu mai dăduse dovadă de voință. Viața sa era dirijată de alții. Îi era suficient să se supună. Hilary trebuise să lupte pentru a începe o nouă existență. Ea era cea mai tare...

De fapt, după câțva timp el fu cel care cedă.

— O idee ca asta, spuse el cu o voce înceată, nu-i impuls. Am gândit că cineva vă trimite pentru... a mă scoate de aici.

— Vreți deci să ieșiți de aici?

— Mă mai întrebați?!

— Dar cum ați ajuns aici de la Paris?

El surâse fals.

— Să nu credeți că m-au răpit sau că m-au forțat. Am venit pentru că am vrut să vin. Am vrut-o cu încăpățânare și entuziasm.

— Când ați părăsit Parisul, știați că plecați în Africa?

— Nu. Am fost îndoctrinat cu minciunile obișnuite. Visam la pacea universală, la o lume în care savanții vor pune în comun toate descoperirile lor, la o societate debarasată de capitalism și de susținătorii războiului. Aceleași „gogoși” le-au vândut și lui Peters, cel care a venit cu dumneavoastră!

— Și v-ați dat seama, abia aici, că ați fost victima... unui miraj.

El avu un surâs stupid.

— Veți judeca și dumneavoastră înșivă după câțva timp. În ceea ce privește, afirm numai că nu am găsit ceea ce speram. Nu am găsit libertatea!

Se așeză și continuă.

— Ceea ce m-a dezgustat în Anglia, vedeți, este tocmai această impresie de a fi continuu supravegheat, spionat. Mi se cerea socoteală de toate gesturile mele, de toți cei frecvențați, de prietenii mele. Este necesar, nu pretind contrariul, dar cu timpul această tutelă devine insuportabilă. Atunci când apare cineva, care are să-ți facă o ofertă, îl ascuți. Găsești lucrul acesta interesant... și sfârșești prin a ajunge aici!

— Dacă înțeleg bine, spuse ea cântărindu-și cuvintele, vă regăsiți aici, în însăși situația de care voiați să scăpați? Sunteți supravegheați, sunteți spionat, exact la fel?

El își trecu mâna prin păr.

— Nu știu nimic. Cinstit, nu știu nimic. Nu sunt sigur de acest lucru. Poate imaginația mea este de vină. Nu pot să afirm că sunt supravegheat. De ce ar face-o? Ei nu au de ce să-și facă griji. Mă aflu aici. Ei mă țin în închisoare!...

— Nu este deloc ceea ce v-ați închipuit a fi?

— Vi se va părea ciudat, dar dintr-un punct de vedere, cred că da. Se lucrează în condițiile ideale. Dispui de toate facilitățile, de tot materialul dorit. Lucrezi cât vrei, te oprești când vrei. Griji materiale, nu se pune problema lor. Ești hrănit, cazat, îmbrăcat. Ai totul, dar nu poți nici măcar o clipă să uiți că ești în închisoare!

— Vă înțeleg. Am simțit un fior rece pe spinare la venirea noastră aici, după ce s-au închis porțile.

Betterton suspină.

— Acum, pentru că tot am răspuns la întrebarea dumneavoastră, reluă el, dacă ați răspunde la a mea? De ce vă dați drept Olive?

— Olive...

Ea se opri, căutând modalitatea de a-i explica ceea ce avea de spus.

— Da, Olive! Ce vă împiedică să vorbiți? I s-a întâmplat ceva?

Ea îl privi cu tristețe.

— De când sunt aici m-am temut de acest moment.

— A avut un... Accident?

Adunându-și întreg curajul Hilary spuse:

— A murit! E teribil. Venea să vă caute. Avionul său s-a zdrobit de sol.

A fost transportată la spital și a murit două zile mai târziu.

Betterton nu avu nici măcar o tresărire. Rămase imobil, cu ochii ficși, hotărât să nu lase să se vadă nimic din sentimentele ce-l frământau.

— Bine, spuse el după o lungă tăcere. Olive a murit. De ce i-ați luat locul?

Hilary avea răspunsul gata pregătit. Betterton își imaginase, desigur, că ea venise să-l smulgă din ceea ce el numea închisoare. Dar nu era nimic din toate astea! Ea venea să culeagă informații, nu să ajute la evadarea unui om, care ajunsese singur în situația în care se afla. În plus, ea nu avea nici un mijloc de a-l elibera. Ca și el și ea se afla în „închisoare”. Faptul că el dorea să fugă nu era un motiv suficient pentru ca ea să-i acorde încrederea. Epuizat deja, el putea să se prăbușească brusc, dintr-un moment în altul. Ar fi fost o nebunie să te aștepti la el că ar putea să păstreze un secret.

— Mă aflu la spital în același timp cu soția dumneavoastră, fapt pentru care m-am oferit să-i iau locul pentru a vă găsi. Ținea mult să vă parvină un mesaj.

El își încruntă sprâncenele.

— Dar...

Ea se grăbi să continue, în speranța că el nu-și va da seama de fragilitatea povestirii sale.

— Este mai puțin incredibil decât se parfe. Aceste idei despre care mi-ați vorbit sunt demult, mai mult sau mai puțin și ale mele, fapt pentru care nu am căutat să fug de ele. Apoi, aveam vârsta Oliviei și eram roșcată ca și ea. Puteam să trec drept Olive. Soția dumneavoastră a insistat. Am decis să încerc lovitura. Ea ținea mult la acest mesaj.

— De fapt, da, acest mesaj! Ce era?

— Trebuia să vă recomand prudență, să vă spun că sunteți amenințat, că sunteți amenințat de un anume Boris.

— Boris? Boris Glydr, vreți să spuneți?

— Da. Îl cunoașteți?

El clătină din cap.

— Nu l-am văzut, dar îl cunosc după nume. Este o rudă din partea primei mele soții.

— Din ce punct de vedere poate el să fie periculos pentru dumneavoastră?

Betterton părea să nu înțeleagă. Ea repetă întrebarea.

— Nu-l știu deloc, spuse el ca și cum revenea de foarte departe. Dar, după câte mi s-au spus despre el, este într-adevăr un personaj periculos.

— În ce sens?

— În sensul că este unul dintre acești idealști pe jumătate nebuni, care nu ar ezita să masacreze jumătate din omenire dacă, pentru un motiv sau altul, și-ar imagina că ar fi bine să facă acest lucru.

— Văd genul ăsta de oameni. Îl cunosc...

Ea nu avu timp să se întrebe ce o determinase oare să facă această afirmație. Betterton reluă.

— Olive l-a văzut?

— Nu știu. Ea nu mi-a spus nimic altceva... Ba, da, totuși. Ea mi-a spus și „că ea nu putea să creadă”.

— Să nu creadă ce?

— Nu știu.

După o scurtă ezitare, Hilary adăugă:

— Înțelegeți... deja agoniza.

El avu un rictus dureros.

— Da, desigur. Voi fi prudent. Numai că, pentru moment, nu-mi dau încă bine seama...

Pe un alt ton spuse:

— Ceea ce mă intrigă este faptul cum ar putea fi Boris un pericol pentru mine, din moment ce sunt aici. Îmi închipui că el se afla la Londra, căci Olive trebuie să-l fi văzut.

— Era la Londra.

— Atunci, nu înțeleg... Și apoi, ce se poate întâmpla? Nimic n-are importanță, nimic... Suntem aici, blocați în această sacră murdărie a Unității, înconjurați de roboți fără măruntaie...

Lovind cu pumnul închis banca de piatră adăugă:

— Și nu putem să scăpăm de aici!

— Oh! Ba da.

El o privi stupefiat.

— Ce vreți să spuneți?

— Că vom găsi mijlocul de a scăpa.

El avu un zâmbet amar.

— Micuța mea fetiță, nu aveți nici cea mai mică idee de ceea ce poate fi închisoarea asta!

Hilary înălță din umeri. Nu se lăsa descurajată.

— În timpul războiului au fost prizonieri care au evadat din lagărele cele mai păzite, replică ea. Vom săpa un tunel sau vom aranja altceva..

— Cum să săpăm un tunel în rocă? Și, pentru a merge, unde? De jur împrejurul nostru se află deșertul.

— Dacă tunelul va fi imposibil de realizat, vom găsi altceva, asta-i tot!

Hilary surâdea, afișând o încredere mai mult falsă decât reală.

— Sunteți o fată extraordinară! spuse el. Păreți atât de sigură de dumneavoastră...

— Sunt. Să ieșim de aici, este posibil, o repet. Va necesita timp, va trebui să facem, niște planuri...

El o întrerupse:

— Timp! Este tocmai ce nu am!

— De ce?

— Este greu de explicat. Ca să spun drept, aici, eu nu sunt eu însumi.

— Ceea ce înseamnă?

— Că nu reușesc pur și simplu să lucrez. În cercetarea științifică gândirea este evident un element esențial. Numai ea este creatoare. Ori, de la sosirea mea aici, nu mai pot să mă concentrez. Ca și cum, acest lucru nu m-ar mai interesa! Lucrez cinstit, desigur, dar oricine ar putea s-o facă în locul meu, dar eu nu pentru asta am fost adus aici. De la mine se așteaptă altceva, exact ceea ce nu pot să dau! Îmi dau seama! Sunt exasperat și nu este departe momentul în care nu voi mai fi bun de nimic. Când vor fi convinși că nu au nimic de scos de la mine, decizia lor nu va întârzia. Mă vor lichida!

— Dar nu se poate!

— Știu ce spun. Aici, nu e loc de sentimente. Ceea ce m-a salvat până acum, a fost această poveste cu chirurgia estetică. Nu se poate cere o lucrare serioasă unui tip care merge din operație în operație. Numai că acum s-a terminat!

— De fapt, de ce ați suportat aceste operații?

— Pentru că țin la pielea mea! Eram „căutat”.

— Căutat?

— Nu știați? E adevărat că Olive nu știa. În orice caz, asta-i! Eram căutat și încă mai sunt.

— Pentru trădare? Pentru că ați vândut secrete atomice?

Evitând privirea lui Hilary, el protestă:

— Nu am vândut nimic! Am adus ceea ce știam din anumite procedee de fabricație și am făcut-o fără să fiu constrâns, pur și simplu că vroiam s-o fac. Dacă vrei să pui în comun cunoștințele științifice ale întregii lumi trebuie s-o faci! Nu înțelegeți deci?

Ea înțelegea foarte bine. Nu-i era greu să și-l închipuie pe Andy Peters cedând secretele din țara sa. Și Ericsson, pentru a-și servi idealul, ar fi trădat cu bucurie. Dar nu-l vedea în acest rol pe Tom Betterton, care, câteva luni mai devreme sosise în Unitate și Betterton de azi, care învins, nervos, anihilat, nu mai era decât un om foarte obișnuit. Paralizat de un fel de teamă împotriva căreia nici măcar nu se mai apăra.

— Toată lumea a coborât, spuse brusc Betterton. Ar fi poate mai bine...

Ea se ridică.

— Dacă doriți! Dar, faptul că am întârziat puțin nu va uimi pe nimeni, fiind date circumstanțele.

— Desigur, știți că va trebui să continuăm să ne jucăm? Suntem soț și soție...

— Eh! Da...

— Vom împărți același apartament. Fiți liniștită, nu vă voi plictisi...

Ea surâse.

— Nu vă neliniștiți! Important este să ieșim de aici și să ieșim vii!

Capitolul XIV

În camera sa de la Motelul Mamounia, la Marrakech, Jessop se întreținea cu domnișoara Hetherington.

O domnișoară Hetherington destul de diferită de aceea pe care Hilary o cunoscuse la Casablanca și la Fez. Fizic, nu se schimbase, dar alura sa era cu totul alta. Domnișoara Hetherington părea mult mai tânără, iar manierele sale erau acelea ale unei tinere femei. În cameră se mai afla și un al treilea personaj, un bărbat brunet, destul de gras, cu privire vie și inteligentă. Fredona ușor un refren dintr-o șansonetă franceză, în timp ce, cu mâna, lovea brațul fotoliului.

— Și, atât cât cunoașteți, spuse Jessop, acestea sunt singurele persoane cu care a vorbit la Fez?

Janet Hetherington confirmă printr-o, mișcare ușoară a capului.

— Mai era și acea doamnă Calvin Baker pe care am întâlnit-o deja la Casablanca. Vă mărturisesc sincer că nu prea știu ce să vă spun despre ea. A făcut pe dracu-n patru pentru a deveni prietenă cu Olive Betterton și cu mine, de altfel, dar asta nu dovedește nimic. Americanii sunt cordiali, în hoteluri intră în discuții cu toată lumea și adoră să vă invite să participați la excursiile lor... În plus și ea se afla în avion.

— Păreți să susțineți că acest accident de avion a fost provocat, spuse Jessop.

Cu capul pe jumătate întors spre bărbatul care se afla în fotoliu, adăugă:

— Părerea dumneavoastră Leblanc?

Leblanc se opri din fredonat.

— Posibil, spuse el. Se prea poate ca aparatul să fi fost sabotat, aceasta fiind și cauza catastrofei. Nu vom ști niciodată adevărul. Unica certitudine este că avionul a luat foc și că toți acei care erau la bord au pierit.

— Ce știți despre pilot?

— Alcadi? Un băiat care-și cunoștea meseriar tânăr și prost plătit.

Ultimele două cuvinte urmară după o scurtă pauză.

— În consecință, spuse Jessop, o persoană susceptibilă de a accepta oferta unui nou patron, dar nu de a se sinucide.

— Se aflau acolo șapte corpuri, replică Leblanc. Calcinate, de nerecunoscut, dar șapte la număr. Nu avem cale de ieșire!

Jessop se întoarse spre Janet Hetherington.

— Spuneți deci?

— La Fez, reluă ea, doamna Betterton a schimbat câteva cuvinte cu o familie franceză care se găsea acolo. Se mai aflau și un bogat suedez, în compania unei frumoase tinere și, desigur, domnul Aristides, magnatul petrolului.

— Un tip extraordinar! spuse Leblanc. M-am întrebat adesea ce aș face dacă aș fi milionar și, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că mi-aș oferi cai de curse, femei și toate plăcerile pământului. Bătrânul Aristides vede lucrurile altfel. Are în Spania un castel în care a reunit, se pare, o minunată colecție de vase chinezești, din perioada Sung. E adevărat, are scuza de a avea șaptezeci de ani, dacă nu chiar mai mult.

— Dacă e să credem filosofii chinezi, spuse Jessop, între 60 și 70 de ani omul gustă cel mai bine satisfacțiile existenței.

Leblanc păru sceptic.

— La Fez, continuă Janet Hetherington, se mai aflau câțiva germani, dar, după câte știu, Olive Betterton nu le-a vorbit deloc.

— Mi-ați spus că a vizitat singură vechiul oraș, nu-i așa?

— Singură, cu un ghid indigen. Se poate ca, în acea zi, cineva să fi intrat în contact cu ea.

— În orice caz, s-a decis brusc să meargă la Marrakech.

— Nu brusc, „rezervările” fuseseră făcute cu câțva timp înainte.

— Mă înșel, spuse Jessop. Doamna Calvin Baker este cea care s-a decis brusc s-o însoțească.

Ridicându-se, el continuă, măsurând camera în lung și-n. Lat.

— Deci, ia avionul pentru Marrakech. Aparatul se izbește de sol. Când la bord se află o persoană care se numește „Olive Betterton”, s-ar putea spune că era de neevitat catastrofa. Accident real sau provocat? Nu știm, dar mi se pare că, dacă cineva dorea s-o suprime pe Olive Betterton, putea s-o facă prin mijloace mai simple.

— Sunteți sigur? întrebă Leblanc. Este mai puțin complicat să te strecoari în avion și să pui o bombă sub scaunul unui pasager, decât să-ți urmărești victima la colțul unei străzi, pe o noapte fără lună, pentru a-i împlânta lama cuțitului în corp. Veți obiecta că, folosind primul procedeu, se provoacă moartea mai multor persoane. Când ai decis să nu pui preț pe viața omului, ce mai contează?

— Mai este, interveni Jessop, o a treia ipoteză: aceea a unui accident trucat.

— E sigur, admise Leblanc, după un rapid moment de reflecție, că nu este inimaginabilă. A aterizat și a dat foc avionului, este posibil. Numai că, dragul meu Jessop, faptele rămân fapte. În acest avion se aflau pasageri, iar cadavrele lor erau foarte reale.

— Știu, recunosc Jessop, suntem în fața unui zid și nu este nimic de făcut. Ceea ce mă deranjează, însă, este faptul că această poveste se termină foarte bine, de o manieră foarte clară și definitivă. Cel puțin pentru noi. Nu ne mai rămâne decât să scriem R. I. P.* pe marginea raportului nostru și să ne întoarcem acasă. Pista se oprește, vânătoarea a luat sfârșit. Această anchetă, de fapt, ați pus să se facă, Leblanc?

— Este deja în curs de 48 de ore, răspunse Leblanc. Am încredințat-o unor excelenți agenți. Aștept vești de la ei. Avionul s-a prăbușit într-un colț de deșert. V-am spus că nu se afla pe ruta normală?

— Da. Trebuie să reținem și acest fapt.

— Oamenii mei vor merge cu investigațiile în profunzime. Știu că afacerea este foarte importantă. Și Franța a pierdut, ca prin farmec, câțiva tineri savanți de viitor, despre care nu știm ce au devenit, nimeni nu este mai credul decât un om de știință! Tipi remarcabili, pe care-i stăpânești cu povești de adormit copii! O istorioară bine însăilată și gata, sunt îmbarcați! îi compătinesc, trebuie să fi căzut de sus.

— Dacă am revedea lista pasagerilor? sugeră Jessop.
Francezul își scoase din buzunar o foaie de hârtie. Jessop o citi cu voce tare.

— Doamna Calvin Baker, americană; Doamna Betterton, englezoaică, Torquil Ericsson, norvegian... de fapt, ce știți despre acesta?

— Nimic. Este tânăr, asta-i tot ce știu. Douăzeci și șapte de ani sau douăzeci și opt.

Jessop se încruntă.

— Il știu după nume și cred că-mi amintesc bine că a prezentat o comunicare la Royal Academy.

Jessop își continuă lectura.

— Apoi, o avem pe buna soră... Andrew Peters, încă un american și pe doctorul Barron. O celebritate, un mare bacteriolog.

— Dar, totuși, un acru...

Soneria telefonului se auzi cu putere. Leblanc ridică receptorul.

— Alo? Spuneți? Foarte bine, conduceți-!

Puse receptorul în furcă și întoarse spre Jessop o față care radia.

— Este unul din agenții mei, vine să-mi raporteze. Nu mă angajez, dragul meu coleg și nu promit nimic, dar este foarte posibil ca optimismul nostru să fie justificat.

Câteva momente mai târziu, doi bărbați intrau în încăpere. Primul îi semăna lui Leblanc; aceeași siluetă, același ten, aceeași inteligență în privire. Era îmbrăcat europenește. Însoțitorul său, un indigen, avea demnitatea nativă a oamenilor din deșert.

— Le-am spus că vor fi recompensați, spuse francezul și oamenii din regiune au început imediat să caute, cu mare seriozitate. Acest om a găsit ceva și l-am adus pentru ca el însuși să vi-l dea, în cazul în care veți avea să-i puneți și întrebări.

Leblanc se întoarse spre arab.

Exprimându-se în limba acestuia, îi spuse că a lucrat bine, și-i ceru să-i arate ce a găsit. Arabul puse pe masă o perlă mare, sintetică, de un gris frumos, bătând în roșu. „Este exact ca aceea care mi s-a arătat”, declară el. „Valorează foarte mult și eu am descoperit-o”.

Jessop o luă pentru a o compara cu alta, pe care o extrăsese din portofel. Cele două perle erau identice. Apropiindu-se de fereastră pentru a le examina cu lupa spuse:

— Nici un dubiu!

Adăugă pe un ton coborât:

— Brav flăcău!

În același timp între arab și Leblanc se angajă un rapid dialog. În final Leblanc se întoarse spre Jessop.

— Regret, dragul meu coleg, dar această perlă nu a fost culeasă lângă resturile avionului, ci la aproape o jumătate de milă de acesta.

— Ceea ce dovedește, declară Jessop, că Olive Betterton a supraviețuit accidentului și că, deși s-au găsit șapte cadavre, care par să aparțină celor șapte persoane ce s-au imbarcat la Fez ea nu poate face parte dintre victime.

— Vom extinde câmpul investigațiilor, spuse Leblanc.

El reluă conversația cu arabul, apoi, surâzând, acesta se retrase cu agentul care-l adusese aici.

— Este încântat! Observă Leblanc. Nu numai de confortabila recompensă pe care o va primi, ci și de cele care este posibil să le câștige în continuare. Aceste perle vor fi căutate în toată regiunea. Arabii au ochi de lynx și sunt convins, dragul meu coleg, că vom obține rezultate. E de dorit numai ca „ei” să nu-și fi dat seama de ceea ce „ea” făcea!

— Mi se pare puțin probabil, răspunse Jessop. O femeie își rupe colierul, adună perlele, le pune în buzunar și se pare că buzunarul său este găurit. Sunt lucruri care se întâmplă. În plus, să nu uităm că „ei” nu aveau nici un motiv s-o suspecteze pe Olive, o micuță femeie amabilă, a cărei grijă unică era de a-și revedea soțul cât mai repede.

Leblanc reluă lista cu pasageri.

— Consider că am avea de ce s-o mai examinăm încă o dată. Olive Betterton, doctorul Barron. Nici o ezitare pentru acesta, mergea bine unde mergea. Doamna Calvin Baker, americanca. În privința ei, nimic sigur. Torquil Ericsson, îmi spuneți că a prezentat o comunicare la Royal Academy. Peters, americanul, este un chimist, dacă ne luăm după înscrisul de pe pașaport. Referitor la soră, haina religioasă este o excelentă deghezare. Pe scurt, o întreagă încărcătură de oameni veniți de peste tot, dirijați cu dibăcie spre același avion. Aparatul ia foc, în interiorul lui se găsește numărul dorit de cadavre. Este foarte tare procedeu și mă întreb cum au reușit „ei” această performanță.

Jessop conveni că era o lucrare frumoasă.

— Și acum, întrebă el, ce facem? Mergem pe urme?

— De ce nu? Ținem o pistă, e posibil să ne ducă undeva!

— Să sperăm!

Pe drept cuvânt, pista era greu de urmat, iar cercetările implicau calcule delicate, referitor la viteza de deplasare a autocarului, viteză care trebuia determinată cu o anumită precizie pentru a stabili punctele în care a avut loc alimentarea cu benzină și satele în care călătorii ar fi putut petrece noaptea. Jessop și Leblanc cunoscuseră multe momente de descurajare, dar și clipe exaltate. Din când în când, găseau într-adevăr câte ceva.

— Această perlă a fost găsită de căpitanul meu în casa unui anume Abdul Mohhamed. Era într-un mic bulgăre de chewing-gum, în colțul cel mai obscur ale unei minuscule încăperi. Abdul Mohhamed a fost interogată, ca de altfel și fiii săi. La început nu știau nimic! În final, au recunoscut că au cazat pentru o noapte șase persoane, sosite cu mașina și care spuneau că fac parte dintr-o expediție arheologică germană, aflată în prezent în regiune. Au fost bine plătiți și li s-a recomandat să fie discreți, sub pretextul că era vorba de săpături care, de regulă, nu erau autorizate. Alte două perle au fost găsite de copii în satul El Kaif. Acum, ne aflăm pe drumul urmat de autocar. Altceva căpitane. Mâna lui Fatma s-a văzut, așa cum ați spus. Acest tip vă va explica ce este...

Agentul lui Leblanc desemnă cu un gest ciobanul care-l însoțea.

— Era seară, spuse arabil și mă aflam cu turma când a trecut un autocar. Pe lateralul mașinii am văzut semnul, o mână a lui Fatma, care strălucea în obscuritate.

— Magnifică această mașină impregnată cu fosfor! strigă Leblanc. Ideea este excelentă, dragul meu coleg și vă felicit de a fi avut-o.

— Trucul este practic, declară Jessop, dar periculos. Ei puteau să vadă această mână...

Leblanc ridică din umeri.

— Ziua este invizibilă.

— Da, dar când șoferul oprește la căderea nopții pentru a aprinde focurile...

— Am înțeles! Numai că mâna lui Fatma face parte din superstițiile arabe și o găsim adesea pictată pe caroseriile camioanelor. Acea care ne interesează nu ar putea fi mai suspectă decât o alta...

— Aș vrea să fie așa, dar în cazul în care dușmanii noștri au reperat-o, nimic nu le-ar fi mai ușor, decât să ne lanseze spre o pistă falsă. O mână a lui Fatma fosforescentă și mergem încotro vor ei să ne trimită.

— Sunt de acord cu acest punct de vedere. Nu trebuie să ne lăsăm manevrați.

A doua zi dimineață, un indigen aducea lui Leblanc încă trei perle: erau lipite în triunghi pe o mică bucățică de chewing-gum.

— Dacă înțeleg bine spuse Jessop, această dispunere ar însemna că etapa care urmează va fi parcursă cu avionul. Aveți aceeași părere, Leblanc?

— Absolut. Cu atât mai mult cu cât aceste trei perle au fost culese de pe un fost teren militar, pe care oamenii mei au remarcat urme ce dovedesc că un avion a făcut recent escală. Un avion necunoscut, firește, despre care nimeni nu știa încotro se îndrepta. Astfel, sarcina noastră se complică. Unde să mergi să cauți pista, acum?

Capitolul XV

„Mă aflu aici deja de zece zile, își repeta Hilary. Este incredibil!”

Ceea ce o neliniște era mai puțin scurgerea timpului, decât ușurința cu care putea să se adapteze la noua sa existență. La început, ideea că era prizonieră o neliniște. Apoi, puțin câte puțin, se obișnuise cu această viață pe care începea s-o găsească aproape „normală”. Fără îndoială, Hilary avea impresia că se afla în afara realității, dar i se părea că acest coșmar dura de foarte, foarte multă vreme și că trebuia să se prelungească încă foarte mult timp. Întotdeauna poate...

Controlându-și propriile și alarmantele sale reacții, Hilary se interesa și de trăirile „noilor” veniți la Unitate, în același timp cu ea. Pe Helga Needheim n-o vedea decât la mese. Când se întâlneau, schimbau saluturi distante, nimic mai mult. Atât pe cât Hilary putea să judece, Helga Needheim părea fericită, satisfăcută de soarta sa. Unitatea era așa cum și-o închipuise înainte de a o cunoaște. Făcând parte dintre acele femei care se dăruiesc în întregime muncii lor și crezând că savanții, printre care se socotea și ea, constituiau o tagmă superioară, ea nu visa la fraternitate, la libertate sau la pacea universală. Pentru ea, viitorul era triumful acestei omeniri de elită din

care făcea parte și care va impune legea sa celorlalți oameni, cu riscul de a-i trata cu o condescendență amabilă, dacă ar merita-o. Îi era indiferent dacă ceilalți savanți aveau vederi diferite de ale sale; dacă erau comuniști sau fasciști. Erau utili, deci necesari. Ideile lor aveau să se schimbe mai târziu.

Doctorul Barron, mai inteligent decât Helga Needheim, discuta cu Hilary. Deși încântat de minunatul material ce i se pusese la dispoziție, nu prea putea să se rețină și asta pentru că era un latin, să filosofeze și să critice câteodată.

— Între noi, mărturisi el într-o zi lui Hilary, pot să vă destăinui că mă așteptam la cu totul altceva, în timp ce veneam aici.

— Ce căutați aici, libertatea?

— Nu! Sunt un om civilizată, iar omul civilizată știe că libertatea nu există. Numai națiunile încă tinere fac să figureze acest cuvânt pe stindardele lor. Nu, am venit aici din motive pur financiare; ceea ce m-a atras, o spun foarte deschis, a fost banul.

Hilary surâse puțin surprinsă.

— La ce-ar putea să vă servească banii aici?

— Cu banii, răspunse doctorul Barron, se pot echipa laboratoare. Nu e nevoie să bag mâna în buzunar pentru a le avea și aici, pot, dintr-un foc, să servesc cauza științei, satisfăcându-mi, în același timp și curiozitatea intelectuală. Îmi iubesc meseria, se înțelege, dar nu pentru că aș vrea să fac un serviciu omenirii. Las asta pe seama imbecililor și incapabililor. Cercetarea îmi dă o bucurie egoistă, pur intelectuală și tocmai asta mă interesează! În privința banilor, în sensul în care înțelegeți dumneavoastră, am primit înainte de a părăsi Franța o sumă importantă, pe care am depus-o la bancă sub un alt nume și pe care o voi regăsi, când va sosi momentul să nu mai fiu aici.

— Dar când veți pleca de aici... Și, chiar veți pleca vreodată?

— Oamenii care au bun simț, replică Barron, știu că nimic nu este veșnic. Am venit aici convins fiind că întreaga afacere a fost pusă pe picioare de un nebun. Este - voi, cei care judecați logic, nu ignorați acest fapt - un nebun. Un nebun, dacă dispune de o imensă avere, poate, cel puțin pentru un timp, să transpună în realitate visele sale cele mai lipsite de sens. Dar va veni o zi când totul va eșua! Ceea ce se va întâmpla și aici și eu sper să vă dați seama de acest lucru, este că suntem în afara rezonabilului. Rațiunea învinge întotdeauna. Concluzionați! Așteptând, repet, totul mă avantajează. Cum nu se poate mai bine.

Contrar previziunilor lui Hilary, Ericsson nu fusese decepționat de unitate și se acomoda foarte ușor cu atmosfera de aici.

Mai puțin practic decât francezul, el trăia într-o lume a sa, într-un fel de fericire austeră, urmând calcule matematice extrem de complicate și deloc reînnoite. Avea viziunea sa personală asupra lucrurilor și, foarte calm, întrezărea pentru viitorul omenirii, ipoteze care o făceau pe Hilary să se cutremure. În ochii ei, el reprezenta tipul însuși de idealist care ar sacrifica trei sferturi din locuitorii globului pentru a asigura fericirea ultimului sfert. Un utopist fără răutate, dar redutabil.

Hilary se simțea mult mai apropiată de americanul Andy Peters, probabil pentru că nu avea geniu, ci numai talent.

După cele ce aflase de la colegii lui de muncă, Andy putea fi considerat drept un excelent chimist, dar nu și un pionier al științei. Ca și Hilary, el detestă Unitatea chiar din prima zi.

— La drept vorbind, îi spusese el într-o seară, nu știam unde merg, credeam că știu, dar mă înșelam. Unitatea nu este o organizație comunistă, aici nu suntem în contact cu Moscova. Înclin mai degrabă să cred că fasciștii sunt cei care conduc jocul.

— Nu acordați prea mare importanță etichetelor?

— Poate, răspunde el, după ce reflectă. Aceste cuvinte nu înseamnă mare lucru. Ceea ce contează pentru mine este faptul că vreau să plec de aici și voi pleca.

Coborând vocea ea spuse:

— Nu va fi deloc ușor.

— De acord, dar nimic nu este imposibil!

După cină, se plimbau pe terasă, în vecinătatea fântânilor. Sub bolta înstelată a cerului ei se puteau crede a fi în grădinile palatului unui sultan.

— Îmi place să vă aud spunând asta. Nici nu bănuieți, spuse Hilary.

El o privi cu simpatie.

— Sunteți descurajată?

— Puțin. Dar, mă tem, mai ales!

— Nu? Și de ce anume?

— De a nu mă obișnui cu acest tip de existență.

El rămase tăcut o clipă.

— Vă înțeleg, spuse el în cele din urmă. Aici suntem supuși unui fel de sugestie colectivă...

— Oare n-ar trebui ca cei de aici să se revolte? Ar fi foarte firesc!

— Asta este și părerea mea. Tocmai de aceea mă întreb dacă nu suntem, cu subtilitate drogați.

— Drogați?

— Da. E posibil. S-ar putea foarte bine amesteca în alimentele noastre un produs care ne-ar incita la a ne arăta... docili și ascultători.

— Există, un astfel de drog?

— Nu-mi aparține și nu pot afirma nimic, dar știu că există droguri care stăpânesc voința. Sunt folosite câteodată în spitale, pentru a convinge bolnavul să consimtă la o operație care îi este necesară. S-ar putea administra un produs de acest gen cuiva, încontinuu, fără a i se diminua randamentul pe plan profesional? Chestiunea nu este de competența mea. E posibil, de altfel, ca ei să se mulțumească să acționeze doar asupra spiritului nostru. Ceva în genul hipnozei. În acest domeniu stăm foarte bine, lucrăm și, poate la sfârșit ne vom lăsa convinși. Oamenii lor își cunosc bine meseria și pot obține rezultate surprinzătoare în acest domeniu.

— Deci, interveni Hilary foarte fermă, nu trebuie să cedăm. Atunci când ne vine ideea că nu este chiar atât de rău aici, trebuie s-o alungăm cu fermitate!

— Ce spune soțul dumneavoastră de toate astea?

— Tom? Nu știu nimic. E atât de dificil, atât...

Fraza rămase în suspensie. Hilary se simțea incapabilă să explice această viață ciudată pe care o ducea de zece zile alături de un străin. Împărțeau aceeași cameră, iar noaptea, când somnul o ocolea, auzea respirația acestui om ce dormea în patul vecin și care, ca și ea, acceptase un aranjament inevitabil. Poziția ei era de neînțeles. Făcându-și meseria de spioană, își juca rolul, oricare ar fi fost el. În privința lui Tom, nu putea să-l înțeleagă. Îi apărea ca un teribil exemplu de ceea ce putea să facă deprimanta atmosferă a Unității dintr-un strălucit savant tânăr. Îl mai interesa meseria sa?

— S-ar spune că nu mai sunt capabil să gândesc, mărturisea el câte o dată, cu regret. Ca și cum i s-ar fi golit creierul!

Pentru Hilary, Tom Betterton era un geniu ale cărui daruri nu puteau să se dezvolte într-o închisoare. Pentru a crea, avea nevoie de libertate. Nu se ocupa deloc de Hilary. Pentru el, ea nu era nici femeie, nici prieten. Se întreba dacă el își dădea seama că Olive murise și dacă suferea din această cauză. Un singur lucru părea să-l preocupe: captivitatea sa. Trebuie să plec, repeta el, trebuie! Altă dată spunea:

— Dacă aș fi știut! Puteam, oare, să mă îndoiesc de ceea ce aveam să găsesc aici? Trebuie să plec? Dar cum?

Nici Andy Peters nu spunea altceva, dar tonul nu era același. Peters vorbea ca un om decepționat, dar energic, sigur de el, decis să lupte cu toate forțele inteligenței sale împotriva celor care îl țineau prizonier. În schimb, revolta lui Tom nu era decât aceea a unui biet om ajuns la capătul puterilor, obsedat de ideea fixă a unei posibile evadări. Această diferență nu-i scăpa lui Hilary. Ea nu provenea oare, pur și simplu, din faptul că Betterton se afla acolo de mult timp? Poate peste șase luni, descurajați, constatând zădărnicia eforturilor lor, vor ajunge și ei, Peters și Hilary, să-și proclame voința de a pleca, având în străfundurile lor convingerea că vor fi de acum înainte incapabili să încerce ceva?

Toate astea ar fi vrut să i le poată zice lui Peters. Ce ușurare ar fi fost pentru ea să-i poată spune că nu era soția lui Tom Betterton, că nu cunoștea nimic despre el și că nu putea să-i fie de nici un ajutor, neștiind ce să facă sau ce să spună! Această confesiune fiind posibilă de făcut, își alesese cuvintele cu grijă pentru a răspunde lui Andy.

— Am impresia că Tom este acum foarte departe de mine, spuse ea. Nu mi se confesează. Mă întreb dacă această privare de libertate nu va sfârși prin a-l face să-și piardă rațiunea.

— Ipoteză adevărată.

Urmă un moment de liniște.

— Păreți foarte sigur că veți putea să evadați într-o zi. Este într-adevăr posibil?

— Desigur, răspuse el. Nu vreau să spun că vom putea să plecăm liniștiți mâine sau poimâine. Trebuie să ne pregătim fuga din timp, asta nu

înseamnă că este nerealizabilă. În timpul războiului lagărele germane erau bine păzite. Totuși...

— Nu e același lucru!

— De ce? Din moment ce se poate intra, se poate și ieși. Evident, n-ar fi vorba aici de a săpa o galerie, dar asta nu face problema de nerezolvat. Când este o intrare, repet, este și o ieșire. O evadare, acest lucru îl studiez. Cere timp și gândire, dar nu este imposibil. Voi dispărea de aici, puteți fi siguri.

— Nu mă îndoiesc, spuse Hilary. Dar eu?

— Dumneavoastră, doamnă, este altceva... El răspunse cu oarecare dificultate.

Ea se întrebă ceea ce ar putea însemna fraza. Fără îndoială, el credea că, venită aici pentru bărbatul pe care-l iubea, nu ținea neapărat să fugă din Unitate. Fu pe punctul de a-i spune adevărul, însă un fel de prudență instinctivă o reținu.

Hilary îi ură noapte bună, după care părăsi grădinile.

Capitolul XVI

— Bună seara, doamnă Betterton.

— Bună seara, domnișoară Jennson.

Ochii tinerei femei străluceau mai mult decât ca de obicei, în spatele sticlei groase a ochelarilor.

— Astă seară avem o mare reuniune, ne va vorbi chiar directorul însuși!

Domnișoara Jennson coborâse vocea pentru a anunța vestea.

— Un lucru bun! spuse Andy Peters. De mult doream să-l cunosc.

Domnișoara Jennson îi aruncă o privire reprobatoare, declară scurt că directorul era un om remarcabil, apoi se îndepărtă spre căpătui, culoarului. Americanul emise un fluierat fin, ondulat, apoi zise:

— Nu credeți că „Heil Hitler” era subînțeles?

— Ar fi foarte posibil!

Peters scoase un suspin.

— Cel mai tâmpit lucru în viață este că nu știi niciodată încotro mergi.

Când am părăsit Statele Unite, plin de entuziasm și cu capul încărcat de idei generoase despre marea Fraternitate a Popoarelor, dacă mi s-ar fi spus că mergeam pur și simplu să mă arunc în ghearele unui dictator damnat...

— Permiteți! Avansați cam mult! Nu știți nimic sigur!

— Aceste lucruri ce sunt!

— Ah?!

Imediat Hilary adăugă.

— Sunt foarte mulțumită că mă aflu aici.

El o privi puțin ironic.

— Da, reluă ea, roșind ușor. Sunteți atât de amabil și atât de comun!

Peters surâse amuzant.

— Obișnuit? În țara mea, asta sună mai degrabă a idiot, știți?

— Știți bine că nu asta am vrut să spun, ci că sunteți, pur și simplu, ca toată lumea... Nu mi-o luați în nume de rău! Vreau să spun...

— Că sunt un om normal, am înțeles, am înțeles bine. Geniile, în general, v-ați săturat de ele, așa-i?

— Exact. Și apoi, de când ne aflăm aici, v-ați schimbat... Erați acru, plin de ură...

Fața americanului se înnegri.

— Vă înșelați! această ură mai există, este însă ascunsă. Sunt mereu capabil de ură. Și, credeți-mă, există lucruri pe care trebuie să le urăști!

Reuniunea anunțată de domnișoara Jennson avu loc în marea sală de conferințe, după cină.

Asistau toți cei care trăiau în Unitate cu excepția celor care s-ar putea numi personalul „muncitor”, adică: băieții din laborator, domnișoarele din corpul de balet, servitorii și câteva frumuseți de meserie care duceau, într-un cartier special al unității o existență discretă, monotonă și aurită.

Așezată lângă Betterton, Hilary aștepta cu mare nerăbdare ca marele director să apară pe estradă. Îi ceruse lui Tom informații asupra personalității quasi mistice, dar răspunsul o decepționase.

— Este un tip formidabil. Nu l-am văzut decât de două ori. Simți imediat că este cineva! Și de ce nu aș spune-o așa?

După felul reverențios în care auzise vorbindu-se despre acest important personaj pe domnișoara Jennson și pe alții, Hilary își făcu despre el o imagine destul de clară. Îl vedea mare, cu o barbă blondă, îmbrăcat tot în alb. La sosirea lui, fu surprinsă să constate că era mai degrabă de talie mică și construit solid. Cam de vreo patruzeci de ani, brunet, cu părul negru, lipsit de distincție și putea foarte bine să treacă un cumsecade om de afaceri din Midlans. Nimic nu-i dezvăluia naționalitatea! Se exprima perfect în trei limbi: engleză, franceză, germană, trecând cu ușurință de la una la alta, fără a repeta în mod exact ceea ce se spunea anterior.

— Înainte de toate, spuse el, permiteți-mi să urez un bun venit noilor colegi sosiți la noi în ultimul timp.

Avu pentru fiecare dintre ei cuvinte elogioase. Vorbi apoi despre Unitate, despre ceea ce reprezenta ea, despre ceea ce era și despre ceea ce trebuia să devină în viitor.

Încercând mai târziu să-și aducă aminte cuvintele pe care el le folosisse, Hilary descoperi că era perfect incapabilă să le regăsească. Sau, mai degrabă, dacă le regăsea, i se păreau că se goliseră de sensul lor între timp. Nu mai erau fraze încărcate de înțelepciune, suculente, ci de lucruri comune, de o ridicolă platitudine.

Hilary își aminti că una dintre prietenele sale, care trăise în Germania în anii de dinainte de război, îi povestise că avusese într-o zi curiozitatea de a asista la o reuniune a acestui imbecil de Hitler și că-l ascultase răvășită și emoționată până la lacrimi. A doua zi, ea a citit discursul: gândirea era slabă, forma și mai mult încă. Hilary își mărturisi că, probabil, fusese victima vreunui sortilegiu de același gen. Fără să-și dea seama se lăsase prinsă de elocvența directorului...

Exprimându-se fără nici o emfază, în cuvinte foarte simple, el vorbi mai întâi despre tineret. Despre tineret ca viitor al omenirii.

— Domnia banului se termină. Astăzi, viitorul este în mâinile tinerilor, iar ora inteligenței a sosit! Puterea nu mai stă în bogățiile acumulate, ci în creierul chimiștilor, fizicienilor, medicilor. În laboratoare au loc lucrări care conferă putere! Puterea de a distruge! Aceea care permite să se spună: „Înclinați-vă, sau nu veți mai fi!” Această putere nu trebuie să fie a unei națiuni sau alteia! Ea aparține celor care o creează. Și tocmai acest lucru justifică existența Unității! Veniți din toate colțurile lumii! Aduceți cu voi, nu numai cunoștințele voastre științifice, puterea voastră creatoare dar și tinerețea! Aici, nimeni nu are mai mult de patruzeci și cinci de ani, când va veni timpul vom crea un trust, Trustul Creierelor, iar viitorul ne va aparține. Vom comanda capitaliștilor, regilor, armatelor, întregii omeniri. Vom dăru lumii Pax Scientifica!

El urmă, ascultat cu patimă de un auditoriu căruia magia verbului său îi anula toate facultățile critice. Discursul terminat, Hilary părăsi sala datorită unei profunde emoții. În jurul ei, ochii străluceau neobișnuit.

Andy Peters o luă pe Hilary spre ascensoare.

— Veniți pe terasă! Avem nevoie de aer!

Ea îl urmă. Peters așteaptă să ajungă în grădină pentru a putea vorbi. După ce respiră îndelung aerul nopții spuse:

— Ne face bine!

Făcură câțiva pași pe sub palmieri. Hilary era tot tăcută. El o scutură cu politețe.

— Ei, Olive, nu vă reveniți?

Ea suspină.

— Adunați-vă, ce dracu! reveniți pe pământ! Vi s-au administrat câteva recipiente cu gaz otrăvit, dar, când vă veți reveni în fire, veți realiza că n-a făcut decât să-și bată joc! Toate aceste baliverne nu au nimic inedit.

— Totuși, acest ideal despre care directorul a vorbit...

— Lăsați să cadă idealul și priviți faptele! Tinerețe și inteligență! Iată programul! Ia-ți văzut pe reprezentanții „tinereții și inteligenței”? Helga Needheim, o egoistă murdară! Torquil Ericsson, un visător treaz! Barron care-și pune bunica în cui pentru a-și cumpăra eprubete! Și chiar eu însumi, un tip obișnuit, cum a-ți spus-o, capabil să se descurce cu un microscop, dar care nu ar putea pretinde că face să meargă un compartiment și, pe bună dreptate, întreaga lume! mai este și soțul dumneavoastră, care e cu nervii la pământ și care moare de teama. Vă vorbesc de cei pe care îi cunoaștem mai bine, dar și ceilalți sunt la fel, cel puțin toți cei pe care i-am întâlnit. În mare există genii, tipi care-și cunosc admirabil trucul, dar pe care nu-i văd deloc în rolul de Stăpân al Universului! Să fim serioși, vreți și conveniți că am auzit o frumoasă colecție de prostii și ineptii!

Hilary se așează pe o bancă de ciment și-și trecu mâna peste frunte.

— Cred că aveți dreptate. Totuși... credeți că este sincer?

— Sincer sau nu, cu ce schimbă situația acest fapt? În final este același lucru. Este tot un nebun care se dă drept Bunul Dumnezeu.

— Poate fi așa. Totuși, el nu vorbește fără un oarecare bun simț.

— Tocmai de aceea este periculos! Altfel nu ar stăpâni oamenii. În seara asta a trebuit să mă convingă! Și v-a convins și pe dumneavoastră! Dacă nu v-aș fi răpit pentru a vă aduce aici...

Schimbând brusc tonul, adăugă:

— Poate m-am înșelat. Ce va spune Betterton? Va găsi că e bizar, desigur.

— Nu cred. Nu-și va da nici măcar seama.

— Scuzați-mă. Trebuie să fie teribil să-l vezi cum se rostogolește pe pantă...

— Trebuie să plecăm de aici! Trebuie! spuse ea ridicând privirea către el.

— Vom pleca!

— Nu e prima oară când o spuneți... Și am rămas tot în același punct.

— Eroare, draga mea. Am lucrat...

Ea îl privi surprinsă.

— Nu e încă vorba de un plan de evadare, relua el, ci numai de punere în mișcare. Sunt aici mulți nemulțumiți, chiar mult mai mulți decât și-ar putea închipui Herr Direktor. În principal, în personalul de jos. Banii, luxul, femeile, nu reprezintă totul! Vă repet, Olive, vă voi scoate de aici.

— Și pe Tom?

— Ascultați-mă și credeți ce spun! Tom ar face mai bine să rămână pe loc. Aici riscă mai puțin decât oriunde în altă parte, adăugă el după o scurtă ezitare.

— Riscă mai puțin?

— Am zis bine, ceea ce am spus.

— Nu înțeleg, insistă ea. Tom nu este... Nu vreți să spuneți că n-ar mai avea judecata întregă?

— Nici vorbă! Este obosit, deprimat, dar sunt sigur că este la fel se sănătos mintal pe cât putem fi și noi.

— Atunci, de ce afirmați că riscă mai puțin aici?

— Într-o colivie ești în siguranță, zise el foarte lent.

— Nu mai spuneți asemenea lucruri! N-o să vă lăsați convins că e mai bine aici! Când ești în închisoare, revolta este o datorie! Trebuie să-ți dorești libertatea!

— Știu, dar...

— Tom, pot să v-o garantez, vrea să evadeze. O vrea cu disperare.

— Se poate ca Tom să nu știe unde este adevăratul său interes.

Hilary își aminti de ceea ce Tom o făcuse să înțeleagă. Dacă ar fi livrat informații care puteau fi considerate secrete de stat, legea permitea să fie urmărit și condamnat. Desigur, la asta făcea aluzie Peters. Dar, în ochii lui Hilary chiar și închisoarea era de preferat Unității.

— Trebuie neapărat ca și Tom să plece de aici, spuse ea ferm.

— Cum vreți! Răspunse el. V-am prevenit. Dar pe dracu, nu înțeleg de ce-i purtați atâta interes.

Ea îl privi cu stupeoare. Pe buze îi veneau cuvintele pe care nu putea să le pronunțe. Putea să-i spună că Tom nu însemna nimic pentru ea, că ea nu

veghea asupra lui decât pentru că se simțea legată printr-o promisiune făcută unei muribunde și că, dacă există cineva pe care să-l iubească, acela nu era Tom, ci el, Andrew?

— Deci, ați petrecut câteva momente agreabile în compania fermecătorului american?

Cu aceste cuvinte o primi Tom Betterton pe Hilary când intră în cameră. El fuma, lungit pe patul său. Ea roși.

— Am ajuns aici împreună, răspuse ea și vedem la fel multe lucruri. El începu să râdă.

— Dar nu îți fac nici un reproș!

Apoi, privind-o pentru prima dată cu un simpatic interes, adăugă:

— Știi că ești foarte frumoasă Olive?

Încă de la început ea îi ceruse să i se adreseze cu prenumele soției lui.

— Foarte frumoasă, continuă el, în timp ce o examina cu privirea. Altă dată mi-aș fi dat seama pe loc. Dar acum, aceste lucruri, se pare că nu le mai sesizez.

— Poate e mai bine așa!

— Poate. Totuși, altădată eram un om ca toți oamenii. Dumnezeu mai știe ce am devenit acum!

— Să vedem Tom, ce nu merge? Trebuie să-mi spui, adăugă ea așezându-se lângă el.

— Ți-am mai spus-o. Nu reușesc să-mi concentrez gândirea. Ca om de știință, sunt spălat. Această închisoare...

— Dar ceilalți, majoritatea dintre ei cel puțin, rezistă, țin piept!

— Ei reacționează altfel decât mine, asta-i tot!

Urmă o tăcere.

— Ceea ce îți lipsește, reluă ea, este un prieten, unul adevărat!

— Il am pe Murchinson, deși este destul de închis. Și, de puțin timp, pe Torquil Ericsson.

— Ericson?

Ea păru contrariată.

— Da. Este un tip extrem de strălucitor. Aș da mult să fiu la fel de inteligent ca el!

— Eu, spuse Hilary, îl găsesc ciudat. Îmi provoacă puțină teamă.

— Torquil? Un tânăr care este blândețea însăși! Un copil, din multe considerente. Nu cunoaște nimic din ceea ce este pe lume...

— Posibil! Dar mă înspăimântă!

— Sunt nervii care cedează Olive!

— Va veni și asta, desigur, dar nu am ajuns încă acolo. Crede-mă Tom, ferește-te de Torquil Ericsson!

El o privea oarecum stupefiat.

— Dar de ce, Olive?

— Nu știu, spuse ea. O idee pe care o am...

Capitolul XVII

Leblanc înălță din umeri.

— Au părăsit Africa, este sigur!

— Nu tocmai sigur!

— Să spunem, probabil. După toate informațiile pe care le avem cunoaștem destinația lor definitivă! Suntem de acord asupra acestui punct!

— Dacă călătoria lor trebuia să se termine unde gândim noi, de ce să plece în Africa? Europa era mai indicată.

— Exact. Dar mai e un alt aspect al chestiunii. Am putea să ne închipuim vreodată că joncțiunea lor ar fi avut loc în Africa și că de acolo și-au luat zborul?

— Nu mi se pare prea convingător.

Insistând cu amabilitate, Jessop continuă:

— În plus, numai un avion mic putea să aterizeze pe un teren ca acesta. I-ar mai fi trebuit carburant pentru a putea traversa Mediterana și oricare ar fi fost locul unde ar fi făcut plinul, i-am fi descoperit urma.

— Oamenii noștri au căutat peste tot.

— Cei care operează cu calculatoarele Geiger nu pot să nu ajungă la un rezultat. Numărul aparatelor de examinat nu este atât de mare. O urmă de radioactivitate și aparatul este identificat...

— Cu condiția ca agentul dumneavoastră să fi putut să vă urmeze instrucțiunile.

Jessop nu voia să-și piardă încrederea.

— Vom reuși, spuse el. Mă întreb, totuși...

— Ce anume?

— Am presupus că ei urcau spre nord, spre Mediterană. Și dacă s-au îndreptat spre Sud?

— Unde ar fi mers? Nu se află prin zonă decât munții Haut Atlas și dincolo de ei, nisipurile deșertului!

— Domnule, îmi jurați că vă țineți promisiunea? Voi avea o stație de benzină în America, la Chicago? Este sigur?

— Este sigur Mohhamed. Cu condiția, desigur, ca să ieșim de aici.

— Succesul depinde de voința lui Allah!

— Atunci, să sperăm că Allah vrea ca tu să ai o stație de benzină la Chicago. De fapt, de ce Chicago?

— Domnule, fratele soției mele a plecat în America și are o stație de benzină la Chicago. Și eu să rămân, până la sfârșitul zilelor mele, într-o țară înapoiată? Nu-mi lipsește nimic aici, dar nu este viața modernă, nu este America!

Peters privi gânditor la interlocutorul său, un negru cu chip frumos în lunga sa robă albă.

— Nu știu dacă decizia ta este înțeleaptă, spuse el, dar îmi mențin promisiunea. Firește, dacă suntem descoperiți...

Mohhamed surâse, arătându-și între buzele sale groase, două rânduri de dinți minunați de un alb strălucitor.

— Pentru mine va însemna moartea, cu siguranță. Pentru dumneavoastră, domnule, nu este sigur, dumneavoastră sunteți o valoare!

— Se omoară destul de ușor aici, nu-i așa?

Mohhamed ridică din umeri cu dispreț.

— Moartea este un lucru atât de mărunț! Și ea este tot după voința lui Allah!

— Știi ce ai de făcut?

— Știu domnule. Cum cade noaptea, vă conduc pe terasă. Trebuie să pun în camera dumneavoastră haine asemănătoare cu ale mele și cu ale celorlalți servitori. După care, vom urma alte instrucțiuni.

— Perfect! Acum, du-mă jos! S-ar putea ca cineva să remarce că de câțva timp ascensorul nu face decât să urce și să coboare.

Se dansa. Andy Peterson valsa cu domnișoara Jennson. O ținea strâns lipită de pieptul lui și-i vorbea la ureche. Trecând prin apropierea lui Hilary îi surâse, făcându-i cu ochiul într-o manieră totalmente lipsită de distincție. Hilary, care-și mușcă buza pentru a nu izbucni în râs, își întoarse cu vioiciune capul, pentru a privi aiurea. De cealaltă parte a sălii zări pe Tom Betterton, care discuta cu Torquil Ericsson.

— Îmi acordați acest dans, Olive?

Era Murchinson.

— Desigur, Simon!

— Vă previn că nu sunt un campion...

Hilary făcea eforturi ca partenerul său să n-o calce pe picioare.

— Aveți o rochie frumoasă!

Olive surâse. Nu numai că Murchinson dansa prost, consumându-se inutil, dar și conversația sa părea dintr-un roman de altădată.

— Găsiți? Întrebă ea. Sunt mulțumită că vă place.

— De aici o aveți?

— Firește.

Murchinson suflă puțin, dar era prea educat pentru a întrerupe dialogul.

— Trebuie să recunoaștem, reluă el, că suntem foarte bine tratați. I-am spus-o și Biancăi, în ciuda asigurărilor sociale, englezii pot să ne invidieze. Nici un fel de grijă în privința banilor, nici un impozit, nici o chirie, nici o cheltuială cu întreținerea! Nici o grijă casnică pentru o femeie, toate acestea înseamnă o viață de vis.

— Crezi că este părerea Biancăi?

— La început n-a prea mers! Dar, acum că se ocupă de două trei comitete și organizează conferințe, merge mai bine. Ea regretă că aceste inițiative vă interesează mai puțin decât spera ea...

— Nu am avut niciodată gusturi moderne.

— Am înțeles. Dar trebuie ca femeile să se distreze, să se ocupe de ceva. Femeia modernă nu trebuie să rămână inactivă. Știu de altfel că Bianca și dumneavoastră ați făcut un mare sacrificiu venind aici. Nu sunteți savanți, mulțumesc lui Dumnezeu!... îi spuneam ieri Biancăi despre dumneavoastră: „Dă-i doamnei Olive timpul să se obișnuiască” Trebuie să-ți însușești modul de viață de aici. La început încerci senzația de a fi închis, s-ar putea spune ca este vorba de puțină claustrofobie. Dar toate astea trec!

— Credeți?

— Mai mult sau mai puțin repede. Există oameni care nu se obișnuiesc. Tom pare neliniștit. De fapt, unde este el în seara asta, acest brav Tom? Ah,

iată-l acolo, cu Ericsson! Devin inseparabili cei doi. Regret. Vreau să spun că nu aş fi crezut că ar exista între ei atâtea afinităţi...

Soţul dumneavoastră pare că l-a cucerit pe tânărul Torquil, acesta îl urmează peste tot.

— Deja am remarcat şi mă întreb ce urmăreşte.

— Presupun că vrea pur şi simplu să-şi exprime teoriile sale. Asta-l linişteşte. Pentru el, eu nu sunt decât un auditoriu dificil. Ştiţi că nu posedă o engleză perfectă. Tom îl ascultă cu răbdare şi vreau să cred că înţelege ce i se povesteşte.

Dansul se sfârşise. Andy Peters îi ceru lui Hilary să-i acorde următorul dans.

— Am remarcat că aţi dovedit spirit de sacrificiu, spuse el. Cred că v-a călcat pe bătăture.

— Nici chiar aşa. Mă feream.

— M-aţi văzut la datorie?

— Cu Jennson?

— Da. Pot să spun, fără falsă modestie, că în acest sector particular, m-am impus în mod strălucit. Aceste fete urâte, slabe şi mioape răspund pe loc atunci când li se aplică tratamentul corespunzător.

— Dădeaţi impresia că sunteţi foarte îndrăgostit de ea.

— Trebuia! Ea poate să ne facă mari servicii, dacă ştim s-o manevrăm. Aici, ea este la curent cu toate. Astfel m-a informat că mâine se aşteaptă vizita câtorva persoane importante: medici, înalţi funcţionari guvernamentali, poate miniştri şi doi sau trei clienţi foarte bogaţi...

— Vă gândiţi că am avea vreo şansă de...

— Nu, Olive. E mai bine să nu ne facem iluzii. Vom şti numai cum au loc vizitele şi, cu prima ocazie, vom găsi mijlocul de a face ceva. Cât de mult o voi avea în mână pe Jennson, voi obţine de la ea tot felul de informaţii, dintre care unele pot fi preţioase.

— Ce ştii aceşti oameni care vor veni?

— Despre noi... vreau să spun despre Unitate? Nimic altceva. Cel puţin asta am înţeles eu. Ei vor veni pentru a inspecta centrul medical şi laboratoarele de cercetare. Deoarece s-au îngrijit să construiască Unitatea ca un labirint, este greu să-ţi faci o idee asupra dimensiunilor sale şi poţi să vizitezi o parte a sa fără să bănuieşti pe cele care ne sunt ascunse. Cred că există pereţi glisanţi care permit izolarea cartierului nostru.

— Totul pare incredibil»?

— Da. Spuneam că nu este posibil, că trebuie să fie un vis. Printre alte lucruri ciudate aţi remarcat că nu se află aici şi copiii? Din fericire, de altfel... Trebuie să vă felicitaţi că nu aveţi.

Ei dansau de câteva momente. Hilary închise pleoapele. La acest gest, ca şi la brusca încordare a corpului tinerei femei, Andy înţelese că spusese un cuvânt nefericit.

— Iertaţi-mă, spuse el.

Ei părăsiră pista de dans şi se aşezară într-un colţ al sălii.

— Sunt dezolat, reluă el. V-am supărat, nu-i aşa?

— Nu aveți de unde să știți... Am avut o fetiță, a murit...

— Ați avut o fetiță? spuse el foarte surprins. Credeam că Betterton și dumneavoastră nu sunteți căsătoriți decât de șase luni!

Hilary își simți obrajii aprinzându-se.

— Exact! Primul meu mariaj s-a terminat printr-un divorț...

— Înțeleg...

După o scurtă tăcere el adăugă:

— Cel mai chinător lucru aici este faptul că nu știi nimic despre trecutul oamenilor cu care trăiești! Atunci mergi, mergi și, firește, gafezi! Oricât de caraghios s-ar părea, nu știu nimic despre dumneavoastră!

— Același lucru pot să-l spun și eu. Nu știu unde ați crescut, nici cine sunt părinții dumneavoastră, nici...

— Vă voi informa. Am crescut într-un mediu științific și aș putea spune că biberoanele mele au fost eprubetele. Acasă nu erau decât savanți. Eu făceam excepție. Geniul era aiurea.

— Unde, mai precis?

— O fată. Extrem de strălucitoare. Ea ar fi fost o altă Mărie Curie.

— Ce a devenit ea?

Pe un ton răspicat el spuse:

— A murit.

Hilary gândi că era vorba despre o tragedie de război;

— Ai iubit-o mult?

— Mai mult decât orice pe lume.

Însuflețindu-se, el continuă.

— Dar să lăsăm asta! Ne ajung grijile noastre de acum! Să-l privim pe amicul nostru norvegian! În afară de ochi, s-ar spune că este de lemn! Foarte rigid, foarte sec! Ca și cum ar fi tras prin inel.

— Deoarece este înalt și subțire!

— Nu este chiar atât de înalt. Are talia mea: 1,78 - 1,80 metri nu mai mult!

— Talia, este înșelătoare! Ca și semnalmentele din pașaport. Mi-l închipui pe cel al lui Ericsson: 1,80 metri, păr blond, ochi albaștri, față alungită, nas mijlociu, gură obișnuită. Dacă aș adăuga ceea ce nu se găsește în pașapoarte, că vorbește corect engleza, dar cu un pronunțat accent străin, nu ar fi suficient pentru a vă face o idee cu adevărat exactă despre el, așa cum este în realitate! Dar ce aveți?

— Nimic.

Ficsându-l, ea-l privea pe Ericsson, care se afla la celălalt capăt al sălii. Semnalmentele care i se dăduseră nu erau numai ale lui Ericsson, ci și ale lui Boris Glydr! Corespundeau, aproape cuvânt cu cuvânt, cele pe care Jessop i le dăduse! Să fi fost acesta motivul pentru care nu se simțea în largul ei cu Ericsson?

Brusc, se întoarse spre Andy.

— Acest Ericsson, nu ar putea fi altul?

Andy surâse puțin surprins.

— Cine ați vrea să fie?

— Nu știu. Ar putea fi cineva care se dă drept Ericsson.

Nemulțumirea se citea pe chipul lui Peters.

— Greu de spus. Ericsson este un savant autentic, este recunoscut.

— Aici nimeni nu pare să-l fi întâlnit vreodată mai înainte. De altfel, ar putea fi Ericsson, dar și oricare altul!

— Un tip care ar fi avut o viață dublă? Este posibil, dar, după părerea mea, puțin probabil.

— Trebuie să aveți dreptate. Este puțin probabil!

Hilary admitea această părere doar cu vârful buzelor. Ericsson nu era Boris Glydr. Dar atunci, de ce Olive Betterton ținea atât de mult să-i facă cunoscut lui Tom că trebuie să se ferească de Boris? Ea știa desigur că Boris era pe drum, că se îndreptă spre Unitate. Deci, în privința bărbatului care se dăduse la Londra ca fiind Boris Glydr, nimic nu dovedea că era într-adevăr Boris Glydr! Ar fi putut foarte bine să fie Torquil Ericsson. Practic, cei doi bărbați aveau aceleași semnalmente. În plus, chiar de la sosirea sa în Unitate, Ericsson nu se ocupa decât de Tom. Personajul era periculos. Hilary nu se îndoia de asta. De altfel, privirea ștearsă a ochilor îl trăda...

Dansul încetase și toate capetele s-au întors spre estrada orchestrei pe care tocmai apăruse doctorul Nielson, reprezentant și purtător de cuvânt al direcțiunii. Se așază în spatele microfonului, cerând să fie liniște pentru a face un anunț, după care spuse:

— Doamnelor, dragii mei prieteni, dragii mei colegi: Veți petrece ziua de mâine în clădirile așa-zisei Aripă-de-urgență. Un apel va avea loc la ora 11 dimineața, în sala de conferințe. Direcțiunea regretă măsurile pe care este obligată să le ia, dar acestea nu vor fi aplicate decât timp de 24 de ore. Mici afișe expuse în locuri obișnuite vă vor furniza detalii suplimentare. Salută și se retrase surâzând. Orchestra reîncepu să cânte.

Andy Peters se ridică.

— O voi ataca din nou pe Jennson. Sunt curios să aflu ce este cu această Aripă de urgență.

Hilary îl lăasă să se îndepărteze fără să spună un cuvânt. Ea se gândea la cu totul altceva.

Era oare posibil ca Tourquil Ericsson să nu fie altul decât Boris Glydr?

A doua zi la ora 11:00, toată lumea se adunase în marea sală de conferințe. Fiecare, după ce răspunsese la apel, pornea la drum. Culoarele se succedau unele altora, având curbe imprevizibile, Hilary, care mergea lângă Peters, remarcă faptul că acesta avea în căușul mâinii o busolă minusculă.

— Aș dori să știu măcar atât, spuse el dintr-o suflare, dacă mergem spre nord sau spre sud. Pentru moment, acest detaliu nu ne ajută să progresăm, dar e posibil să ne servească cândva.

Se opriră în fața unei uși. Peters își scoase din buzunar etuiul cu țigări. Vocea lui Van Heidem se auzi imediat:

— Nu fumați, vă rog! Vi s-a cerut deja acest lucru.

— Scuzați-mă! spuse Peters.

Își păstră etuiul în mână și începură să meargă mai departe.

— Da, îi spuse Peters cu o voce care abia se auzea, dar ca o turmă în, care se află și oi turbate...

Hilary îi zâmbi.

Coloana se împărți în două grupuri: bărbații spre dreapta, femeile spre stânga; și unii și alții spre niște camere care te făceau să gândești la saloanele de spital. Perdele din material plastic asigurau o izolare relativă fiecărui pat. Lângă pat se afla și un micuț dulap.

— E foarte simplu, spuse domnișoara Jennson, dar acceptabil. Acolo în spate se află dușurile. Dincolo de această ușă se află sala comună. Nu peste mult timp ne vom reuni cu toții acolo. Locul nu era deloc dezagreabil. Se aflau cărți, un bar și fotolii. Ziua trecu în mod plăcut, întreruptă de o proiecție cinematografică pe un ecran portabil. Sala era luminată „a giorno”, astfel încât nu se prea remarcă faptul că nu era prevăzută cu ferestre. Spre seară se aprinseră câteva becuri suplimentare, care modificară calitatea luminii.

— Nu-i rău! Remarcă Peters. În acest mod îți dai mai puțin seama că ești închis.

Hilary se gândea cu disperare la neputința lor, a tuturor. Nu departe de ei se găseau oamenii veniți din lumea unde trăiau liber. Era imposibil să comunici cu aceștia! Ca întotdeauna, „Ei” se gândeau la toate!

Peters se afla lângă domnișoara Jennson. Hilary propuse familiei Murchinson o partidă de bridge. Tom Betterton refuză să joace, însă doctorul Barron acceptă să fie al patrulea.

Spre marea sa surpriză, Hilary prinse plăcerea jocului.

Era ora 11:00, când se termină a treia rundă. Ea și doctorul Barron câștigaseră.

— M-am simțit foarte bine, spuse ea.

Își privi ceasul și adăugă:

— Este târziu. Presupun că înaltele personalități au și plecat. Numai să nu petreacă noaptea aici!

— Nu știu, spuse Simon Murchinson. Îmi închipui că se află printre ei și unul sau doi specialiști care vor ține să rămână. În orice caz, mâine la prânz, vor fi cu toții plecați.

— Și abia atunci vom fi repuși în circulație?

— Da. Nu va fi însă prea devreme! Toată această trambalare va da peste cap lucrurile...

Bianca se ridică. Hilary o urmă. Ura noapte bună celor doi bărbați și se îndreptară spre dormitor. Bianca mergea înainte, spre sala acum slab luminată. Hilary simți o mână care se așeză pe antebrațul său. Se întoarse. Un servitor negru, care se afla în fața ei, îi spuse în franceză:

— Vreți să mă urmați, doamnă?

— Să vă urmez? Pentru a merge unde?

— Vă rog, doamnă!

Negrul vorbise foarte încet. Hilary îl privi, ezitând în privința a ceea ce trebuia să facă. Bianca dispăruse. În sală, cele câteva persoane care rămăseseră discutau, fără să-i dea nici cea mai mică atenție. Din nou, negrul o prinse de braț.

— Veniți, doamnă!

Ea avu o ultimă ezitare, dar se supuse. Negrul avansa în fața ei la câțiva pași. Observă că era mai bine îmbrăcat decât ceilalți servitori indigeni. Roba sa avea minunate broderii de aur.

Trecură printr-o ușiță care dădea într-un lung culoar. O clipă ea încercă să se orienteze... Renunță imediat, punând o întrebare ghidului său care păru să nu audă. El se opri în sfârșit, în fața unui perete complet alb și apăsă pe un buton pe care ea nu-l văzuse. Un panou alunecă lăsând privirii cabina strâmtă a unui ascensor în care intrară. Unde mă conduceți? întrebă ea îndată ce ascensorul începu să urce.

— La Stăpân, doamnă. Este o mare onoare.

— Vreți să spuneți „director”?

— La Stăpân, doamnă!

Ascensorul se opri. Negrul deschise ușa. Ea ieși din cabina. Încă un lung culoar și apoi o ușă. El bătu. Li se deschise din interior. Un alt servitor indigen și el îmbrăcat cu aceeași somptuozitate - o robă albă și broderii de aur - se înclină în fața lui Hilary și-i făcu un semn să-l urmeze.

În spatele lui, ea traversă o anticameră, decorată luxos în stil oriental. Servitorul îndepărtă o perdea. Hilary avansa un pas. Încăperea în care ea pătrundea era discret luminată. Nu văzu, mai întâi, decât covoarele în culori calde care atârnau de-a lungul pereților. Ea observă apoi o măsuță joasă și, în spatele ei, așezat pe un divan, un personaj pe care-l privi tulburată, ca și cum ar fi înșelat-o. Bătrânul său chip palid și ridat îi surâdea.

Era domnul Aristides!

Capitolul XVIII

— Luați loc, scumpă doamnă.

Cu mica sa mână uscată și osoasă, domnul Aristides îi arătă lui Hilary un al doilea divan, foarte aproape de al său. Ca într-un vis, ea se așează. El avu un râs gutural.

— Sunteți surprinsă, nu-i așa? Nu vă așteptați să mă găsiți aici?

— Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la asta...

Ea nu mințea, dar își revenise deja din uimire. Această lume ireală în care trăia de câteva săptămâni, ei bine, era într-adevăr ireală. Ireală, această Unitate care era altceva decât pretindea să fie. Ireală era și acest Herr Direktor care nu se afla acolo decât pentru a masca adevărul. Adevărul era aici, în misterul acestui decor oriental. Era acest bătrân care râdea cu blândețe. Cu domnul Aristides în tablou totul căpăta sens. Asta era realitatea. Cea mai dură, cea mai implacabilă, cea mai feroce.

— Acum, spuse ea, înțeleg... Aici vă aparține totul?

— Da, doamnă.

— Și directorul? Așa zisul director?

— Există, declară domnul Aristides. Îl plătesc foarte scump.

Domnul Aristides trase câteva fumuri din țigară. Hilary păstră tăcerea.

— Sunt un filantrop, reluă el. Așa cum știți, sunt bogat. Foarte bogat, poate omul cel mai bogat din lume. Consider că imensa mea avere mă îndatorează în fața omenirii. De aceea, am fondat în acest colț pierdut al

globului o colonie de leproși și un centru de cercetări microbiene. Anumite tipuri de lepră sunt curabile. Altele au rezistat, chiar și până astăzi, la toate tratamentele, dar nu încetăm să muncim, având chiar și rezultate bune. Malaria nu e deloc dintre acelea care se transmite cu ușurință. Este mai puțin contagioasă decât, de pildă, variola, tifosul sau ciurma. Totuși, când vorbești oamenilor dintr-o colonie de leproși, ei simt un fior strecurându-li-se pe spate. Supraviețuirea unei frici milenare, la care se face aluzie în Biblie. Această frică mi-a servit.

— Datorită ei se află aici această colonie de leproși.

— Da. Avem și un centru de cercetare asupra cancerului, precum și specialiști care se ocupă de tuberculoză. În ceea ce privește studiile asupra virusurilor microbiene, deși este un obiectiv pur medical nu aș putea afirma că ele tind cu toatele să amelioreze soarta omenirii. Orice s-ar spune, suntem periodic vizitați de savanți eminenți, chimiști, medici, chirurghi. Chiar astăzi, după cum știți, avem o vizită. Clădirile sunt astfel construite încât o mare parte a lor rămân invizibile, chiar și pentru un aviator care nu poate decât să o survoleze, fără măcar să-i bănuiască existența. Laboratoarele noastre cele mai secrete sunt instalate în galerii săpate în rocă. Nu uitați, de altfel, că sunt în afara oricărei bănuieli.

Adăugă surâzând:

— Sunt atât de bogat!

— Dar, întrebă Hilary, de ce această dorință de distrugere?

— Această dorință de distrugere, doamnă? Mă judecați greșit! Nu vreau să distrug nimic.

— Atunci, nu înțeleg.

— Sunt, reluă domnul Aristides, un om de afaceri și un colecționar.

Când aduni o avere pe care nu mai știi cum s-o folosești, începi să colecționezi. Am început cu obiecte: tablouri, ceramică, timbre. Dar vine o zi când o colecție, oricare ar fi ea, să nu mai fie susceptibilă de a fi îmbogățită. Am constatat acest lucru cu diferite ocazii, fapt pentru care m-am hotărât să colecționez inteligențe!

— Inteligențe?

— Da. Este foarte interesant, credeți-mă! Încetul cu încetul, adun aici cele mai mari creiere din întreaga lume, creiere tinere, acelea care sunt bogate în promisiuni și posibilități. Într-o bună zi națiunile vor realiza cu stupeoare că toți savanții sunt bătrâni și epuizați, că toate inteligențele tinere ale globului se află aici, sub conducerea mea. Dacă în acel moment au nevoie de un om de geniu, trebuie să mi se adreseze mie. Și eu am să i-l vând!

Hilary ascultă stupefiată.

— Dacă înțeleg bine, întrebă ea, nu e vorba decât de o enormă operație financiară, nu?

Domnul Aristides râse amuzat.

— Firește. Altfel n-ar avea nici un sens întreaga afacere.

Hilary suspină.

— În plus, urmă el, sunt un om al finanțelor, deci, îmi fac meseria!

— Afacerea nu are cumva și o latură politică? Nu urmăriți să dominați lumea?

El ridică ambele mâini într-un gest de negare.

— Sunt prea religios pentru a dori să mă substitui lui Dumnezeu. Las această ambiție dictatorilor. La ei este o maladie curentă. Până în prezent n-am contactat-o...

După câteva clipe de reflecție, adăugă:

— Poate mă voi contamina și eu, dar, din fericire, nu am ajuns încă până acolo!

— Dar, reluă Hilary, cum faceți de-i convingeți pe toți acești savanți să vină aici?

— Se găsesc pe piață, ca oricare altă marfă, doamnă, iar eu îi cumpăr. Cu bani sau altfel. Tinerii sunt adesea visători luminați. Ei au un ideal, convingeri. Mai sunt și cei cărora le asiguri pur și simplu securitatea, cei care sunt căutați de justiție.

— Iată cum totul începe să se clarifice! exclamă Hilary. Acum înțeleg lucruri care m-au intrigat pe tot parcursul călătoriei.

— Concret, ce anume?

— Diversitatea însoțitorilor mei de călătorie: Andy Peters, americanul, era de stânga, lucru foarte evident. Ericsson, dimpotrivă, credea în supraom. Helga Heedheim nu-și ascundea simpatiile sale fasciste. Cât despre doctorul Barron...

Hilary ezită.

— Bani i-au atras, spuse domnul Aristides. Barron este un cinic, care nu trăiește decât prin lucrările sale și care, pentru a le continua, are nevoie de sume considerabile. Sunteți foarte inteligentă doamnă. Mi-am dat seama de acest lucru la Fez. Fiți sigură de asta, mă aflam acolo numai pentru a observa mai bine și am primit venirea dumneavoastră aici cu satisfacție. Nu sunt prea multe persoane aici cu care să pot discuta. Înțelegeți bine, nu? Acești savanți, acești chimiști, sunt remarcabili, pot fi considerați chiar genii în țara lor, dar conversația lor e lipsită de interes.

Adăugă gânditor:

— În ceea ce le privește pe soțiile lor, în general, sunt banale. Nu ținem neapărat să le avem printre noi, aici. Nu autorizez venirea lor decât pentru o singură și unică rațiune.

— Care?

— Atunci când nu mai reușește să se achite corect de sarcină, înseamnă că gândul savantului la soție a pus stăpânire pe el. Acest lucru este, se pare, valabil pentru soțul dumneavoastră. Betterton e considerat în lumea întreagă drept un fel de geniu. Totuși, de când se află aici, nu a făcut decât lucruri mediocre. Mărturisesc sincer că m-a decepționat.

— Trebuie să aveți și astfel de surprize! În plus, aici, oamenii sunt ca într-o închisoare. Trebuie să se revolte din când în când, nu? Cel puțin, la început.

— Întocmai și este firesc, în general. Inevitabil, într-o oarecare măsură. Și pasărea pe care o închizi în colivie pentru prima oară vrea să-și ia zborul. Dar dacă voliera este destul de încăpătoare, dacă are tot ceea ce trebuie.

— Apă, semințe - cu timpul uită că a cunoscut vreodată libertatea.

— Mă îngroziți! spuse Hilary cu sinceritate.

— Aceste idei, scumpă doamnă, vor sfârși prin a vă părea foarte firești.

Toți acești oameni veniți aici din toate colțurile lumii, având ideologii diverse, sunt, în general, decepționați de ceea ce găsesc aici, fapt pentru care sunt înclinați spre rebeliune. În cele din urmă, ei devin cu toții ceea ce dorim noi să fie!

— Sunteți, sigur de acest lucru?

— În această lume, vă mărturisesc sincer, nu ești niciodată sigur de nimic. La un procent de 95 ai totuși o certitudine!

Hilary își simțea gâtul uscat. Ea spuse:

— Pe scurt, ați realizat aici un trust de creiere?

— Nimic nu poate fi mai exact!

— Acest trust vă va permite, într-o bună zi, să furnizați savanți țării care vă va face cea mai bună ofertă?

— În linii mari, cam așa stau lucrurile!

— Dar, ce va deveni savantul pe care l-ați vândut dacă va refuza să lucreze pentru noul său stăpân? În acel moment va fi liber!

— E adevărat până la un anumit punct. Ați auzit vorbindu-se de lobotomie, scumpă doamnă?

Hilary interveni:

— Este o operație pe creier?

— Da. Inițial s-a recurs la ea pentru a elibera bolnavul de obsesiile sale de omucidere. După operație, bolnavul este vindecat, dar cu o voință sensibilă diminuată.

— Și mai cred că operația nu reușește sută la sută, nu?

— Aveți dreptate, altădată poate, dar în prezent am făcut progrese în acest domeniu. Avem aici trei chirurghi, un rus, un francez și un austriac care, printr-o succesiune de operații delicate, pot să aducă treptat un subiect la o stare de docilitate absolută, fără ca facultățile sale mintale să fie afectate. Omul rămâne un savant cu creierul intact și îndrăznesc s-o confirm, numai că acceptă cu o docilitate exemplară toate sugestiile care i se fac.

— Dar este oribil!

Cu o voce blândă, el rectifică:

— Acest lucru este util! Și, consider sub un anumit aspect, operația este benefică pentru pacient. Nu mai are griji, nici angoase, imaginația sa nu-l mai torturează, într-un cuvânt este fericit!

Hilary protestă.

— Nu mă veți putea convinge că un om, redus astfel la o viață pur animalică, ar, putea să facă o muncă de creație de o anumită valoare.

Aristides ridică din umeri. -

— Sunteți inteligentă, o repet și este foarte posibil să aveți dreptate. Vom afla mai târziu: experiențele continuă...

— Experiențele! Și le faceți pe oameni?
— Există întotdeauna și inadaptabili, aceia care refuză orice colaborare. Trebuie să fie folosiți și ei!

Hilary își înfigea degetele în divanul pe care se așezase. Acest bătrânel palid și surâzător o îngrozea. Și cu atât mai mult cu cât nu spunea decât lucruri rezonabile și logice! Nu era deloc nebun. Vorbea ca un om de afaceri și pentru el oamenii puteau foarte bine să fie transformați în simplu material experimental.

— Nu credeți, deci, în Dumnezeu? întrebă ea.

El înălță din sprâncene, ca și cum l-ar fi șocat întrebarea.

— Cred în Dumnezeu, replică el. V-am mai spus-o, sunt credincios.

Dumnezeu mi-a dat puterea, acordându-mi averea... și înțelepciunea.

— Ați citit, din întâmplare, Biblia?

— Desigur, doamnă!

— Vă amintiți ceea ce Moise și Aaron i-au spus faraonului? „Lasă-mi poporul să plece”?

— Deci, eu sunt faraonul? Și dumneavoastră sunteți Moise și Aaron la un loc? Fie! În acest moment vă gândiți la toți cei care sunt aici, sau faceți aluzie la un caz particular?

— Mă gândesc la toți!

— Vă dați seama, scumpă doamnă, că nu poate fi vorba de așa ceva! De ce nu vă mulțumiți să pledați numai, cauza soțului dumneavoastră?

— Realitatea este că nu vă poate fi de nici un folos. Îmi închipui că v-ați dat seama ele asta!

— M-a dezamăgit, v-am mai spus-o. Mă gândeam că prezența dumneavoastră îl va schimba, că va deveni strălucitul savant de ale cărei servicii am dorit să mă folosesc, dar sosirea dumneavoastră aici n-a schimbat nimic. Nu eu sunt cel care a constatat-o, asta reiese din referate. El se străduiește, lucrează conștiincios, dar asta-i tot cam ceea ce se poate spune.

— Există păsări care nu cântă în captivitate. De ce nu și anumiți savanți n-ar fi atinși de sterilitate atunci când sunt privați de libertate? Ipoteza este plauzibilă.

— Nu o contest.

— Atunci admiteți că, în cazul special al lui Tom Betterton v-ați înșelat. Lăsați-l să plece!

— Foarte greu, scumpă doamnă. Încă nu a sosit momentul de a face cunoscută lumii întregi existența acestei organizații.

— Puneți-l să jure că va ține secretul! Va jura!

— Nu mă îndoiesc de asta. Își va ține cuvântul? Este cu totul altceva!

— Sunt convinsă, că da!

— Sunteți sinceră, dar nu uitați că sunteți soția lui. Mărturia dumneavoastră este ca și cum n-ar fi...

Se lăsă pe pernuțe, își puse degetele mâinilor sale deschise unele peste altele, după care continuă cu un aer gânditor:

— Evident, dacă mi-ar lăsa o garanție, nu s-ar putea spune că nu și-ar ține limba!

— Ceea ce înseamnă?

— Că dacă dumneavoastră ați rămâne aici, afacerea s-ar putea aranja.

Ce spuneți?

Ea-l privi, dar el nu putea ghici imaginile ce defilau prin fața ochilor tinerei femei. Se revedea într-un salon de spital, așezată la căpătâiul unei femei agonizând. Și lângă Jessop. Ea-și rememora instrucțiunile pe care acesta i le dăduse. Misiunea cu care o însărcinase nu ar putea fi considerată realizată, dacă Tom Betterton nu și-ar căpăta libertatea, chiar dacă ar trebui să și-o sacrifice pe a sa? Ea avea un avantaj, pe care nu-l putea bănuși, asupra lui Aristides. Acesta își imagina, desigur, că ea era soția lui Thomas Betterton...

Își ridică capul și-l privi drept în ochi pe bătrânul domn.

— Aș putea fi de acord cu propunerea pe care mi-o faceți.

— Sunteți, scumpă doamnă, o soție curajoasă, devotată și iubitoare.

Sunt calități de apreciat. Vom mai vorbi despre toate astea!

Hilary își ascunse fața în mâini.

— Mă torturați! Nu mai pot!

Vocea bătrânului deveni extraordinar de blândă, aproape mângâietoare.

— Să vedem, micuță doamnă, liniștiți-vă și nu mai puneți totul la inimă. Astă seară mi-am oferit plăcerea de a vă informa asupra a ceea ce aș dori să realizez aici. Am dorit să văd cum reacționează o tânără femeie inteligentă, echilibrată și nu lipsită de bun simț. Sunteți îngrozită, cu toate astea continui să cred că nu am greșit vorbindu-vă deschis. Concepțiile mele vă înspăimântă, dar, când le veți examina, după ce vă veți odihni, veți reveni asupra primei dumneavoastră impresii și le veți găsi absolut firești.

— Niciodată! Niciodată!

— Regăsesc în pasiunea dumneavoastră acea pasiune care animă roșcatele! Cea de-a doua soție a mea avea, ca și dumneavoastră, părul ca de foc. Era foarte frumoasă și mă iubea. Bizar, nu? Și eu o iubeam. Întotdeauna am iubit roșcatele și, poate, din cauza minunatei culori a părului dumneavoastră, vă găsesc atât de simpatică! Îmi place felul în care gândiți, curajul de a vă exprima opțiunile. Din nefericire, femeile ca dumneavoastră nu mă mai interesează deloc. Există aici câteva tinere persoane a căror companie îmi este destul de plăcută, dar o prietenie spirituală are în ochii mei o cu totul altă valoare. Credeți-mă, scumpă doamnă, am fost fericit de a mă fi întreținut cu dumneavoastră.

— Și dacă aș repeta... Soțului meu tot ceea ce mi-ați spus?

El o privi cu un surâs în același timp amuzant și indulgent.

— Întrebarea, chestiunea, este să știu dacă o veți face!

Ea roși.

— Eu... nu știu nimic despre această întrevvedere.

— Sunt lucruri pe care femeile trebuie să le păstreze pentru ele, spuse el. Dar nu vreau să insist... Sunteți obosită și puțin decepționată. Ne vom revedea. La viitoarea mea vizită vă voi chema și vom discuta.

— Lăsați-mă să plec de aici, vă implor!

Ea și împreunase mâinile, într-un gest de rugăciune. El își ridică capul.
— Nu faceți pe copilul! Cum doriți să vă acord ceea ce-mi cereți? Vă închipuiți că țin să se știe că ați fost aici?

— Dar dacă v-aș jura că nu voi vorbi?

— Nu v-aș crede! Nu sunt nebun.

— Dar nu e posibil să mai rămân în această închisoare. Vreau să plec!

— Ar trebui să știți ce vreți. Ați venit aici pentru a vă regăsi soțul. Îl aveți. Atunci?

— Nu știam unde ajung!

— V-ați imaginat că mergeți la Moscova? Credeți că ar fi mai bine să fiți dincolo de „Cortina de fier”? Aici aveți tot ceea ce puteți să vă doriți! Un climat ideal, distracții, lux...

Se ridică și-și puse mâna pe umărul lui Hilary, apoi concluzionează:

— Credeți-mă, micuța pasăre seducătoare, care sunteți dumneavoastră, se va obișnui cu noua sa existență. Nu vor trece doi ani și veți constata că veți fi foarte fericită aici.

Capitolul XIX

În plină noapte, Hilary se trezi sărind în sus. Se sprijini pe un cot, ascultă, apoi îl strigă pe Betterton.

— Tom, mă auzi?

— Da. Un avion zboară destul de jos. Nimic grav. Se întâmplă din când în când...

— Mă întrebam...

Ea lăsă fraza neterminată.

Tom adormi din nou. Ea rămase trează, retrăind cu gândul curioasa conversație pe care o avusese cu Aristides. Indiscutabil, bătrânelul o simpatiza. Ar putea oare să profite de acest lucru? Să-i încurajeze sentimentele pentru a obține eliberarea din această închisoare?

Data viitoare când o va chema, îl va face să-i vorbească din nou despre cea de-a doua soție a lui, aceea roșcată pe care încă o mai iubea atât de mult. Bătrânilor le place nespus să-și amintească. Ca și unchiul George, care locuia la Cheltenham...

În noapte, Hilary surâdea fără să vrea. S-ar putea face o apropiere între unchiul George și bogatul Aristides! Apriori, nu. Totuși, există și un punct comun între ei. Unchiul George se certase cu întreaga familie deoarece se căsătorise, în ciuda opoziției tuturor, cu o menajeră urâtă, dar avea în ochii lui o calitate care-i echivala toate imperfecțiunile: îi plăcea să-l asculte vorbind, nu mai obosea să-l asculte.

Ce-i spusese ea lui Tom? „Voi găsi un mijloc de a pleca de aici”.

Ea-și spusese că ar fi caraghios ca acest mijloc să-i fie furnizat chiar de Aristides, apoi adormi.

— Un mesaj, spuse Leblanc. În sfârșit!

Desfăcu hârtia pe care un agent i-o adusese, luă cunoștință de conținut, apoi i-o întinse lui Jessop.

— Este raportul unuia dintre piloții noștri de recunoaștere. El a survolat un teritoriu din munții Haut-Atlas unde a reperat un semnal luminos, transmis de la sol, în etape succesive. Un semnal în morse: COGLE PRO SE RIESL.

Jessop îi înapoie hârtia, după ce aruncă o privire peste ea.

Leblanc o puse pe masă și începu să bifeze cu creionul ultimele două litere.

— SL, explică el, în codul nostru, înseamnă: „Nu semnalăți recepție”.

— Iar în codul nostru, LA NOI, adăugă Jessop, COG vrea să spună: „Atenție, mesaj!”

— Ceea ce înseamnă, reluă Leblanc, subliniind cu o linie literele rămase, că mesajul se citește LEPROSERIE, deci spital de leproși. Asta vă spune ceva?

— Spital de leproși? Întrebă Jessop.

— Ceea ce ar vrea să spună?...

— Nu există pe aici o colonie de leproși?

Leblanc desfășură pe birou o hartă mare, de stat major pe care, cu arătătorul îngălbenit de nicotină, trase un cerc destul de aproximativ.

— Iată sectorul survolat de pilotul nostru! Mi se pare că-mi amintește... leși din încăperea pentru a reveni aproape imediat.

— Cred că înțeleg! spuse el. Se află, în această regiune de deșert, un centru de cercetări medicale, destul de cunoscut, fondat de câțiva filantropi notabili. El cuprinde o colonie de leproși, unde s-au făcut lucruri minunate. Mai este și un institut al cancerului și un sanatoriu pentru tuberculoși. Este vorba de o lucrare foarte serioasă, de reputație internațională, patronată de înalte personalități și, chiar dacă nu exagerez, de președintele Republicii Franceze. Frumoasă lucrare! spuse Jessop.

— Institutul este deschis tuturor. Medicii care sunt interesați de aceste cercetări pot să-l viziteze oricând le face plăcere.

— Și nu le arată decât ceea ce trebuie să vadă? Nimic decât o operă filantropică pentru a camufla un trafic îndoielnic!

— Tot ce este posibil. Totuși, m-ar mira!

— Cine știe? În epoca în care trăim un spital de leproși îmi apare ca un anacronism. Lepra se poate vindeca și acasă!

— În țări civilizate. Dar în Africa?

— Chiar și în Africa, leproșii nu mai poartă ia gat un clopoțel prin care să-i avertizeze pe trecători că trebuie evitați! Ideea de a crea actualmente o colonie de leproși mi se pare o ofensă adusă bunului simț! Să-mi închipui că sunt puțini medicii care merg să viziteze un spital de leproși? De fapt cui aparține? Cine sunt așa zișii filantropi care l-au fondat?

— Mă voi informa. Un minut și revin.

Leblanc părăsi din nou încăperea, reapăru destul de repede, cu un anuar medical în mână.

— Este vorba, spuse el, de o întreprindere privată, administrată de un grup pe care-l prezidează celebrul Aristides, financiar extrem de bogat, după cum știți și bine făcător al omenirii, pe deasupra. După câte remarc, ceilalți

membri binefăcători ai ospiciului sunt oameni care prezidează cu el în diferite consilii de administrație.

— Ce să mai discutăm! Afacerea aparține acestui Aristides. Și Aristides se afla la Fez în același timp cu Olive Betterton!

Afirmația era încărcată de un înțeles care nu putea să-i scape lui Leblanc.

— Dar, strigă el, ceea ce avansați este fantastic!

— Este fantastic!

— Aș zice chiar formidabil!

— Nu spun contrariul.

Leblanc, la fel de agitat ca și colegul său britanic, continuă cu gesturi largi:

— Nu vă dați seama de ceea ce poate fi formidabil, Jessop! Acest Aristides se află peste tot! Cel mai adesea, în culise, dar cu mâna peste tot! Totul îl interesează: băncile, armamentul, transporturile, oțelul, bumbacul, totul! Nu-l vezi, abia dacă se vorbește despre el, nu se mișcă din castelul pe care l-a cumpărat nu știu unde în Spania, rămâne acolo foarte calm, zgârie din când în când câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o aruncă jos, unul dintre secretari o adună... și 48 de ore mai târziu un bancher parizian sau londonez, dacă nu belgian se sinucide. Nu exagerez. Așa este!

— Și asta vă uimește? întrebă flegmatic Jessop. Nu găsesc că este chiar așa de surprinzător. Oamenii de stat fac declarații, bancherii, instalați în somptuoase cabinete, le comentează și adaugă numai ceea ce cred ei de cuviință, iar când se află ceea ce se petrece în culise, le ignoră fiindcă toate astea nu sunt decât regie și că adevăratul coordonator al jocului nu este decât un bonhomme, pe care nimeni nu-l cunoaște, însă conduce o lume întreagă. Dacă am fi fost mai isteți, l-am fi descoperit mai demult pe acest Aristides! Am fi descoperit imediat că această afacere nu avea nimic politic și că nu era vorba decât de o simplă întreprindere comercială. Acum suntem convinși de asta. Rămâne de știut ceea ce avem de făcut!

Leblanc își scărpină ceafa.

— Greu de spus! Declară el. Dacă ne vom înșela, prefer să nu mă gândesc la ceea ce se va întâmpla. Și, dacă am văzut limpede. Ne mai rămâne s-o dovedim! Ancheta nu va fi ușoară. Va trebui s-o facem în medii în care nu e simplu să pui întrebări și unde poți face ușor o gafă.

Tăcu, își introduse mâinile în buzunare și adăugă foarte simplu:

— Numai să facem, această anchetă!

Capitolul XX

Patru mașini se opriră în fața porții. Ocupanții din prima erau un ministru francez și un ambasador american, cei din a doua, un consul britanic, un deputat de la Comune și un înalt funcționar de la poliție. În a treia erau doi eminenți jurnaliști. Fiecare din aceste distinse personaje era însoțit de cel puțin unul din colaboratorii săi. Căpitanul Leblanc și Jessop călătoreau singuri, în cea de-a patra mașină.

Ministrul coborî primul.

— Vreau să sper, spuse el, că vom fi scutiți de orice contact cu bolnavii.

Unul din secretarii săi îl asigură: toate precauțiunile au fost luate. Se vizita spitalul de leproși, dar aceștia vor fi ținuți la distanță.

Ușa deschizându-se, călătorii fură primiți de director, escortat fiind de o suită de medici și chimiști.

— Și ce mai face scumpul meu prieten, Aristides? întrebă ministrul. Îl vom vedea, nu?

— A sosit din Spania ieri, răspuse directorul. Vă așteaptă domnule ministru. Dacă vreți să mă urmați...

Cortegiul defila printre două rânduri de leproși, aliniați în spatele unor gardulețe metalice. Excelența sa, care avea despre coloniile de leproși ideile unui om din Evul Mediu, respiră ușurat.

Domnul Aristides își așteaptă oaspeții într-un salon mobilat în stil european. Se schimbă replici de politețe, în timp ce aperitivele frapate oferite de servitori îmbrăcați à l'orientale erau savurate.

— Sunteți admirabil instalat! spuse unul dintre jurnaliștii lui Aristides.

— Într-adevăr, recunosc filantropul și voi adăuga fără modestie că sunt destul de mândru de această instituție, Este cântecul meu de lebedă. Am vrut să las moștenire omenirii o operă exemplară. Pentru a putea amenaja, nu m-am uitat la bani!

— Nimic mai exact, declară un medic. Niciunul dintre noi n-a visat condiții mai bune de muncă. Avem, în Statele Unite, câteva centre de cercetare echipate onorabil, care n-ar putea fi comparate cu cele cu care avem șansa să lucrăm aici; și aici obținem rezultate.

— Țin, spuse ambasadorul american, să aduc un omagiu acestei inițiative private, încununată de succes!

— Dumnezeu m-a ajutat! Murmură domnul Aristides, cu modestie.

Înghesuit în fotoliul său, te făcea să te gândești la un bătrân broscoi gălbejit. Deputatul de la Comune se aplecă spre vecinul său, unul din cei doi membri ai comitetului instituit de regina Angliei, și-i spuse la ureche: Este, orice s-ar spune, un paradox viu.

— Această bătrână canalie a ruinat milioane de persoane, iar astăzi, nemaștiind ce să facă cu banii pe care i-a furat, li-i restituie fără să aibă aerul de a o face!

Celălalt, care era evident surd, răspuse că omul arată ca un animal minunat, susceptibil de a face lucruri mari, din nimic.

Aristides anunță pe invitații săi că le fusese pregătită o masă.

— Sper, adăugă el, că o veți onora cu prezența dumneavoastră.

Amfitrionul dumneavoastră va fi doctorul Van Heidem, deoarece eu țin regim și nu mai mănânc, dacă pot spune așa. Veți putea vizita instalațiile noastre...

Călătoria - două ore cu avionul și o oră cu mașina - le stârnise apetitul. Vinuri excelente însoțeau o carne succulentă, iar când vizita începu, fiecare se găsea în cea mai bună dispoziție. Vizita dură două ore, care părură lungi ministrului, obosit de a fi admirat laboratoarele unde totul strălucea și de a fi ascultat, cu un interes simulat, explicațiile științifice, din care nu înțelegea nimic.

Alții, mai curioși, încercau în mod sincer să se documenteze asupra condițiilor de muncă. Van Heidem răspundea cu solitudine la toate întrebările lor, grijuliu, se pare de a arăta tot ceea ce era de văzut. Leblanc și Jessop pătrunseră ultimii în salonul-fumoar unde se și încheie vizita. Se ținură puțin mai departe de ceilalți, într-un colț mai îndepărtat al încăperii. În momentul în care intră, Jessop își scoase ceasul pentru a-și nota ora.

— Nu am remarcat nimic suspect, îi șopti Leblanc, a cărui voce, oricât de jos ar fi vorbit, trăda neliniștea.

— Nici eu! spuse Jessop.

— Este îngrozitor! Dacă nu vom găsi nimic, va fi o catastrofă! Să lucrezi săptămâni întregi pentru a organiza această călătorie și să te întorci cu buzele umflate ar fi o calamitate! În ceea ce mă privește, desigur, cariera mea va lua sfârșit!

— Nu suntem încă bătuți! Replică Jessop. Prietenii noștri se afla aici, sunt convins!

— Nu am văzut nimic care să vă permită să spuneți asta.

— Contrariul ar fi surprinzător. În aceste vizite oficiale se arată doar ceea ce se vrea să fie văzut!

— Atunci, cum să dovedim acel ceva? Fără probe, nimeni nu va mișca un deget! Toți sunt sceptici, toți! Ministrul, ambasadorul american, consulul englez... Pentru ei un om ca Aristides se află în afara oricărei suspiciuni.

— Nu vă enervați, Leblanc! Credeți-mă, nu suntem încă înfrânți.

— Invidiez optimismul vostru! De ce râdeți?

— Pentru că mă gândesc la minunile științei și, mai precis, la ultimele perfecționări aduse calculatorului Geiger.

— Nu sunt la curent. Nu sunt om de știință.

— Nici eu. Numai că acest aparat ultrasensibil la radiațiile radioactive ne confirmă că prietenii noștri sunt aici. Aceste clădiri au fost construite de maniera să înșele pe oricine pătrunde aici. Toate culoarele se aseamănă, toate încăperile sunt la fel, nu se știe niciodată unde ești și nu ai nici cea mai mică idee asupra planului de ansamblu. Pot totuși să afirm că există o întreagă porțiune a clădirii pe care n-am văzut-o, pentru că nu ne-a fost arătată.

— Radioactivitatea vă autorizează să faceți această afirmație?

— Exact!

— Încă o poveste în genul perlelor?

— Dacă vreți. Dar, de data asta nu este vorba de perle pierdute sau de mâini fosforescente. E ceva mai subtil! Nu este nimic de văzut. Ceea ce căutăm, nu putem găsi decât cu detectorul despre care vă vorbeam...

— Va fi suficient?

— Ar trebui să fie suficient. Mă tem că da...

Leblanc termică fraza pe care Jessop o lăsase neterminată.

— Ghicesc, spuse el. Vă temeți de reaua voință a însoțitorilor noștri, care nu au nici cea mai mică dorință să ne creadă, am constatat pe loc. Până la consulul dumneavoastră care afișează o rezervă prudentă... Guvernul englez a recurs adesea la serviciile lui Aristides. Cât despre al nostru...

Avu o mișcare descurajantă a umerilor.

— Va fi greu să-l convingem pe ministru, v-o garantez!

— De acord! Declară Jessop. Guvernul are mâinile legate. Avem nevoie aici de reprezentanții lor, pentru că ei sunt singurii care pot să decidă, dar, în rest, nu contez pe ei și nu le acord încredere.

— Nu?

— Nu. Când ei adulmecă o informație interesantă, nu renunță la pistă și nu-i poți face s-o abandoneze. Oricât de incredibil li s-ar părea un lucru, ei sunt totdeauna gata să-l creadă, dacă este posibil. Am încredere în ei și în acel surd pe care-l vedeți acolo.

— Acela care pare deja să aibă un picior în groapă?

— Da. Este surd, pe jumătate orb și își târăște piciorul. Dar este pasionat de adevăr. El a fost Lord Chief Justice și oricât de obosit ar fi fizic, rămâne o inteligență strălucitoare, cu acest simț înnăscut de dreptate, care-i însoțește pe marii magistrați. Dacă cineva va face manevre astfel încât să împiedice descoperirea adevărului, își va da seama imediat și, din acel moment, va fi aliatul nostru.

Aperitivele circulau. Într-o alocuțiune destul de bombastică, ministrul îi mulțumi domnului Aristides pentru ospitalitate și-l felicită pentru opera realizată. Ambasadorul american adăugă câteva cuvinte, apoi ministrul, puțin nervos, luă cuvântul:

— Cred domnilor, că nu ne mai rămâne decât să ne luăm la revedere, de la gazda noastră: Am văzut tot ce era de văzut...

Insistase pe aceste ultime cuvinte în mod semnificativ. Simulă o pauză și continuă:

— Opera prietenului nostru este deasupra oricărui elogiu. Nu putem decât să ne exprimăm încă o dată admirația înaintea de a ne retrage, spunându-i „la revedere”. Suntem de acord cu toții?

Privirea sa parcurgea adunarea și sensul ascuns al cuvintelor sale nu scăpară la nimeni. De fapt spunea: „Ați putut să vă dați seama, domnilor, că nu e nimic aici care să fie suspect și de care să ne temem. Este o adevărată destindere pentru noi și putem pleca cu conștiința liniștită”.

Urma să facă un prim popas spre ușă, când, în liniștea care se așternuse, se ridică o voce. Era vocea respectuoasă, calmă și hotărâtă a lui Jessop. Se exprimă într-o franceză simplă, dar corectă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule ministru, aș dori să cer o favoare gazdei care ne-a primit cu atâta amabilitate.

— Da, desigur, domnule... Jessop.

Fără să se adreseze direct lui Aristides, cu privirea către Van Heidem, Jessop vorbi.

— Am întâlnit multe persoane care trăiesc aici, spuse el. Există totuși una pe care n-am văzut-o și aș dori să schimb câteva cuvinte cu ea. Mă întreb dacă ar fi posibil s-o văd înainte de plecarea mea. Este vorba de un vechi prieten.

— Unul din prietenii dumneavoastră? spuse Van Heidem, pe un ton de surpriză politicoasă.

— Aș fi putut să spun doi dintre prietenii mei: o femeie, doamna Olive Betterton și Tom, soțul ei. Cred că el lucrează aici. Se afla la Harwell cândva și mai înainte în Statele Unite. Aș vrea să-i văd și pe unul și pe celălalt, înainte de a pleca de aici.

Doctorul Van Heidem își juca rolul foarte bine. Uimirea i se citea pe față.

— Betterton? Nu mi se pare că am avea aici pe cineva cu acest nume!

— Se află și un american, reluă Jessop, Andrew Peters. Un chimist, dacă nu greșesc. Nu mă înșel, nu-i așa domnule ambasador?

Se întoarse spre diplomat, un bărbat de vreo 40 de ani, cinstit și subtil. Răspunsul întârzie puțin, dar veni:

— Exact. Andrew Peters, aș fi mulțumit să-l văd.

Van Heidem părea din ce în ce mai surprins. Jessop îl observa pe Aristides cu coada ochiului. Bătrânul nu lăsa să pară nici uimit, nici neliniștit. Ca și cum discuția nu-l interesa.

— Andrew Peters? răspunse Van Heidem. Nu înțeleg... Mi-e teamă excelență, să nu fie o eroare. Nu cunosc aceste nume.

— Dar, lansă Jessop, numele de Tom Betterton îl cunoașteți? Nu?

Van Heidem ezită o secundă. Rezistând tentației de aș consulta stăpânul cu privirea, spuse:

— Thomas Betterton? Da, cred...

Unul din jurnaliști interveni:

— Nu puteți să nu-l cunoașteți! S-a vorbit destul despre el în jurnale acum șase luni, când a dispărut! Timp de câteva săptămâni nu a fost vorba decât despre el și poliția l-a căutat peste tot. După câte am înțeles, s-ar afla aici?

— Desigur că nu! Răspunse sec Van Heidem. Mi-e teamă domnilor că ați fost greșit informați. Ați văzut astăzi toate persoanele care lucrează la Unitate.

— Nu toate! Răspunse Jessop calm. Nu am văzut nici pe doctorul Barron, nici un anume Ericsson. S-ar putea foarte bine să se afle și o doamnă Calvin Baker...

Van Heidem păru că se destinde.

— Vorbiți despre victimele unui accident de avion, destul de recent și acum îmi amintesc perfect. Cel puțin în ceea ce-l privește pe Ericsson și pe doctorul Louis Barron. Au murit și unul și celălalt, în catastrofă și Franța a avut în acea zi o mare pierdere. Nu se prea înlocuiește cu ușurință un Louis Barron.

Dădu din cap cu tristețe și continuă:

— În privința acestei doamne Baker, despre care vorbiți, nu cred să-mi amintesc că ar fi fost o americană sau o englezoaică în aparat. Sau, atunci poate era vorba de această doamnă Betterton la care vă refereați.

Întors către Jessop și adresându-se în mod special lui, spuse:

— Avionul s-a prăbușit în teritoriul marocan, dar nu văd de ce gândiți, domnule, că aceste persoane ar fi venit aici. Doctorul Barron poate spusese

că va profita de călătoria sa în Africa de Nord pentru a ne vizita și aceasta ar putea explica eroarea dumneavoastră.

— Căci, după părerea dumneavoastră, întrebă Jessop, m-aș înșela? Niciuna din aceste persoane nu ar fi aici?

— După cum stau lucrurile... pentru că au suferit un accident? Corpurile, cred, au fost găsite.

— Atât de calcinate încât identificarea a fost imposibilă!

Jessop pronunțase aceste ultime cuvinte foarte ușor, articulând cu grijă! În spatele său se auzi o voce.

— Adică victimele acestui accident nu au fost formal identificate?

Jessop se întoarse către cel care vorbea. Era Lord Alverstoke. Își ținea mâna sa dreaptă până la ureche iar ochii săi, care abia vedeau, îi căutau pe cei ai lui Jessop.

— Din punct de vedere material identificarea era imposibilă, spuse polițistul și am motive să cred că aceste persoane trăiesc încă.

— Să crezi?

Jessop rectifică:

— Ar fi trebuit să spun că am dovadă că aceste persoane n-au murit.

— Ce probă domnule Jessop?

— Când a plecat spre Marakech, părăsind Fez-ul, doamna Betterton purta un colier din perle false. Una din aceste perle a fost adunată de la mai bine de o jumătate de milă de locul unde a ars avionul.

— Sunteți sigur că această perlă provenea din colierul doamnei Betterton?

— Absolut sigur. Ca și toate celelalte, de altfel, ea purta un marcaj invizibil de observat cu ochiul liber, dar foarte distinct sub microscop.

— Acest marcaj cine l-a făcut?

— Eu însumi, Lord Alverstoke. În fața domnului Leblanc, colegul meu francez, aici de față.

— Și aveți motive speciale... să însemnați aceste perle?

— Da. Eram convins că doamna Betterton mă va conduce până la soțul său, Thomas Betterton, pentru care am mandat de arestare. Alte perle au fost găsite pe traseul care merge de la locul în care avionul s-a prăbușit la cel în care ne aflăm acum. Ancheta a stabilit că, acolo unde a fost recuperată o perlă au fost văzuți șase călători, ale căror semnamente corespund în mod sensibil cu cele ale persoanelor care ar fi pierit în accident. Noi dădusem unuia dintre ei o mână fosforescentă. Această mână luminoasă a fost văzută pe un vehicul în care mica trupă în discuție a făcut o parte din drum.

— Curios, spuse Lord Alverstoke.

În fotoliul său, domnul Aristides se agita. Pleoapele sale băteau. Puse o întrebare:

— Unde a fost relevată pentru ultima dată urma acestor călători?

— Pe un fost teren de aviație.

Jessop preciză locul.

— La mai multe sute de mile de aici, spuse domnul Aristides. Să admitem că ipoteza dumneavoastră este fondată, că, pentru un motiv pe

care-l ignor, acest accident a fost... trucat, rămâne ca pasagerii avionului să-și fi luat zborul, puțin mai târziu, de pe acest teren afectat. Acest teren era foarte departe de aici, nu văd ce vă determină să gândiți că acești oameni ar fi venit aici. Și ce să facă aici?

— Mă faceți să afirm că mă înșel, răspunse Jessop. Dar rețineți că unul din avioanele noastre de recunoaștere a primit un mesaj, transmis lui Leblanc. Textul preciza că persoanele pe care le căutăm se află în acest spital de leproși.

— Ceea ce este ciudat, declară domnul Aristides. Înclin să cred că cineva s-a străduit să vă lanseze pe o pistă falsă, în ceea ce mă privește, vă pot certifica un lucru: aceste persoane nu se află aici.

Tonul era definitiv.

— În plus, vă autorizez să faceți toate cercetările pe care le doriți.

— Știu unde ar trebui să înceapă.

— Unde?

— În al patrulea culoar, după laboratorul II, în micul pasaj care se deschide în stânga.

O mișcare bruscă a lui Van Heidem făcu să cadă două pahare pe podea. Jessop se întoarse spre neîndemânatic.

— Vedeți, doctore, că sunt informat!

Van Heidem replică pe un ton acru:

— Supoziție absurdă. Insinuați că reținem aici persoane împotriva voinței lor. Este fals. Dezmințirea mea este formală.

Ministrul nu se simțea în apele sale.

— Se pare, spuse el, că am ajuns într-un impas.

Domnul Aristides surâse.

— Ipoteza nu este lipsită de interes, dar nu este decât o ipoteză.

Își privi ceasul.

— Mă scuzați, domnilor, că vă sfătuiesc să plecați acum! Aeroportul este destul de departe și desigur se vor neliniști dacă avionul va întârzia...

Leblanc și Jessop își dăduseră seama că partida nu putea fi folosită prea mult timp. Aristides se lansa în luptă, cu toată forța puternicei sale personalități. Își desprețuia adversarii care se opuneau mai mult voinței sale. Ori se înclinau și totul era în ordine, ori refuzau și intrau în necunoscut. Fidel observator al consemnelor, ministrul nu avea decât dorința de a capitula. Înalții funcționari care-l însoțeau doreau numai să-i fie pe plac... Nemulțumit de turnura pe care o luase dezbaterea, dar cu grijă să evite complicațiile, ambasadorul american prefera să considere incidentul ca închis. Consulul englez era cu majoritatea. Rămâneau jurnaliștii.

Aristides îi prefera. Cu ei era sigur că se putea aranja. Prețul lor se va ridica, dar era gata să plătească. Și, dacă nu erau de vânzare, avea alte mijloace să-i reducă la tăcere. Evident, Leblanc și Jessop știau. Dar singuri nu dovedeau nimic. Mai era și acest bătrân, care tocmai vorbea, acest Lord, care nici el nu putea fi cumpărat, dar...

Totuși vocea precisă și fermă a lordului Alverstoke îl smulse pe Aristides din reflecțiile sale.

— Cred, spuse bătrânul, că nu ne-am face datoria noastră, dacă ne-am grăbi plecarea. Ne aflăm în fața unei afaceri, care în ochii mei reclamă un supliment de anchetă. Au fost aduse grave acuzații. Nu putem pur și simplu să le excludem și, pe bună dreptate, trebuie celor pe care-i vizează să le dăm posibilitatea să demonstreze că ele nu se sprijină pe nimic.

Domnul Aristides, cu un gest grațios, se adresă vizitatorilor.

— Dumneavoastră, domnilor, sunteți cei care trebuie să dovediți. Mă rezum doar să repet că aceste acuzații sunt gratuite și nefondate.

— Sunt fondate.

Van Heidem se întoarse stupefiat. Cel care vorbise se afla în spatele său. Era un marocan cu fața neagră și uleioasă, cu un turban și o tocă albă, ornate cu broderii multicolore. Toate capetele se întorseseră spre el și pe chipul fiecăruia se citea surpriza: bărbatul, evident indigen, n-avea accent american.

— Sunt fondate, repetă el.

Apoi, exprimându-se într-o excelentă engleză, urmă:

— Acești domni pretind că Thomas Betterton, Tourquil Ericsson, Andrew Peters, Olive Betterton și doctorul Barron nu sunt aici. Mint, toți sunt aici și eu vorbesc în numele lor.

Avansând câțiva pași, se duse la ambasadorul american.

— Vă e destul de greu domnule ambasador să mă recunoașteți sub această deghizare, sunt Andrew Peters!

Impasibil, domnul Aristides contempla scena.

— Veți găsi aici, reluă Peters, nu numai persoanele care au fost numite aici mai înainte, dar și multe altele: Schwarz, de Munchen, Helga Needheim, Jefferis și David son, chimiști englezi, americanul Paul Wade, Murchinson, italienii Ricochetti și Bianco. Sunt aici închiși în clădiri a căror existență este aproape imposibil s-o bănuiești. Există o întregă rețea de laboratoare secrete săpate chiar în rocă.

Ambasadorul surâse.

— În zadar vă privesc, nu reușesc să vă recunosc!

— Mi-am injectat parafină sub buze și tenul meu...

— Dacă sunteți în realitate Andrew Peters, care este numărul vostru matricol la F. B. I.?

— - 813-417.

— Exact. Și care sunt inițialele adevăratului vostru nume?

— B. A. P. G.

Ambasadorul clătină din cap.

Acest bărbat este chiar Andrew Peters.

Se întoarse către ministru. Acesta își dresе vocea, apoi, după o ultimă ezitare, se adresă lui Peters.

— Pretindeți că se află aici persoane care au fost reținute contrar voinței lor?

— Da, domnule ministru. Mai sunt și altele care rămân aici cu plăcere.

— În acest caz suntem obligați să culegem mărturia...

Ministrul părea să ceară din privire aprobarea polițiștilor din suita sa.

Aristides ridică mâna.

— O clipă, spuse el, cu o voce blândă și amabilă. Cred că înțeleg că s-a abuzat aici teribil de încrederea mea.

Ochii săi se fixară imperios și înghețați pe Van Heidem și pe director.

— Ignor încă, domnilor, ceea ce în entuziasmul dumneavoastră pentru opera întreprinsă aici, ați crezut că puteți să vă permiteți. Am cheltuit imense sume de bani pentru a crea acest centru de cercetări. Nu m-am ocupat de organizarea sa efectivă, materială. V-aș sfătui, domnule director, dacă acuzațiile pe care le-ați auzit se sprijină pe ceva, să faceți cunoscute imediat persoanele care sunt bănuite a fi reținute aici ilegal.

— Dar, domnule, este imposibil. Ar fi...

— Am spus-o.

Aristides se întoarse din nou spre vizitatorii săi:

— Este nevoie să vă precizez, domnilor, că dacă s-a petrecut aici ceva ilegal, nu știu absolut nimic.

Fiecare înțelese. Orice s-ar fi întâmplat, deoarece era bogat și puternic domnul Aristides, mare financiar internațional, nu va fi compromis în afacere. Era învins, trebuia să renunțe la acest trust al creierelor din care spera să scoată profituri imense, dar înfrângerea sa, un accident în fabuloasa sa carieră, nu va avea consecințe grave pentru el. O accepta cu filosofie. Viitorul îi oferea revanșa.

— Sunt liber de orice responsabilitate, mai spuse domnul Aristides.

Domnilor, aveți câmp liber!

Ministrul schimbă o privire cu șeful polițiștilor pe care-i adusese cu el. Celălalt nu mai așteptă. Era acoperit.

— Prima noastră datorie, spuse el, este să deschidem o anchetă. Nu voi permite să fie pus vreun obstacol investigațiilor noastre.

Foarte palid Van Heidem spuse către el:

— Dacă doriți să mă urmați, domnule...

Capitolul XXI

Hilary se destinse.

— Am impresia că ne-am trezit dintr-un coșmar.

Se afla la Tanger pe terasa hotelului, cu Tom Betterton.

— Toate acestea s-au întâmplat cu adevărat? Reluă ea. Mă întreb adesea!

— Și eu, spuse Tom. A fost un frumos coșmar! Să nu ne mai gândim! Important este că am ieșit...

Jessop veni și se așeză lângă ei.

— Andrew Peters nu este cu dumneavoastră? Se neliniști Hilary.

— Va veni. Are o lucrare de terminat...

— Știți că nu-mi mai revin? Reluă ea. Nici o secundă n-am bănuț că este unul dintre agenții dumneavoastră, care realizează minuni cu fosfor sau cu acest etui de țigarete în plumb care să-i permită să detecteze masele radioactive!

— Trebuie să vă mulțumesc amândurora, spuse Jessop, că ați știut să vă arătați discreți. Aaug că Peters nu este, s-o spun drept, unul din agenții mei. El lucrează pentru Statele Unite.

— La el vă gândeați când îmi spuneți că, dacă voi reuși să ajung la Tom, acesta s-ar afla acolo pentru a mă proteja?

Jessop răspunse printr-o mișcare a capului.

— Sper, spuse el pe un ton puțin amabil, că nu-mi purtați pică pentru a nu-mi fi ținut în totalitate promisiunea. Aventura nu s-a sfârșit așa cum credeți dumneavoastră.

Ea îl privi mirată.

— Cum așa?

— Nu v-o propusesem ca pe un mod de sinucidere original și util?

Ea surâse.

— Nu-mi mai amintesc. Încă un lucru despre care îmi vine greu să cred că a existat în realitate! Sunt Olive Betterton de multă vreme, încât mă obișnuiesc cu greu să fiu din nou Hilary Craven.

— Ah! Iată-l pe prietenul meu Leblanc. Scuzați-mă, am două cuvinte să-i spun!

Jessop se ridică pentru a vorbi cu francezul care se afla în celălalt capăt al terasei.

— Olive, spuse Tom, vrei să-mi faci un serviciu? Te deranjează dacă insist să-ți spun în continuare Olive?

— Deloc. Despre ce este vorba?

— Vom face câțiva pași pe terasă, apoi tu vei reveni să te așezi și dacă vei fi întrebată unde sunt, spui că am plecat să mă întind puțin în camera mea.

— Și ce vei face?

— O să plec: atâta timp cât calea este încă liberă.

— Dar unde vei merge?

— Nu are importanță unde!

— Dar de ce să pleci?

— Gândește-te, scumpa mea copilă! Ceea ce mi se poate întâmpla aici, nu știi, deoarece Tanger este un oraș internațional, cu statut foarte special. Știi însă ce mi se va întâmpla dacă voi rămâne cu voi în Gibraltar. Îndată ce voi pune piciorul pe sol, voi fi înhățat!

Trăsăturile lui Hilary căpătară o expresie tristă. În bucuria libertății pe care o regăsise, uitase de neplăcerile personale ale lui Tom.

— Dar, Tom, unde vei pleca?

— Ți-am spus: oriunde!

— Ai bani?

— Da. Sunt în siguranță, depuși undeva unde nu voi întâmpina nici o dificultate pentru a-i retrage, chiar și dacă îmi voi schimba numele.

— Deci ai primit bani?

— Firește!

— Dar vei fi găsit de poliție!

— Nu atât de ușor pe cât crezi! Poliția are semnalmentele mele, dar nu mai corespund cu noul meu chip. Datorită chirurgiei estetice și banilor voi fi liniștit până la sfârșitul zilelor, cu condiția să nu mă întorc niciodată în Anglia. Hilary îi răspunse cu scepticism.

— Cred că ai comite o mare greșeală și consider că ar fi mai bine să te întorci la Londra, indiferent de consecințe. În plus, nu mai suntem pe timp de război! Ai primi o foarte mică pedeapsă de privare de libertate! Și după aceea. Preferi să fii un om urmărit pentru tot restul vieții?

— Nu înțelegi. Vino! Nu mai e timp de pierdut.

— Cum vei reuși să ieși din Tanger?

— Mă voi descurca. Nu-ți fă griji.

Ea se ridică, neștiind ce să mai spună. Acest serviciu pe care Tom i-l cerea, avea să i-l facă. Deși trăise alături de un străin. Nu avea pentru el nici un sentiment prietenesc, nici o adevărată simpatie.

Se opriră la capătul terasei, lângă o ușă ce dădea spre o potecă ce șerpuia pe flancul colinei coborând spre port.

— Mă voi strecura pe acolo, spuse Betterton. Mulțumesc... și la revedere!

— Mult noroc!

El, deschise ușa și dădu înapoi doi pași. Trei bărbați erau de cealaltă parte a ușii barându-i trecerea. Doi dintre ei intrară pe terasă.

— Thomas Betterton, spuse primul, pe un ton oficial, am asupra mea un mandat de arestare pentru tine. Am misiunea de a vă păzi până când vor fi terminate formalitățile privind extrădarea dumneavoastră.

Odată trecut prin momentul de surpriză. Tom își reveni.

— Nu este decât un impediment! strigă el. Acela că nu sunt Tom Betterton...

Al treilea bărbat se alătură primilor doi. Tom recunoscuse în acel moment pe Andrew Peters.

Tom izbucni în râs.

— Să ne explicăm! Deoarece m-ați cunoscut sub numele de Thomas Betterton, vă închipuiți desigur că sunt Thomas Betterton. Ori, repet, nu sunt Thomas Betterton. Am întâlnit pe Betterton la Paris și m-am substituit lui. Dacă nu mă credeți, întrebați-o pe această doamnă! A venit să mă caute, dându-se drept soția mea, iar eu am recunoscut-o efectiv ca atare. Am dreptate?

Întrebarea se adresa lui Hilary, care răspunse printr-un semn al capului.

— Și, dacă am spus că este soția mea, a fost tocmai pentru că nefiind Thomas Betterton nu o cunoșteam pe doamna Betterton. Firește, când ea m-a interogat, i-am povestit cu totul altceva. Ceea ce vă spun dumneavoastră este purul adevăr!

Râzând din nou concluzionă:

— Nu sunt Tom Betterton! Să luăm oricare fotografie a lui Betterton pentru a o compara cu chipul meu. Vă veți convingi că am dreptate.

Andrew Peters veni lângă el.

— Am văzut fotografii de-ale lui Betterton, spuse el pe un ton tranșant și sunt de acord că nu-i mai semănați, dar asta, nu înseamnă că nu sunteți Tom Betterton. Și o voi dovedi! Dacă sunteți Betterton aveți pe antebrațul drept o cicatrice în formă de Z!

Cu câteva gesturi rapide înlătură vestonul lui Betterton. Cu vioiciune îi suflecă mâneca de la cămașă.

— Iată cicatricea! strigă el. În Statele Unite există doi asistenți de laborator care o vor recunoaște. În ceea ce mă privește, dețin informația de la Elsa.

Tom Betterton pălise.

— Elsa? Ce amestec are ea.

— Vreți să cunoașteți motivul pentru care sunteți acuzat? Vi se va spune!

Andy se întoarse spre polițiștii care-l însoțeau.

— Tom Betterton, spuse unul dintre ei, sunteți acuzat de omor cu premeditare a Elsei Betterton, soția dumneavoastră.

Capitolul XXII

— Sunt dezolat Olive, Nu pentru el, ci pentru dumneavoastră! Pentru dumneavoastră aș fi vrut să-i acord o șansă. Am încercat. Amintiți-vă. V-am spus, cândva, că ar fi mai bine pentru el să nu părăsească niciodată Unitatea. V-am spus acest lucru, deși am traversa jumătate din glob pentru a-l face să plătească pentru crima comisă!

— Nu mai înțeleg! mai întâi, cine sunteți?

— Credeam că ați ghicit. Mă numesc Boris Andrei Pavlov Glydr și sunt verișorul Elsei. Am părăsit Polonia, țara mea natală, pentru a merge în Statele Unite să-mi continui studiile. La sfatul unchiului meu, care vedea, nu fără neliniște, evoluția evenimentelor din Europa, am cerut naturalizarea mea americană, luând numele de Andrew Peters. A survenit războiul care m-a adus în Europa. Lucram pentru rezistență și astfel, am reușit să-i trimit în Statele Unite pe unchiul meu și pe Elsa. V-am vorbit deja despre ea. V-am spus că ar fi devenit o altă Marie Curie. Numai ei, absolut numai ei, i se datorează descoperirea fisiunii ZE. Betterton era un tânăr canadian, care lucra în laboratoarele lui Mannhein, un om care-și cunoștea meseria, dar nimic mai mult. I-a făcut curte Elsei și s-a căsătorit cu ea, nu din dragoste, ci dintr-un singur interes, acela de a-i fi asociat la lucrările ei. Atunci când ea și-a terminat practic cercetările, iar el a avut certitudinea că fisiunea ZE va fi o descoperire senzațională, a asasinat-o pe Elsa, deliberat, cu sânge rece. Cu otravă.

— Nu! Nu pot să cred!

— Trebuie să mă crezi, Olive. În acea perioadă nu a fost bănuit. Moartea Elsei părea să-l fi marcat foarte mult. S-a pus pe lucru cu încăpățănare, apoi, după un timp, a anunțat descoperirea fisiunii ZE. Și-a revendicat-o în întregime. Aceasta i-a adus ceea ce spera: era de acum un savant de renume mondial. O anumă prudență l-a determinat să părăsească Statele Unite pentru Anglia. S-a instalat la Harwell. Războiul terminându-se, am rămas în Europa unde cunoșteam germani, ruși și polonezi. Mă grăbeam totuși să mă

întorc în S. U. A... Elsa îmi scrisese cu puțin timp înainte de a muri. Maladia despre care îmi vorbise în scrisoare mi se părea inexplicabilă, misterioasă. Când m-am întors în Statele Unite am început o anchetă, de ale cărei detalii vă scutesc acum, dar din care am aflat tot ceea ce voiam să știu. Am obținut autorizația de exhumare a corpului lui Elsa și a urmat o autopsie care a fost concludentă. Unul din prietenii mei, care lucra în biroul District Attorney, a plecat în Europa în același timp în călătorie de agrement și, cred, că întâlnindu-l pe Betterton, i-a vorbit despre exhumare. Betterton și-a dat seama că-și risca reputația. Îmi închipui că trimișii lui Aristides l-au contactat și că atunci i-a venit ideea că numai în acest fel se va putea salva. A avut grijă să se precizeze în contractul său că medicii chirurghi specializați ai Unității îi vor crea un nou chipr după care a dispărut. Nu se aștepta, este foarte evident, să găsească acolo o adevărată închisoare, în care situația sa devenea periculoasă, deoarece era incapabil să furnizeze, pe plan științific, ceea ce se aștepta de la el. Fisiunea ZE presupunea Geniul. Or, el nu posedă acest geniu...

— Și ați decis...

— Să-l găsesc, da. Decizia mea a fost luată a doua zi după dispariția sa; m-am dus în Anglia. Anumite deschideri fuseseră facilitate de doamna Speeder, care lucra în cadrul O. N. U. La Londra, am aflat că această doamnă îl întâlnise pe Betterton. Am aranjat să-i fiu prezentat. Am încercat s-o determin să se confeseze, spunându-i că sunt de stânga și insistând asupra cunoștințelor mele științifice, pe care le exageram, desigur. Îl credeam pe Betterton în spatele Cortinei de Fier, unde el credea că nimeni nu-l va mai căuta. Eu eram însă hotărât s-o fac. Elsa, pe lângă valoarea sa profesională, era o foarte frumoasă și fermecătoare femeie. Să știu că omul pe care-l iubise, pe lângă faptul că-i furase descoperirile, a mai și asasinat-o! Un astfel de om, dacă aș putea, l-aș omorî cu propriile mele mâini!

— Vă înțeleg.

— De la sosirea mea în Anglia v-am scris, explicându-vă totul. Am semnat cu numele meu polonez.

O privi pe Hilary, așteptând câteva cuvinte care nu veniră însă. Continuă.

— Cred că nu m-ați crezut, deoarece nu mi-ați răspuns niciodată. După aceea, am fost să văd pe cei care lucrau la Intelligence Service, cărora le-am jucat o comedie. Eram tipul perfect al ofițerului polonez. De o politețe însă puțin seacă, teribil de „străin”. Nu am inspirat nimănui încredere. Jessop și cu mine am sfârșit prin a ne înțelege totuși.

După câteva clipe de tăcere continuă:

— În această dimineață misiunea mea s-a încheiat. Betterton va fi extrădat și dus în Statele Unite, unde va fi judecat. Dacă va fi achitat, nu voi avea nimic de obiectat.

Adăugă cu un aer sumbru:

— Dar va fi condamnat! Există prea multe dovezi!

Urmă un nou moment de liniște. Amândoi priveau grădinile inundate de soare, coborând panta blândă spre mare.

— Ceea ce mă frământa, reluă el, este că ați venit să-l căutați și că, de la prima noastră întâlnire, m-am îndrăgostit de dumneavoastră. Este lamentabil, dar nu pot să fac nimic. Vă iubesc și eu sunt cel care vă trimite soțul pe scaunul electric! Poate mă veți ierta, dar nu veți uita niciodată.

Se ridică.

— Asta-i tot! Concluzionă el. Această istorie voiam s-o auziți direct de la mine. Adio!

Se îndepărtă.

— O clipă! spuse ea. Există ceva ce nu știți. Nu sunt soția lui Betterton. Olive Betterton a murit la Casablanca. Jessop m-a convins să mă substituie ei. El se întoarce. În picioare, în fața ei, o privea cu stupoare.

— Nu sunteți Olive Betterton?

— Nu.

— Asta-i bună!

El se lăsă să cadă cu greutate pe fotoliul de pe care tocmai se ridicase.

— Olive! micuța mea Olive!

— Nu mă numiți Olive! Numele meu este Hilary! Hilary Craven.

— Hilary? V-a trebui să mă obișnuiesc!

Mâna sa se așeză pe cea a tinerei femei...

La cealaltă extremitate a terasei, Jessop, care discuta cu Leblanc anumite dificultăți de ordin tehnic, își întrerupse colegul în mijlocul unei fraze:

— Spuneți?

— Spuneam, dragul meu prieten, că eforturile noastre nu vor fi totalmente finalizate: Aristides nu va fi urmărit!

— Știu. Cei că Aristides câștigă întotdeauna. Reușesc să se strecoare printre degete. Singura mea consolare este că omul va pierde mulți bani cu această aventură, ceea ce nu-i cade tocmai bine. Am impresia că va fi chemat, nu peste multă vreme, să dea socoteală unui judecător, în fața căruia minciunile sale nu vor mai convinge.

— Ce priviți cu atâta atenție?

— Spuneți mai bine „pe cine”. Nu vedeți acolo pe Hilary Craven și pe Andrew Peters? Am lansat-o pe Hilary spre o „destinație necunoscută”, dar mi se pare că această călătorie se termină, după toate câte au fost, în mod obișnuit.

Leblanc își încruntă sprâncenele, reflectând.

— Am găsit! strigă el. Este din Shakespeare!

Jessop surâse.

— Francezii, spuse el, sunt foarte cultivați.

SFÂRȘIT